

Vlaszák Géza

*60 év
a fociban
Nagykanizsán*

*Nagykanizsa
2018*

„A futball nem élet-halál kérdés! Több annál!”

(Bill Shanky)

VLASZÁK GÉZA

60 év a fociban

Nagykanizsán

Nagykanizsa

2018.

A kötetet **Nagykanizsa Megyei Jogú Város**
Önkormányzata támogatásával kiadja a

Takács László Irodalmi Kör
(8800 Nagykanizsa, Kálvin tér 5.)

Felelős kiadó:

Mátyásné Kovács Ildikó elnök

Írta: **Vlaszák Géza**

Szerkesztette és tördelte: **Kardos Ferenc**

Minden jog fenntartva

ISBN 978-615-80464-4-2

Készült: Kanizsa Rehab Nonprofit Kft. – Nyomda
Vezető: Lérántné Mátés Valéria

I.

A novai szilvafáktól a Népstadionig 1945-1963

1945. április 17. Nova

A háború végét ért. Az oroszok is kivonultak, nem sok mindent hagytak hátra. Ezen a napon születtem. Édesapám Vlaszák Flórián Zalaegerszegről tette át kötélgyártó műhelyét, s kötött házasságot édesanyámmal.

Nova a Göcsej központjaként ismert szép község. Híres Nagyboldogasszony templomát Dorfmeister freskók díszítik. Itt kereszteltek meg.

Apám, aki örült érkezésemnek, kalandos utat tett meg Nováig. Nagykanizsáról indult, Győr, Székesfehérvár, Zalaegerszeg voltak útjának állomásai. Munkája mellett futballozott.

Ő még nem tudhatta, hogy a kapusdinasztia alapítója.

Édesapám Kanizsán a Teleki utcai csapatban játszott az 1920-as évek elején. Abban az időben ugyanis működtek utcai csapatok a városban, ők játszottak egymással mérkőzéseket.

A kanizsai Garzó kötélgyártónál tanulta a mesterséget és Győrben már végzett kötélgyártóként dolgozott, s mellette itt focizott a Nyugat-Magyarországi bajnokság-

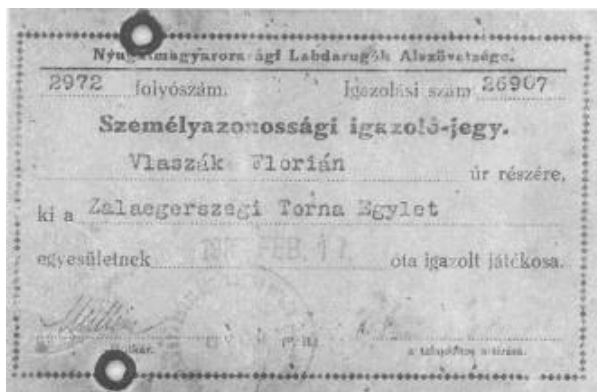

ban szereplő amatőr Győri DAC-ban (Dunántúli Atlétikai Club)¹, majd Székesfehérvárra kerülve az ARAK (*Alba Regia Atlétikai Klub*) kapuját védte.

Édesapám 1936-37-ben került Zalaegerszegre a ZTE-hez, ekkor készült a kép.

¹ A győri klub 1912-ben alakult *III. Kerületi SK* néven. 1913-ben egyesült a Nádorvárosi TK-val, s 1914-ben hivatalosan is bejegyezték a *Dunántúli Atlétikai Club (DAC)*-ot. A csapat 1921-ben megnyerte a Nyugat-Magyarországi Labdarúgó Kerület Győri Alosztályát. 1923-ban újabb fuzió során a DAC-ba beolvadt a Hungária SE és a Vasutas SE, ezzel létrejött a *DAC-Hungária Vasutas SE*. 1936-tól TEDAC néven folytatta a csapat, majd 1945-ben MÁV-DAC néven szerepel. A továbbiakban a vasút kirakatcsapata lett, *Győri Vasutas*, *GyVSE-DAC* és *Győri Lokomotív SE* néven szerepelt.

Az első bajnoki mérkőzését 1920-ban játszó ZTE felszerelését és pályáját 1939-ben hatósági intézkedés nyomán elvették, a klub további működését lehetetlenné téve ezzel, de édesapám Zalaegerszezen maradt és a Montág kötélgyártónál dolgozott. Közben Vajda Dezső fényképész utazó-ügynökeként járta a zalai falvakat kerékpáron, gyalog. 1944-ben költözött el Novára, ott dolgozott kötélgyártóként.

*Édesapám
ZTE-s igazolá-
sa és a csapat-
kép 1937-ből.*

Szép gyermekkorom volt, húgommal és öcsémmel nevelkedtünk. Az iskolában gyorsfelfogású, élénk kisfiúként jellemzett édesanyámnak Etelka tanító néni. Ma is tisztelettel gondolok mosolygós, kedves lényére. Eleven, mozgékony fiúként minden érdekelt, elsősorban a labda. Délutánonként fociztunk, amíg be nem sötétedett. Szalai Sanyi barátomnak a kertjében rúgtuk a labdát. De milyen labdát? Olyant, amit anyukája vastag harisnyából kötött nekünk. Amikor végzett a „rongylabda” készítésével, leszólt a verandáról vékony hangján: „Sanci! Kész a foci!” A kertben szilvafák közé álltunk be. Ő rúgott, én védtem, majd én rúgtam és ő védett.

A gólokat számoltuk. Mindig győzni akartam, ha gólt kaptam, nehezen viseltem. (Későbbi évek folyamán is.) Otthon büszkén meséltem a győzelmeket, szomorogtam, ha kikaptam. Édesanyám óvott ilyenkor: „Fiam a vereséget is el kell tudni viselni.” Igaza volt, de a győzni akarás végig kísérte az életemet, a mai napig eszembe jutnak azok a szilvafák.

A futball élményét nem csak szilvafák között, hanem családi közös rádiózások alkalmával is élveztem. 1953. november 25-én édesapámmal hallgattuk az évszázad mérkőzésének rádióközvetítését. A 6-3-as győzelem nagy hatással volt rám. Másnap reggel a sportújságot böngésztem, olvastam az összeállításokat, nézegettem a képeket. Gyorsan megjegyeztem a neveket, kis barátaimmal büszkén soroltam: *Grosics, Buzánszky, Lóránt, Lantos, Bozsik, Zakariás, Budai II., Kocsis, Hidegkuti, Puskás, Czibor.*

1954. június 6. Ezen a napon vívtuk Bernben a világbajnoki döntőt a nyugatnémet válogatottal.

A meccset 3-2-re elveszítettük. A faluban hangszóróról hallgattuk a közvetítést. Jó idő volt, klottnadrágban, mezítláb poroszkáltunk mi, gyerekek, az utcákon. Amire hazaértem, maszatos lettem a sírástól meg a portól. Édesanyám vígasztalt. Szeretete végigkísérte pályámat. Apám bölcs szavaira sokáig emlékeztem: „Látod fiam a világ legjobb csapatát is le lehet győzni, mert a futball olyan játék, ahol a gyengébb csapat is nyerhet egy-egy meccset.”

Nováról – Nagykanizsára!

1955 márciusában költöztünk Nagykanizsára. Apám a Somogyi Béla utcában (ma Király utca) nyitotta meg kötélgyártó műhelyét. Kiskanizsán laktunk a Flórián téren (akkor Dózsa György tér néven volt ismert). A Templom-téri iskolába kerültem 4. osztályosként, de ősztől már a Nagyrác úti iskolába jártunk, mert a Templom-téri lett a leányiskola. A téren gyorsan elfogadtak a fiúk, hisz akkor nekem már igazi focilabdám volt, fűzős, és ez tekintélyt kölcsönzött. Mezítláb veszélyes volt vele játszani keménysége, nehézsége miatt, ajánlatosabb volt tornacipőben (*dorkóban*), de mi sokszor nem törődtünk vele, rúgtuk, amiben voltunk, akár mezítláb is.

A Hunyady-téri, Flórián-téri vegyes csapat, bal szélén fekszem mosolyogva.

A Rodek fiúk hárman, Ratkaiék ketten, Imreiék, én az öcsémmel szintén ketten. A közeli utcából is jöttek gyerekek játszani. Létszámtól függően 3-3 ellen, 4-4 ellen, 5-5 ellen játszottunk. A kapukat sapkákkal, rosszabb esetben téglákkal jelöltük ki. Ez volt a grundfutball, a térhez alkalmazkodó, a játék szeretetére épülő igazi labdarúgás alapja. (Ma is ezt a felfogást, hozzáállást próbáljuk tanítani a 8-14 éves korosztálynak.) A játék szüneteiben zsisros kenyeret majszoltunk, majd állóképességi próbát tartva futóversenyt rendeztünk Sormásig, s vissza. Gyakran birkóztunk egymással, erősítettük magunkat. Osztálytársammal, Pecsics Ferivel egy időben bokszolni

jártunk, de édesanyám lebeszélte róla, így én abbahagytam, Feri viszont neves boksoló lett Kanizsán.

Júniusban megjelent az újságban, hogy a magyar válogatott barátságos mérkőzést játszik a Nagykanizsai Bányással² és a Városi Válogatottal a Vár úti sporttelepen. Édesapám műhelyébe bejáratos volt Zalán Jóska, a Bányász kapusa. Megtárgyalták a futballhíreket, elemezték a kapusjátékot. Szóba került a válogatott vendégszereplése, s Zalán felajánlotta, hogy bevisz engem labdaszedőnek. Nagyon boldog voltam, alig vártam a napot, hogy láthassam a világ legjobb játékosait.

Eljött a nap, már órákkal a kezdés előtt a pályán voltam. Sikerült bekerülnöm a labdaszedők közé, így közelről láthattam a bemelegítést is. Puskásék minden mozdulatára emlékszem, lenyűgözött a „labdabiztonságuk”, fantasztikus trükköket mutattak be. Kezdődött a meccs, én a válogatott kapuja mögött helyezkedtem el. Grosics Gyula eltiltása miatt nem védett, helyette Fazekas Árpád (Újpest) állt a kapuba ez első félidőben. A második félidőre állt be Dankó Imre, aki a pécsi Dózsa kapusa volt.

² A városzerte csak „Bányász”-ként ismert és emlegetett egyesület 1945-ben Nagykanizsai MAORT Munkás SE néven alakult, majd a MAORT államosítását követően Olajmunkás SE-ként működött. 1951-57 között Nagykanizsai Bányász SK, 1957-től Nagykanizsai Zrínyi Olajbányász SC, 1959-től Nagykanizsai Bányász, 1966-tól 30 éven át Nagykanizsai Olajbányász SE, s végül, az 1. F.C. Nagykanizsa klubba olvadásig, 1998-ig Olajbányász FC Nagykanizsa néven indult a bajnokságokba.

A képen az 1950-es Nagykanizsai Olajmunkás (MAORT) – FTC meccsen Balról: Tamás, Pibyus, Károlyi, Pólinger, Sztraka, Markusovszki, Forgács, Németh, Molnár, Zalán, Kósa áll.

– Nem gondoltam akkor, hogy 1963-ban kapustársra leszek majd Pécsen. Tíz évesen nem tudhattam, hogy az élet milyen nagy rendező! –

Az eredmény 13-1 lett. A több, mint tízezer néző remekül szórakozott, különösen amikor „Nevető Laci”, a város egyik érdekes, kedvelt figurája egy élő libát vitt fel a pályára Kocsis Sanyinak. Ez a nap sokáig emlékezetes maradt a város életében, és az enyémben is.

Teltek az évek. A Flórián téri időtöltések mindenkinek jót tettek. Erősödtünk, élményeket szereztünk. Megtanultunk nyerni, és a vereségeket is elviselni. A Nagyrác utcai iskolában kiváló sportélet működött. A városi úttörő bajnokságokon jól szerepeltünk. Ferenczy Edit tanárnő szervezte a kézilabdát, futballt, ahol már a kapuba álltam. Akadtak sikerélmények atlétikában is: a magasugrás és a 60 m futás volt az erősségem.

1959-ben nyolcadikosok voltunk, az iskolából többen is bekerültünk Nagykanizsa úttörő válogatottjába. Szakony Gyula tanár úr vezette a válogatottat. Kitűnő pedagógus, nagyszerű ember, későbbi években szakosztályvezetőként dolgozott az N. Olajbányásznál. Nagyon jó érzés volt nekem, igyekeztem helytállni a kapuban. Jól ment a védés a területi döntőn, Baranya, Tolna és Fejér megye válogatottjaival játszottunk. A második hely is kitűnő eredmény volt, a csapatból többekkel együtt a Bányászhoz kerültünk, de a Vasúthoz is csatlakoztak.

1959. Igazolt játékos lettem a *Nagykanizsai Bányászban*.

A futballista számára mindig emlékezetes az első egyesület. De hogy is történt az első igazolásom?

Toborzót hirdettek 14-15 éves fiúk számára. Mi, kiskanizsaiak, előnyben voltunk a városiakkal szemben, hiszen nekünk volt az alapunk, amit a Flórián téri grunndon szedtünk össze, bár a Petőfi-Honvéd utcai területen is jó lehetőség volt játékra. Király Laci, Kiss Ernő, Viola Gyuri, Zöldvári Pista és a többiek, egy csapatra való

ügyes fiú került össze. Mi, 1945-ben születettek, fiatalok voltunk a megyei bajnokságra. Szpevák Feri bácsi intézőnk (nyugdíjas építészmérnök volt akkor) oldotta meg a helyzetet azzal, hogy kijelentette és tudatosította: „Ti fiaim, 1944-ben születtetek, punktum!”

A Bányász ifi csapata, első csapatom.

Állnak (balról): Mihalecz Boldizsár edző, Kiss Ernő, Király László, Mester Endre, Viola György, Németh Antel, Józsi Mihály, Siklós József intéző, guggolnak Zöldvári István, Deroalics József, Ziegler Sándor, Horváth János, és elől Vlaszák Géza.

Hálásan gondolunk vissza Feri bácsira, aki minden volt egyszerre. Az egyik félévben például, amikor elmaradtunk a szakrajz beadásokkal, képes volt megrajzolni helyettünk. „Hármaszt biztos megérdemeltek érte csirkefogók!...” – mormogta, amikor átadta a kész rajzokat. Ké-

sőbb Siklós József vette át Feri bácsi szerepét, hasonló jó tulajdonságokkal rendelkezett! Az edzőnk Mihalecz Boldizsár lett, aki a régi MAORT játékosa volt. Nyugodt, csendes edzőnek ismertem meg. Nemcsak a taktikára tanított bennünket, hanem fiatalkori „vadhajtásainkat” is nyesegette.

A megyei bajnokságban jól szerepeltünk, rendre megelőztük a ZTE-et és a NVTE-t is. Bódi bácsi kínosan ügyelt arra is, hogy a sikeres meccsek után maradjunk a földön. Egyik pécsi játékunk alkalmával néhányan kicsit késtünk (jól és sokat beszélő lányokkal is találkoztunk), a szállodában pofonok is csattantak az edző részéről.

1962-ben, 17 évesen bekerültem a Bányász NB III-as csapatába. Ifi csapatunk sikerei ugyanis felhívták a figyelmét a szurkolóknak és a vezetőségnek is. Januárban már a felnőtt csapattal kezdtem a felkészülést. Erősödtem, izmosodtam, jól dolgoztam az edzéseken. Bazsó Laci volt az elsőszámú kapus, akivel rivalizálnom kellett. Darvas Albert edző, aki Budapestről jött hozzánk, kiváló, nagy tudású tréner volt, könyveket is írt abban az időben „A bűvös négyszög” címmel.

Ebben a fedezet és a két összekötő elhelyezkedéséről, összehangoltságáról ír. Első tavaszi mérkőzésünk (1962. március 17.) előtt gondolkodóba esett: ki legyen a kapus?! Ennek is előtörténete volt. Bazsó Laci Keszthelyről került Kanizsára. Berci bácsi ezért, gondolván arra, hogy

a közönség ezért kikezdi, Keszthely ellen engem állított kapuba!

Így álltunk fel: Vlaszák - Dénes, Czotter, Grédics – Bodnár, Lervenc - Kovács, Hegedűs, Hetési, Lukács, Boda II.

A Balaton-parti pályán játszottunk, mely ekkor még salakos volt. Kikaptunk 1-0-ra. Igyekeztem helytállni, a gólt a 83. percben kaptam. Dr. Sebők lőtte 11 méterről. Másnap kora reggel kerestem az újságot, érdekelt, hogy mit írtak. A Zalai Hírlap értékelése így szólt: „Vlaszák bemutatkozása sikerült. Igen jól védett a fiatal kapus, a gólról nem tehetett...”

Ezután bennmaradtam a felnőtt csapatban, a tavasz folyamán minden mérkőzésen velem kezdődött az összeállítás. A jól sikerült kísérletet követve Berci bácsi bedobta a mélyvízbe Királyt, Violát és Kiss Ernőt is. Mindannyian megállták a helyüket. Az osztályzatok szerint a 8,20-assal én voltam az első, Kerkay 7.14-el követett. Közben a megyei ifi válogatottban is rendszeresen szerepeltem. A Bányász 7-8 játékost adott, a ZTE-ből 2-3 játékos került be, a MÁV NTE-t (Vasutat) Bánáti képviselte. A nyáron Darvas Albert — akinek sokat köszönhettem — Budapestre költözött, helyére Mihalecz Bódi bácsi nevelőedzőnk került. Még ezen a nyáron meghívást kaptam Tatára, a „Megyék legjobbjai” két hetes táborába.

Az 1962/63-os évadot már első számú kapusként kezdehettem. Semmi elbizakodottság nem volt bennem. Szorgalmas voltam az edzéseken. Aztán történt egy baleset. Az ifi válogatottal Zalaegerszegen játszottuk a ZTE fel-

nőtt csapatánál egy gyakorló meccset. Egy magas labdát húztam le, amikor Madár Gábor a ZTE kiváló játékosa (később Kanizsán eredményes edző) alám feküdt, az esés következtében kulcsonttörést szenvedtem. Két hétig a budapesti Sportkórházban kezeltek (Darvas Berci bácsi segítségével kerültem be), majd újabb két hétig Hévízen, a Bányász-gyógyházban rehabilitáltak. Az őszi szezont ki kellett hagynom teljesen, de fontosabb volt, hogy teljesen rendbejöttem. A csapat 6.-7. helyen szerepelt ekkor, ami elfogadható helyezés volt.

Következett a 1963/64-es idény, nagy feladatokkal. Az NB III-as csapatban biztos pont voltam, fiatal korom ellenére az idősebb csapattársak is elfogadtak. A bajnoki mérkőzéseken jól ment a védés, a megyei válogatottal is jól szerepeltünk. Áprilisban Ausztriába utaztunk az NB III-as csapattal, Auersthal, egy kis bányászváros látott vendégül bennünket.

Az első félidőben több góllal vezettünk, ezért, az osztrákok kérésére, a második félidőtől az ő kapujukat védtem. Közönségsikerünk volt. Vendéglátóink elvittek bennünket Bécsbe. Többségünk először járt külföldön, rengeteg élménnyel gazdagodtunk. Megízlelhattuk a Coca-colát, ami nálunk még nem volt forgalomban, de a nylonharisnya is kuriózum volt itthon.

A Bányász 1963-tavasznán, ausztriai (Auersthal) meccs előtt. Álló sor balról: Bekő József, Lukács László, Sztraka Ferenc, Bányai Tibor, Grédics Gyula, Dénes Ferenc, Meszes Sándor, Lervencz József, Takács Károly, Mihalecz Boldizsár edző, guggolnak: Bodnár László, Vlaszák Géza, Hege-dűs Ferenc, és elöl Czotter Béla.

Az NB III-as bajnokságban az elmúlt évekhez képest jól szerepeltünk.

Sokat utaztunk: Kiskunhalas, Kalocsa, Baja, Mohács mellett a pécsi csapat is a Dél-nyugati csoport tagja volt.

A Zala megyei ifi válogatottal megnyertük a megyék közötti tornát (Baranya és Tolna válogatottja ellen), így jogot nyertünk arra, hogy részt vegyünk a Tatán rendezett nyolccsapatos tornán. A Bányászt hét játékos képviselte a kezdő csapatban: Kiss, Király, Viola, Zöldvári, Józsi, Ziegler, Vlaszák.

Ez a torna az ifjúsági futball ünnepe volt. Az ország legjobbjai játszottak egy héten át az MLSZ vezetők: Hoffer József ifi kapitány, Kapocsi Sándor edző és több kiváló szakember előtt. Budapest–közép, Budapest–észak, Csongrád, Nógrád, Hajdu, Vas, Zala, Győr–Sopron válogatottjai közül a Budapestiek nyertek Csongrád előtt! A mi csapatunk ötödik lett. Kapusteljesítményem meggyőzte a szakembereket, bekerültem az ifi válogatott szűk keretébe. A csapat hazautazott, én maradtam tovább. Felkészültünk az ifjúválogatott őszi mérkőzéseire.

Tatabányán fogadtuk a Szovjetunió válogatottját, 2-0-ra nyertünk ellenük, majd októberben következett a magyar-osztrák, amit szintén 2:0-ra nyertünk meg.

Csapatkép a magyar-osztrák előtt.

Így álltunk fel a Népstadionban: Vlaszák – Vellai, Heidrich, Simon – Thékes, Somogyi , Lakics, Juhász, Kalocsai , Kocsis, Bartalos.

Védés az orsztrák-magyar meccsen.

Meccsünk előmérkőzés volt a nagyok mérkőzése előtt. A második félidőre így teltház előtt vonultunk ki. Csodálatos érzés volt címeres mezben 70 000 néző előtt védeni!

Így jutottam el a novai szilvafáktól a Népstadionig.

II. Pécsi évek 1963-1968

Az 1963 tavaszán befejeződő bajnokságban 30 meccsből 30 pontot szerzett a csapat 49:43 gólaránnyal. A Zalai Hírlap 1963. július 2-i számában olvasható az idény értékelése: „A csapat legjobb emberének a végig egyenletes teljesítményt nyújtó, s a Pécsi Dózsához távozó fiatal kapus Vlaszák bizonyult. A sokszor gyenge védelem mögött nagyarányú vereségektől mentette meg csapatát.” Ezzel a jó minősítéssel kerültem Pécsre. De hogyan is történt?

Zala megye válogatottal jártunk Pécsen, de a Bányászszal is szerepeltünk a Mecsekalján. Ezeken a mérkőzéseken figyeltek fel rám a pécsi vezetők. Felkeresték szüleimet, kérték, hogy menjek hozzájuk, és szüleimmel úgy döntöttünk, hogy a Pécsi Dózsához igazolunk. Az NB III-ból NB I-be jutni két osztályugrást jelentett, nagy dolog volt, kihagyhatatlan lehetőségnek tűnt. Bíztam magamban, hiszen biztos tagja voltam az ifi válogatottnak is. Édesanyám aggódva, de jó szívvvel engedett el. Édesapám is féltett, de büszke is volt rám.

A bányász vezetői nehezteltek rám, a sajtóban is helyt adtak nemtetszésüknek, részben érthetően, de nem jogosan. Érthetően, mert nekik is szükségük volt jó kapusra, viszont nem jogosan, hiszen addig mindent megtettem a Bányászért. (Nem múló neheztelésük következményét hét év múltán tapasztaltam meg, de erről később írok.)

A Pécsi Dózsa az NB I-ben középcsapatnak számított. Danka Imre volt az első számú kapus, 33 éves. Elfogódottan mutatkoztam be, elmondtam, hogy 55-ben az ő kapuja mögött szedtem a labdát. Imre nagyszerű kapus volt, emberileg is kiváló, jó kapcsolat alakult ki közöttünk, visszavonulásáig támogatott. A másik kapus a 26 éves Zengőfi István volt, aki többször védett már az NB I-ben, vele is igyekeztem lehetőség szerint jó viszonyt kialakítani.

Az edző, Balogh II. Sándor, az Újpest egykori legendás játékosa volt. Az előkészületi mérkőzéseken rendszeresen kaptam a játéklehetőségeket. Sanyi bácsi kedvelte a fiatalokat, bízott bennünk.

Vlaszákól Váradí?

Pécsett divat volt az idegen hangzású játékosok neveit magyarosítani. Így lett például Dujmov-ból Dunai I, Dunai II, Rápity-ból Rádi, Petresevicsből Pécsi, Hornungból Hernádi, Kollerből Kincses.

A vezetők úgy gondolták, hogy Vlaszák - Váradí névcsere is menni fog. Egyszer jelent meg az újságban, hogy Váradí a Pécs kapusa. Édesapám azonnal vonatra ült, lerohant Pécsre és közölte, ellentmondást nem tűrően, a vezetőkkel:

- Vegyék tudomásul, hogy én is 20 évig védtem ezen a néven, s nem engedem a fiamat másképp itt játszani!”
- Jó-jó Vlaszák bácsi! Maradjon csak Vlaszák a fia!

Hála Isten, hogy maradtunk eredeti nevünknel, utánam a fiam 400-szor védett NB I-ben, 5-ször a nagy válogatottban, dicsőséget szerezve a Vlaszák névnek.

Az őszi szezon az átszervezés folyamán önálló bajnokságnak számított, mert a következő évben áttértek a tavaszi-őszi trendre. (Pár év múlva ismét vissza, azután még sokszor!) Bajnoki mérközéseken is védhettem, de inkább a tartalék csapatban játszottunk több fiatallal együtt.

Az ifi válogatottal még egyszer pályára léptünk. Belgrádban a Hadsereg-stadionban 55.000 néző szorongott a lelátón. Ezúttal 2-0-ás vereséget szenvedtünk, a jugók balszélsője Dzajics volt, aki később világsztár lett. A nagyok is kikaptak 2-0-ra. Láttam akkor egy csodálatos játékost, Sekularac-ot, aki már akkor híres volt.

1963 összességében igazán mozgalmas és sikeres év volt: stabil ifi válogatott voltam, bemutatkoztam az NB I-ben.

1964. Edzőváltás Pécsen. Balogh II. Sándor megvált a Dózsától, visszatért Budapestre. Orczifalvy Istvánnal kötött szerződést a klub, aki nagyon kemény edző hírében állt, s hírek szerint inkább az idősebb játékosokat favorizálta. Tüske, Borovác, Konrád és én sok lehetőségre nem számítottunk. „Vlaszáknek fontos feladatai vannak a magyar ifi válogatottban – koncentráljon arra!” - szolt a verdikt, és Pista bácsi ezt komolyan is gondolta. Így az NB I-es meccseken a visszavonult Danka helyett Zengői védett.

Varga Zolival egy csapatban

1964. március: Hollandia, U18-as UEFA labdarugó torna. Tatán készültünk, kitűnő csapatunk volt, Hoffer József kapitány és Kaposi Sándor szövetségi edző vezetésével. A játékosok: Vellai Pista, Kocsis Lajos, Németh Miklós és Varga Zoli mögött már sok NB I-es meccs volt. Varga volt a Fradi sztárja ebben az időben.

A belgákkal és spanyolokkal kerültünk egy csapatba, csak az első juthatott tovább. Mindkét mérkőzést elvesztettük, jobbak voltak az ellenfelek. A spanyolok ellen kerültem csapatba, igyekeztem, de kétszer is betaláltak, így kikaptunk 2-1-re. Villanyfényben játszottunk – nálunk még ismeretlen volt ez, így örök élmény maradt számomra.

Így zárult le az ifi labdarugó időszakom, ami szép és sikeres volt.

A torna dísztányéra. Az ekkor kapott zászló a hátsó borítón látható.

Elrappolva...

Az év végén aztán érvényesülhetett Orczifalvy filozófiája, miszerint az idősebb kapusokban bízott. Danka Imre helyett érkezett egy másik Imre, Rapp. Őt Tatabányán mellőzték, először Grosics Gyula miatt, majd Lakat Károly odaigazolta (mi úgy mondtuk, ráigazolta) Gelei Jóskát. Keresett hát magának csapatot, így került Pécsre. Rapp akkor 27 éves volt, én 19. A tapasztalt, rutinos kapus kapta az egyes mezt, az első csapat az ő nevével kezdődött. Rapp (a fenti képen Pécsi Dózsa mezben, az alsó csapatképen melette guggolok) nagyon jó kapus volt, abban az időben az ország egyik legjobbjá. Kollegialitás tekintetében azonban elmaradt Dankától. „Profí” módon gondolkodott, nem engedett senkit kibontakozni.

1965-ben bekerültem az utánpótlás válogatott keretbe, Sebes Gusztáv volt a megbízott kapitány. NDK-ban, Lipcseben szerepeltünk. Hétfőn a repülőtéren várt Köves Laci bácsi, a budapesti képviselő és mondja, hogy Rapp megsérült, ne utazzak haza, maradjak Pesten, mert szerdán forduló lesz és a Honvéd ellen fogok védeni. Bevitt a Pedagógus Vendégotthonba. Kedd este érkezett fel a csapat Rappal. Az esti taktikai értekezleten az edző a csapatösszeállítást nem velem kezdte. Abban az időben nem volt csere, én a tartalékban játszottam jól! Imre befáslizott térdrel védett, kikaptunk 4-0-ra, de a jövő héten meggyógyult és nem tudtam bekerülni a csapatba. Imrével többször is beszéltem, úgy éreztem, hogy a tatabányai mellőzöttsége miatt kialakult benne egy egoista hozzáállás. Viszonyunk ettől függetlenül normális volt. 1965 telén részt vehetett a Vasas vendégjátékosaként a dél-amerikai turnén, védett a Santosban játszó Pele ellen, majd bekerült a 66-os VB-re készülő válogatott keretbe Szentmihályi és Gelei mögé. A B. válogatottban rendszeresen szerepelt, míg én az utánpótlásban. Pécs a kapusok tekintetében jól állt.

Nekem ez a másodhegedűs szerepkör nem tetszett.

A tartalékcsapat edzője, Dr. Czibulka Mihály talpig úriember, kedvelte a játékomat, az egyéniségemet is. Többször is biztatott: „Géza! Nyugodtan legyen, tudja, hogy magával sokan cserélnének! ...” Azért a tartalékcsapat sem akárkikből állt. Mivel nem lehetett cserélni, azok a játékosok, akiket nem kedvelt az edző, a tartalékban játszottak.

Az ellenfeleknél is ez volt a helyzet. Védhettem Bundzsák, Kuharszky, Rajna, Tichy ellen. Jó volt az a bajnokság! Később Meggyes Lajos lett az edzőnk, a gép-ipari technikum tanára. Kapcsolatom vele is jó volt. 1966-ban Orczifalvyt Teleki Gyula váltotta, ő a Real Madridot verő Vasas játékosa volt. Úgy éreztem, hogy ő sem mozdítja ki a kapuból Rappot.

Egy téli edzőmérkőzésen a Komló ellen eltört a kézfejem. Ez idő tájt Magyarországon a kapusok kesztyű nélkül védtek. A hideg, salakos labdára vetődtem, és egy Göncz nevű komlói csatár véletlenül megrúgta a kézfejem. Három hónapos pihenőre kényszerültem. Sok időt töltöttem Kanizsán, figyeltem a labdarúgást. Tudtam, hogy a Bányász 1966-ban megnyerte az NB III-as bajnokságot.

A Pécsi Dózsa a tatai edzőtáborban, 1967-ben.

Még ezen az őszön eljegyeztem Baj Katikát, így már érzelmeim is Kanizsához kötöttek.

1967. Téli alapozás Tatán! Az MLSZ úgy határozott, hogy az NB I-es csapatok 8-8, két hetes turnusban az edzőtáborban készüljenek a tavaszi szezonra. Nagyon kemény munkát végeztünk, délelőtt, délután 2 órás tréningeket tartottak nekünk.

Az edzőtermekben láttuk a többi sportolót, altétákat, súlyemelőket, akik sokkal nehezebb, erősebb edzéseket végeztek. A kapusoknak Hargitai György vezetett speciális edzéseket. (Hargitai volt az első magyar kapus szakkönyv szerzője; „Korszerű kapusjáték” címmel jelent meg 1980-ban). Sokat tanultunk tőle. Jó néhány gyakorlat megmaradt bennünk, amit Pécsen is hasznosítottunk. Magyarországon ekkor még nem volt hivatalos kapusedző, általában az idősebb kapus irányította a fiatalokat. Hargitai pár évvel később motorcsónak balesetben életét vesztette. A könyve ma is ott a polcomon, eléggé elkoptattam, azóta már modernebbek is íródtak.

A bajnoki mérkőzések az elmúlt években semmit nem változtak, továbbra is NB I tartalék bajnoki sorozatban kaptam szerepet, illetve edző- és kupameccseken kerültem csak az első csapatba. 1967. május 6-án feleségül vettem a menyasszonyomat. Életem legjobb döntése volt! 36 boldog év jutott nekünk!

Vissza Kanizsára!

1967-ben bejelentettem hazatérési szándékomat. Szereték volna, ha maradok, de mindenképp jönni akartam. Nem záradékolták az átigazolásomat, így az akkor érvényben lévő szabályzat szerint egy évet várakozni kellett. Abban az időben nem forgott pénz a klubok között. Mint régi Bányász játékos szerettem volna itt folytatni a játékot. Meglepett, amit a szakosztályvezető mondott, szó szerint emlékszem rá: –„Magára itt nincs szükség, aki elment tőlünk, nekünk nem kell.” Az elvtárs, aki ezt kijelentette, a gépgyár munkaügyi osztályának vezetője, kiváló pártkader volt. 1963-as távozásom Pécsre tehát nem ment feledésbe! Abban az időben a sportra, különösen a futballra rátelepedtek a párt és szakszervezeti aktivisták, s ha már ott voltak, úgy érezték, hogy érteniük is kell hozzá! Közben Kaposvárról és Szekszárdról is érdeklődtek. Ismertek, szerették volna, ha náluk szerepelek a további években. Mindezek ellenére a feleségemmel úgy határoztunk, hogy kanizsaiak maradunk. Szerettem ezt a várost. Tíz évesen kerültem ide, nekem ez volt a VÁROS! Ma is az. Elfogadtam hát a városi rivális NVTE hívását, amit soha nem bántam meg. Jó időszaka volt az életemnek, foglalkozhattam az ifjúsági csapattal. Megerősödött bennem a gondolat: ha befejezem a játékot, edző leszek. (12 év aktív játék után így is lett.)

A várakozási idő letelte után 1969-ben állhattam kapuba.

Az NVTE ebben az évben vette fel a MÁV NTE nevet, a csapat az NB III-ban szerepelt, jó játékosok alkották a keretet. Az élet úgy hozta, ezúttal Szántó Lajos barátom, aki már évek óta itt volt, került olyan helyzetbe, hogy jött egy jobb kapus! Korrekt kapcsolatban voltunk, együtt laktunk családotól a Vasút-pályán (Andrea lányom 1 éves volt), amíg meg nem kaptuk az első lakást a tízemeletes garzonházban.

A TOTO Kupa győztes csapat. Állnak (balról): Horváth János (Kokács), Németh József, Kovács László (Barac), Szabadi Pál, Német László (Huszas), Mazaga László, Szántó Lajos, Jakabfi József edző, id. Józsi Mihály vezetőségi tag. Guggolnak: Buzási Béla, Szerdahelyi Ferenc (Frici), Szentgyörgyvölgyi Ferenc, Vlaszák Géza, Józsi György, Csima József. A legjobb játékosok kezében a serleg.

Érdekes, mondhatni pikáns volt egy-egy Bányász-Vasút mérkőzés. Tudásom legjavát igyekeztem adni ezeken a találkozásokon is. Teltek az évek, stabil csapat lett a MÁV NTE. A bajnokságban rendszeresen az élbolyban végeztünk. A TOTO Kupában is jól szerepeltünk. A három év során kiváló edzőim voltak. Kiss István szakmai felkészültsége, Jakabfi József keménysége és Mózsi Imre, aki kiváló játékos is volt, futballról alkotott filozófiája segítette pályafutásom alakulását. Tisztelettel emlékszem Dr. Izsák József elnökre. Csimá József (később az N. Olajbányász intézője lett), majd Balogh József szakosztályvezető is sokat tett az egyesületért.

1972-ben azonban élet ismét átrendezett mindent Nagykanizsán és az én sorsomban is.

III.

A Nagykanizsai Olajbányász aranykorának kezdete

–

a kapuban Vlaszákkal (1972-1980)

1972. július 15. Szép, nyári idő, leburnult fiatal emberek gyülekeztünk az N. Olajbányász pályán. Nem hiszem, hogy valakinek eszébe jutott, hogy ezen a napon indul el - Nagykanizsa labdarúgása sikeres útjára. Masszív NB I/b-s csapat, 5-8000 néző hosszú éveken át. NB I két alkalommal.

A csapattól még Bányász korában mentem el, s most, ugyanahhoz a klubhoz visszakérülve N. Olajbányász játékosként futottam ki a gyepre. De nem csak a név változott, a vezetésbe új emberek kerültek. Modernebb fel fogású, régi, kiváló futballisták. Az egyesület és a szakosztály vezetője Kovács Győző, az edző Németh Lajos, intező Takács Károly volt. A KÖGÁZ is bázisvállalat lett, folyamatosan átvette a DKG és a FÚRÁS szerepét. Izzó, Sörgyár, Bútorgyár, és az Állami Gazdaság a támogatók közé kerültek.

Négy új játékos érkezett: Patyi Károly és Müller Gábor a zalaegerszegi Honvéd Katona SE-ből, Pávlicz Ferenc a ZTE-ből, én pedig a kanizsai MÁV NTE-ből.

Hívtak, jöttem! A vasutas vezetőktől, játékosoktól, drukkerektől barátsággal váltam el. Soha nem éreztették velem, hogy a riválishoz szerződtem.

Ekkor alakult ki az a rendszer, hogy minden játékosnak biztosítottak munkahelyet időkedvezményel. Én a KÖGÁZ-hoz kerültem, ahol 1995-ig dolgoztam. A felkészülés során a négy új játékos bizonyított és a bajnoki rajttal kezdők is lettünk mindannyian. Tóth Attila az előző években rendszeresen védett, érkezésemmel változott a helyzet, csak néhány esetben adtam át neki a helyem.

Kiválóan szerepeltünk az őszi folyamán. A legtöbb mérkőzésen így állt fel az N. Olajbányász: Vlaszák – Patyi – Doszpoth, Simon, Müller, Hullmann – Németh A., Kománovics, Papp – Pávlicz, Sulyok. Játszottak még ál-

talában: Tóth,
Takács, Bokán,
Józsi M.

Olajbányász SE (Nagykanizsa) – Pécsi VSK 3:1 (1:1). Nagykanizsa, 2500 néző. V.: Tóth J. Olajbányász: Vlaszák – Patyi, Doszpoth, Müller, Bokán (Papp), Németh, Pávlicz, Kománovics, Fábión, Hullmann, Sulyok. Edző: Németh Lajos. PVSK: Sályom – Kanyar, Szabó, Hamar, Balázs I., Grünwald, Balázs II., Nagy, Mihály, Szabics, Varga. Edző: Horváth László. Az NB II. nyugati csoportja rangadóján végig nagy volt a küzdelem. A pécsiek sokáig jól tartották magukat, a győzelmet az Olajbányász a hajrában szerezte meg. Góllövői: Németh (11-esből), Müller, Fábión, illetve Varga. Jók: Doszpod, Müller, Fábión, Sulyok, III. Szabó, Hamar, Balázs I. és Varga.

A képen a PVSK elleni bajnoki meccs tudósítása a Dunántúli Napló 1972. november 21-i számában.

Az utolsó bajnokin nyertünk, Fűzfőn 2-0-ra. Erre a mérkőzésre külön autóbuszokkal kísérték bennünket a szurkolók. Ezzel a meccsel megnyertük az NB II Nyugati csoportja őszi szezonját.

A téli alapozás időszakában Hévízen töltöttünk két hetet. A vezetők mindent megtettek, hogy jól szerepeljünk a tavaszi idényben. Mi játékosok nagyon készültünk a mérkőzésekre. A csapat egyre népszerűbb lett a városban, rigmusok születtek a szurkolók között. A PVSZK ellen idegenbeli meccsről közvetítést hallgathattak az úttörőházban³. Tihanyi István újságíró szenvedélyesen adta vissza a hangulatot a PVSZK stadionból. Riportokat készített edzővel, játékosokkal.

Öt ponttal vezettük a bajnokságot. Az utolsó mérkőzésen, hazai pályán 1-1-et játszottunk a Fűzfővel, ami azt jelentette, hogy a nagykanizsai N. Olajbányász bajnok lett és jogot nyert az 1973/1974-es NB I /b-s bajnokságra.

Mi eredményezte ezt a kiváló eredményt? Jó kapcsolatok a város politikai és vállalati vezetőivel, akik támogatták a csapatot anyagilag is és a város lakosaival, akik szép számmal buzdítottak minket a meccseken. Beérett Kovács Győző egyesületi elnök, egyben szakosztályvezető, Németh Lajos edző és Takács Károly munkája. A csa-

³ A Pálya mellett állt, ma ez a Pannon Egyetem Nagykanizsai Kampuszának főépülete.

pat minden részében szerepelt kiemelkedő játékos, például Kománovics, Németh A , Hullman, Pávlicz.

Az 1972/73-as bajnokcsapat, akivel elindult az aranykor.

Állnak (balról): Kovács Győző elnök, Tóth Attila, Patyi Károly, Fábian Miklós, Doszpoth Vilmos, Müller Gábor, Németh András, Vlaszák Géza, Németh Lajos edző. Elöl: Takács Zoltán, Pávlicz Ferenc, Simon József, Papp Lajos, Hullmann Gábor, Kománovics György, Bokán Gyula, Sulyok Gyula. A képen nem szerepel, de a csapat tagja volt: Farkas István, Józsi Mihály, Kovács Lajos.

Elfogadottságunkat jól jellemezte, hogy megalakult a Baráti Kör és egy év alatt 500-ról 2500-ra emelkedett a nézőszám. A szurkoló szívesen kísért el bennünket az idegenbeli mérkőzésekre is.

A jutalom kéthetes üdülés volt Porecsben. Kiváló alkalom a közösség összekovácsolására. Megtisztelő volt, hogy a tanácselnök is velünk tartott. Ezt az időszakot tartom ma a legjobb labdarúgó korszaknak a város történetében, szinte mindenki a futball mellé állt, később a sikerekhez már kevesebben tettek hozzá, - de élvezték annál többen...

Németh Lajos és a napközi

1973. nyár, alapozás. Németh Lajos edző napközis rendszert vezetett be. Délelőtt-délután edzés, közben ebéd, pihenő. Kialakult a prémium rendszer is. Az NB I/B. nagyon erős bajnokság volt. Békéscsaba, Debrecen, Eger, Szolnok és a pestiek: GanzMÁVAG, Pénzügyőr, Spartacus, Kossuth KFSE (Katonai Főiskolai Sportegyesület).

Nem tűnt úgy, hogy van itt keresnivalónk, ennek ellenére lelkesen, szorgalmasan készültünk.

Új öltözködési szabályt vezettek be az idényre: a kapusok mezsínének el kellett ütni a játékvezetők ruháinak színétől, azaz nem lehettünk „fekete párducok”. Bordó mezt, fekete nadrágot és fehér sportszárat választottam. – Szerettem, ha elegáns voltam a kapuban!

Kettős győzelemmel indultunk, jó sorsolással, - itthon legyőztük az Egert és a Pénzügyőrt, majd kikaptunk a Kossuth otthonában Szentendrén. Ezeken a meccseken nem én álltam a kapuban. A szakvezetés úgy látta, hogy Tóth Attila kapustársam jobb formában van.

A következő „hazai” viszont örökre emlékezetes maradt...

1973. szeptember 2. Nagykanizsai N. Olajbányász – Békéscsaba 4-1 (2-0) Vlaszák – Patyi, Doszpoth, Simon, Müller – Harcz, Bokán, Söjtör – Kománovics, (Hullmann) Pávlicz, Sulyok (Török) csapattal álltunk fel. 4000 néző látta a meccset, nagy tapsot kaptunk a végén.

Másnap reggelre megszületett fiam, „II. GÉZA”! Kétgyermekes apa lettem, Andrea lányom 5 éves volt. A családi háttér mindig fontos volt az életemben. Édesanyám, aki féltőn szeretett, aztán a feleségem is elfogadta, hogy a futball lemondásokkal jár, segítettek, amikor szükség volt rá, ha nem úgy sikerültek a meccsek, biztattak, de mindig a háttérben maradtak. Az N. Olajbányász családban is jól mentek a dolgok, sikeresek voltak az atléták, kézilabdások, kosarasok, teniszezők.

Konthától Kúig

Az őszi szezon végén az élmezőnyben végeztünk, de Németh Lajosnak nézeteltérése támadt a vezetőkkel. A sikeres edzőből szakosztályvezetőt kreáltak, „felfelé buktatták”. Helyére Kontha Károly került, a téli alapozást már az új edzővel kezdtük.

1974 tavasza bebizonyította, hogy nem volt jó döntés. Kontha Károly mögött tekintélyes labdarúgó múlt állt, a Vasas védőjátékosa, többszörös válogatott játékos.

Tapasztalt edző, dolgozott Lengyelországban is. Budapesti lévén viszont keveset tartózkodott Kanizsán, nem ismerte az itteni viszonyokat, a játékosokkal is nehezen találta meg a hangot. Németh Lajossal sem került olyan kapcsolatba, hogy segítette volna a munkáját. Bajnoki szereplésünk hasonlított az őszihez - váratlan vereségek, meglepetésszerű győzelmek jellemezték a tavaszi szezont.

Március 27-én újra nagy esemény színhelye volt az N. Olajbányász pálya. 19 év után (1955-ben az aranycsapat játszott itt) felkészülési mérkőzést játszott a Magyar Válogatott az N. Olajbányász ellen.

A válogatott összeállítása ez volt: Mészáros – Kolár, Bálint, Horváth, Megyesi – Juhász, Fazekas, Vidács, Bene – Fekete, Máté. Csere: Géczi, Kántor, Kovács J, Kű, Póczik.

Az N. Olajbányász így állt fel: Vlaszák – Söjtör, Doszpoth, Németh, Müller – Harcz, Hangai, Kománovics, Pávlicz, Czebei, Sulyok. Csere: Patyi, Simon, Bokán, Hullmann, Józsi.

Illovszky Rudi bácsi, a szövetségi kapitány mérkőzés előtt bejött az öltözőbe a következő kéréssel: „Hírből tudom, hogy az önök védelme keményen, sportszerűen játszik. Kérem, hogy a mérkőzésen a sportszerűség domináljon.”

A képen a lendülettel érkező Kú Lajos elől húzom le a labdát, Doszpoth, Bokán és Német figyelik.

Így is volt, lelkesen játszottunk. A félidő 0-0-ával zárult. Fantasztikus formában védtem. Az első gólig, a 61.

percig vártak a nézők, Kovács Jóska góljával vezetett a válogatott.

A hajrában Kú Lajos lőtt be egy 11-est, és Bene állította be a végeredményt. 3-0! Vastaps zúgott a lelátón, 10 000 nézőnek szereztünk másfél órai élményt. Mérkőzés után Németh Lajos gratulált „Nagy napod volt Géza!”.

Vasárnap Zalaegerszegen játszott a válogatott: Magyarország - Bulgária 3-1. A magyar futball egy hétre Zalába költözött. Így volt teljes a hét.

A bajnoki folytatásban jobban teljesítettünk.

Az évzáró mérkőzésen, ami egyben Kontha Károly utolsó mérkőzése is volt – Szegedre szerződött. –, felejthetetlen mérkőzésen győztünk Egerben 2-0-ra! Hetedik hely lett a vége, egy nagyon erős mezőnyben, 4100 nézőátlaggal. Az egyéni értékelésben a legjobb helyezést értem el. 29 évesen életem csúcsmoméntját futottam, rutinos kapus lettem.

1974. Elhunyt Kovács Győző, az egyesület és a szakosztály elnöke. Halála nagy veszteséget jelentett. Remek kapus volt a maga idejében, a 49/50-es MAORT csapatában. Később az NTE-ben mezőnyben is játszott. Népszerű, jó ember volt, nekem különösen fájt a halála. Kapusként kedvelt és sok jó tanáccsal látott el.

Kontha Károly csapata.

Állnak (balról) Kontha Károly edző, Bokán Gyula, Müller Gábor, Kománovics György, Németh András, Doszpoth Vilmos, Pávicz Ferenc, Harcz Lajos, Török Imre, Vránics László gyúró, Siklós József intéző. Ülnek: Bekő György, Sulyok Tibor, Söjtör László, Hangay István, Simon József, Hullmann Gábor, Czebei Tibor, Józsi Mihály, Patyi Károly, elöl a kép kapus, Vlaszák Géza és Tóth Attila.

Kunos és Kománovics

Pataki Gyula lett az N. Olajbányász SE társadalmi elnöke. Baranyai István, mint szakszervezeti funkcionárius, a KÖGÁZ dolgozója került az ügyvezetői székbe. Közel 20 évig, az Olajbányász felosztásáig töltötte be a tisztséget! Héttagú szakosztályvezetés alakult, a vezetője: Szakony Gyula tájékozott volt a labdarúgásban, kiváló pedagógusként, jó szervezőként tartották számon a városban. A stáb tagjai: technikai vezető Mátyás József; intéző Siklós József; sportorvos Dr. Ruttner Pál; gyúró: Vránics László.

Az edző a fiatal, 35 éves, orosházi származású Kunos Ferenc játszott a Fradiban, Budafokon. Szakedzőként végzett a TF-en, az MTK-ban pályaedzőként szerzett tapasztalatokat. Olaszországi tanulmányútja során találkozott Helenio Herrerával, a világhírű edzővel, aki nagy hatással volt rá. *A képen, amit Feritől kaptam épp Herrerával fog kezét.*

Nagy lelkesedéssel látott munkához, az akkori szocialista sporterkölcsös világban próbált behozni „profii” gondolatokat, amire nem volt fogadókézség.

Az átigazolási időszak sikeresnek tűnt, hozzánk került Keszei Feri Komlóról, Füle Lajos a Honvédtól, Kovács-hegyi Lajos Tatabányáról. Bogáti Miklóst egyelőre nem adta ki a Fűzfő. Csepregi Laci is jött volna a Honvédtól, de sok huzavona után a ZTE-hez igazolt! Tóth Attila kapustársam és barátom befejezte a játékot, a városi tanácshoz került a sportosztályra. Két fiatal kapus ékezett: Lovkó József a Thury SE-től, Megyimorecz József a Botytyán SE⁴-től.

Az MLSZ a NB/b helyett NB II-es bajnokságot írt ki 20 csapattal (az NB/b 10 évig működött).

A színvonal maradt, az elnevezés változott.

Az előkészületi meccsek jól sikerültek, a szurkolók is várták a bajnoki rajtot, amely nem akármilyen körülmények között került sorra. A sorsolás Ózdra szólította a csapatot. Vasárnapi mérkőzésre már szombaton útra keltünk. Az Izzó⁵ adott egy panorámás buszt, jó kapcsolat révén ezzel indultunk el, addig a Fúrás farmotorosával jártunk az ország keleti részébe is (*Csühhögőnek* becéztük).

A jó hangulat a Balatonig tartott – lerobbant az új busz. Négy játékost hívtunk, volt autójuk, vissza Kanizsára, majd újra elindultunk. Éjfél is elmúlt, mire Ózdra értünk. A viszontagságos utazás megviselte a csapatot. A Vlaszák – Németh, Keszei, Simon, Müller – Hangai, Söj-

⁴ A Botytyán S.E. Lenti csapat volt.

⁵ A híres nagykanizsai lámpagyár, létrejöttékor Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt., akkori nevén Tungstram gyáregysége volt, utódja a GE nagykanizsai gyára.

tör, Kománovics – Pávlicz, Füle, Sulyok csapattal kikap-
tunk 2-1-re. Nagy csalódás ért bennünket, az erősítések
után győzelmi reményeink voltak. Következő hazai
mérkőzésen a Szeged ellen Kontha Károly, aki az előző
évben nálunk volt edző, ült Szeged kispadján.
Kunos edző különleges motivációt talált ki.

A mérkőzés előtt az edzőszobába kérte a játékosokat.
Fel kellett esküdnünk, hogy tudásunk legjavát adjuk a
mérkőzésen. Az egyik kezében pirosra, kékre festett szív
alakú lemez, a másikban gumibot volt. Néhányan vic-
cesnek, mások komolyan találták.

Kunos csapata. Állnak (balról): Kunos Ferenc edző, Doszpoth Vilmos, Kovácshegyi Lajos, Vlaszák Géza, Müller Gábor, Németh András, Harcz Lajos, dr. Ruttner Pál csapatorvos. Ülnek: Vránics László gyúró, Siklós József intéző, Pávlicz Ferenc, Megyimorecz József, Simon József, Keszei Ferenc, Kománovics György, Dömötör Gyula szertáros. Guggolnak: Sulyok Gyula, Gróf László, Sulyok Tibor, Lovkó József, Hangai István, Söjtör László, dr. Füle Lajos.

A vezetők felháborodottan futkostak a folyosón, a „szocialista sporterkölcs” megsértése miatt fegyelmivel fenyegetőztek. Mindettől függően/függetlenül megnyertük a meccset 2:1-re. Esőben, sáros pályán nagyot küzdöttünk. A 3000 néző állva tapsolta meg a csapatot. Az öltözőben fáradtan ültünk a fotelokban. A mester cseréltette ki a padokat, sőt a játékosok feje felett saját fényképünk volt. Igen! Ilyen is volt!

A csapat fejlődött, jó hangulatú edzések, mérkőzések voltak. Feljöttünk a 3. helyre, azután november első szombatja meghatározta további sorsunkat.

Történt, hogy készültünk a másnapi Spartacus elleni mérkőzésre, s a taktikai megbeszélés után három játékosunk elindult Zalaegerszegre, ahol a ZTE - Újpest NB I-es mérkőzést rendezték. Kanizsától nem messze balesetet szenvedtek, ahol Kománovics Gyuri életét veszlette, ketten súlyosan megsérültek. A tragédia sokkolt játékosokat, vezetőket, mindenkit. Próbálkoztak a meccs halasztásával, de az MLSZ nem járult hozzá. Játszani kellett. Az öltözőben könnyező, szomorú játékosokként készülődtünk. A Budapest Spartacus ellen síri csendben 1-1-re végeztünk. Kanizsán nem hiszem, hogy valaha is volt ilyen szomorú mérkőzés.

De az élet ment tovább, vasárnap Kaposvárra utaztunk, a feljutás szempontjából fontos találkozóra. A szezon legnehezebb meccsét játszottuk. Kétszer is vezetünk, 2-2-nél a kiválóan játszó Pávlicz Feri kapufát lőtt a 88. percben, az ellentámadásból, a lesről induló Burcsa

Győző gólt lőtt. A Barna nevű tacsbíró nem jelzett! Hosszú pályafutásom során ez volt legszomorúbb hét. (Nem lehet bizonyítani, de én úgy hiszem, ha nincs a tragédia, nem kellett volna 1994-ig várni az NB I-re.) Az őszi hátralevő mérkőzéseim alig szereztünk pontot, így a 12. helyre estünk vissza. Fial edzőnk nem tudta feldolgozni a történeteket, mentális problémák jelentkeztek nála.

1975. január elején a vezetés felfüggesztette a vezetőedzőt, és Harcz Jánost, régebbi Bányász játékost bízta meg június 30-ig. Kunos felkészült, jó edző volt. Sok új dolgot hozott Kanizsára. Edzései rövidek, pergősek voltak, a mérkőzéseken jól taktikázott. Megelőzte korát, 10-15 év múlva jó néhány elképzelése megvalósult. Abban a társadalmi helyzetben azonban, amiben akkor éltünk, szükségszerűen el kellett buknia. A futball volt az élete, s amikor ellehetetlenítették, az öngyilkosságba menekült.

Harcz Jani segítője Grédics Gyula testnevelő tanár lett. Hullmann Gábor távozott a Pénzügyőr SE-hez. Kiváló csapatember, nagy lövéseire ma is emlékeznek. A PMSC, PVSK, Szekszárd társaságában részt vettünk a Dunántúli Kupa sorozaton. Salakos edzőpályákon játszottunk (műfűről akkor még nem is hallottunk), és a 2. helyet szereztük meg. Két mérkőzésre kiírták a Zalaiparker Kupát a ZTE és az N. Olajbányász között. Az első mérkőzésen 0-0-át értünk el. Az összeállítást most azért írom le, mert először játszott előttem a legendás hátvédnégyes. Öve-lük évekig volt szerencsém játszani: Vlaszák - Kovácshe-

gyi, Doszpoth, Simon, Müller - Hangai, Keszei, Füle - Pávlicz, Bogáti, Söjtör.

A tavaszi rajton visszavágtunk az őszi fájdalmas verségért. N. Olajbányász - Ózd 3-0! A következő meccseken nem sok sikerélményt szereztünk, csapatunkban több „nehéz ember” taktikailag fegyelmetlen volt, sok pontot veszítettünk emiatt. Májusban érkezett hozzánk a Kaposvári Rákóczi, az első számú bajnokesélyes.

Az emlékezetes, szomorú találkozó volt. Mi az 5-6. helyen álltunk, az eredmény fontos volt nekünk is. 12000 néző jött össze a pálya körül, Kaposvárról közel 3000-en jöttek. A városban autósorok torlódtak. Nagy akarással játszottunk, de hibákkal.

Az ellenfél igazolta jó hírét, óriási iramot diktáltak, veszályos támadásokat vezettek, percenként kellett háráitanom. Lövéseket védtem, beadásokat húztam le, szinte transzban védtem.

A közönség tombolt a nézőtéren, valóságos közelharcok alakultak ki a szurkolótáborok között. Az eredmény a 78. percben alakult ki, amikor Turai lövését nem tudtam háráítani, védhetetlenül lőtt a lécz alá, a 16-os vonalról beadásra számítottam, s vetődve már nem sikerült védeni. Kikaptunk 1-0-ra. A Zalai Hírlap értékelése szerint: „A mezőny legjobbja Vlaszák, aki több góltól mentette meg csapatát”.

Mint ahogy ilyenkor lenni szokott, nagy meccsek után, különböző pletykák terjedtek el. Ki-ki vérmérséklete szerint színezte a történeteket, a magam részéről ennyi év után is mindent megtettem a győzelemért!

Tisztelet Urnam!

Személyt delután allal-
mam volt megmérni a kapos-
támal rivett nagy méretűt.

Józan tünjéseköt" meg
nem láttam a Bányász-kapu-
 előtt, is hogy csak 1 gylös me-
siggel került le a kaput, az
Lixaróday az Ön érdeme. Arról
Ön pörbentelt az ügyvitel
volt, is felejtékden muszáj!

Öröme mi vel kivám né
mint, is boldogságot — a
pályám, is az élettem:

egy lakóháza

A levelet a Bartók utca 8 szám alatti, 10 emeletes bérház egyik,
máig ismeretlen lakója dobta be a postaládámba, akkor mi az 5-
en laktunk.

A gondokkal, bajokkal terhelt 74/75-ös szezonban a 12. helyen végeztünk, ami a körülmények figyelembe vételével a 20 csoportos mezőnyben jó eredménynek számított. Az éves értékelés végén a kapus Vlaszák és a csapatkapitány végzett az élen.

Lantos Mihály csapatában

Az 1975/76-os idényre világhírű edző érkezett! Lantos Mihály az Aranycsapat balhátvédje vette át a csapatot. De hogyan került hozzánk Misi bácsi? Ekkor már a KÖGÁZ teljesen átvette a sportegyesületet stadionostól, mindenestől. Dénes János igazgató és Kiss László főmérnök érde-

me, hogy a klub fennmaradhatott. Mindketten sokat tettek Nagykanizsa sportjáért, a 80-as évek végén távozásuk gondot okozott az egyesületnek.

Kiss Laci bácsi balatoni szomszédja volt Lantos Mihály, neki sikerült megnyerni, hogy jöjjön Kanizsára, pedig több helyre is hívták. Komlóról érkezett, előző években sikerült nyerniük ellenünk.

Az első edzésre kijött 150-200 néző.

Kimentünk a pályára. Misi bácsi odaszólt: „Kérem, Vlaszák álljon be a kapuba!...” Beálltam, letette a 16-osra a labdát és ballal a felső sarokba (a pipába) lőtte.

Ami a legérdekesebb: az itt töltött két év alatt nem rúgott bele a labdába, ha feléje gurult, akkor sem. Hihetetlen nagy egyéniség volt. A közös munkák során kiderült, hogy egyszerű ember, a futball filozófiája is a tisztesség, sportszerűsége alapult.

Igazolásaik is sikerültek. Sikerült megszerezni Brúdert, Farkast, Savanyút, az ifi-ből Németh Ferenc és Krénusz jött fel.

Ekkor vezette be az MLSZ a „hírhedt” követelményrendszert. Minden NB I-es, NB II-es klubnál egységes edzéseket kellett tartani. Elő volt írva 12-es tartós futás, 30x30 m sprintek, levéltest stb...

Kutas István akkori MLSZ elnök nagy részben a gyengének gondolt válogatott szereplés (EB 4. hely! - Hol vagyunk már ettől?) miatt vezette be ezt az intézkedést. A mi keretünkben több 30 éves játékos volt, akiknek izomzata kötött volt, a mérkőzéseken nem tudták igazi tudásukat nyújtani. Ebben az időszakban Mike József testnevelő és Zöldvári István végezték a napi szakmai munkát. Misi bácsi a TF szakedzőit végezte, keményen megkövetelte az előírtakat. Dr. Ruttner Pál sebész főorvos, a nagykanizsai kórház intenzív osztályának vezetője volt ekkor a csapatorvos, aki sokat segített a játékosok egészségben tartásában és rehabilitációjában. Humánus ember volt, nagyon kedveltük.

Szezon közben már a 7. helyen is voltunk, sajnos engem is elért egy sérülés, így több mérkőzésen is védhetett Megyimorecz és Lovkó is. A végére kimerültünk, fáradságból adódó sérülések adódtak (koncentrációhiány miatt a befejezésnél nem tudtunk eléggé vigyázni magunkra). A 16. helyen fordulhattunk a 76-os évre.

1976. január. Zalaiparker Kupa, 4-0-ra vertük a ZTE-t a Volán Dózsa pályán, 1500 néző előtt.

A visszavágót a nyári felkészülés alatt játszottuk.

Év eleji N. Olajbányászos nemzetközi mérkőzésünkön Kárpáty Lviv - N. Olajbányász 1-0. Az Ukrajnához tartozó város csapata, a szovjet bajnokság 5. helyezettje jó játékerőt képviselt. Igyekeztünk helyt állni, s a meccsen is látni lehetett, hogy szép tavaszunk lesz.

Jól kezdtük a bajnokságot: MÁV DAC - N. Olajbányász 0-0. Újra jól ment a védelem, bár a vállam nem volt teljesen rendben. A szezon rangadóján a Szolnok jött hozzánk. A mérkőzés előtt, hogy motiváljon bennünket, Misi bácsi elővett egy aranyjélvényt. Mint kiderült, a görög Olimpiakosz címere volt az, piros-fehér csíkkal a tetején. Ha nyerünk ma, ezt a jélvényt a legjobb játékos kapja. 1-0-ra győztünk a jól játszó ellenféllel szemben.

A meccs hőse én lettem.

A jélvény ma is a legszebb ereklyémek között van.

A bajnokság végén, még a szünet előtt NDK-ba utaztunk, Halle város vendégei voltunk, a BSG Turbine Halle vezetői hívtak bennünket. A túrán részt vett Dénes János és Kiss László is, hisz az ő kapcsolatai révén jöhetett létre a vendégszereplésünk. (Éveken át tartott a kapcsolat.) A mérkőzésen győztünk, de nekem a Banketten is jutott feladat. Történt, hogy a jó hangulatban a két elnök vitába keveredett, hogy melyikük jobb 11-es rugó.

A vitát eldönteni kimentünk a salakos pályára, ahol engem megkértek, hogy védjem a német lövéseket, a mi elnökünk ellen pedig a másik kapus állt be. Elegánsan voltam öltözve, kék nadrág, sárga ingpulóver. Kivédtem a 11-est, Baranyai István belőtte. Nagy ováció követte az eredményt, a nadrág és a póló pedig a tisztítóba került. Ez olyan időszak volt, amikor játékosok, edzők, vezetők jó hangulatban egymásért tevékenykedtek!

A nyári átigazolások során Kozma Lajos Csurgóról, Nagy Lajos Sashalomról, Solymos Tibor a Videotontól került Kanizsára. A Zalaiparker Kupa visszavágó mérkőzésen 1-1-et játszottunk Zalaegerszegen, így mi nyertük a kupát a téli 4-0 után. Közben a Thury SE⁶ NB III-as lett, a MÁV-NTE a megyei bajnokságban indult.

Az őszi szezonban a bajnokságban kevésbé, de a kupában jól szerepeltünk.

⁶ A nagykanizsai Honvéd Thury György S.E. a Thury György laktanyában székelő csapat volt, az 1950-es években jött létre. 1971-73-ig 3 szezonon át volt NB III-as, majd még egyszer, az 1976/1977-es idényben. Ma már csapat sincs és a laktanya sem áll.

A csapat: Állnak (jobbtól) Lantos Mihály edző, Söjtör László, Kovácshegyi Lajos, Doszpoth Vilmos, Megyimorecz József, Vlaszák Géza, Lovkó József, Németh András, Müller Gábor, Simon József, Keszei Ferenc. Guggolnak: Szabó György, Farkas László, Simon Zoltán, Vastagh Lajos, Sulyok Gyula, Pávlicz Ferenc, Brúder Károly, Bogáti Miklós, Savanyó István, dr. Füle Lajos.

1977 tavaszára visszaállt a megszokott hátvédsor. Sérülésem is rendbe jött, Dr. Ruttner Pál főorvos útmutatása alapján Vránics László gyúró kezelése sokat jelentett. Ebben az évben a Felszabadulási Kupában 6-0 (4-0)-ra vertük a ZTE-t (közkeletű nevén a ZETÉT), bár érdemes megemlíteni, hogy nem a ZETE volt ilyen gyenge, hanem, a kiírás értelmében, ebben a kupában az NB-I-es klubok 21 éven aluli játékosokat szerepeltethettek csak.

A Zalai Hírlap értékelése a Kossuth K.F.S.E. 1-0-ás győzelmünk után: „Vlaszák Géza nagyszerűen védett, jelentős érdemei vannak a győzelemben.”

Élcsapat lettünk, a nagyszerű kezdéssel kijött végre Lantos Mihály kiváló erőnlétet hozó munkája.

Első kupadöntők

A Felszabadulás Kupában a Várpalotán elért 2-0 sikerrel már a 8 között voltunk. Füle dr., Pávicz remek formában focizott. Három nap múlva a négy közé jutásért vertük a MÁV DAC-ot. Barcson a döntőbe jutásért N. Olajbányász - PMSC 1-0.

Dr. Füle Lajos góljával győztünk. Az egyesület történetében először játszottunk kupadöntőt. Jó erőletünknek köszönhetően bírtuk a szerda-szombat ritmust.

A döntő nagy küzdelmet hozott az újpesti pályán. 3000 néző előtt, Szolnok MTE – N. Olajbányász 1-1 (1-1). A 90 percnyi játék és a 2x15 perces hosszabbítás után is maradt az 1:1, így 11-es rúgások következtek. Két lövést is háritzottam, de, sajnos, játékosaink, csak egyet értékesítettek! Szolnoké lett a kupa.

A csapat hosszú menetelés után jutott döntőbe, minden elismerést megérdemelt. Lantos Mihály a nagy siker után elköszönt tőlünk és a Videoton edzője lett. A két együtt töltött idényben szorgalmas, egyszerű embernek ismertem meg. Pályafutásom egyik meghatározó személyisége volt és az is maradt!

Újabb év – új edző

1977-ben július 11-én kezdtünk idényt. Lantos Mihály távozása után Kerekes Imre lett az edző, a Szarvasról származó tréner több csapatnál dolgozott. Hozzánk a Székesfehérvár MÁV ELŐRE-től jött. Igazi országjáró, bohém ember volt.

A nyári szezonban alaposan kicserélődött a keret. Balog Attila Dorogról, Simonetz Ferenc az AURAS -ból, Budapestről, Ódor Gábor Rába-ETO-ból, Kelemen Sándor, Buti László a ZTE-től. László Lajost is szeretttük volna leigazolni, de bevonultatták katonának, így várnia kellett. Többen távoztak: Dr. Füle Lajos ZTE-ben, Derdák Tibor a Szavaria S.E.-ben, Horváth Gyula Répcelakon, Czuczka Feri a Thury S.E.-ben, Simonetz Feri és Sulyok Gyula pedig a MÁV NTE-ben folytatta. Az utóbbiak távozása már a két kanizsai egyesület jó kapcsolatából történt, a MÁV NTE az NB III-ban Németh Lajos edzővel készült.

Jelentős lépés volt, hogy megkezdte működését az N. Olajbányász Sportiskola keretén belül a futball szekció is. A sportiskola igazgatója Meggyes Ferenc, az edzői Czebei Tibor, Kránitz József, Mózsi Imre, Hegedűs Ferenc voltak.

Az első csapat a szokásos napközi rendszerben készült a bajnokságra. A szurkolók körében is téma volt a csapat szereplése, Kerekes edzőt kedvelték. Így érkezett el az első bajnoki 5000 néző előtt: N. Olajbányász - Budafok 2-1. Vlaszák - Keszei, Doszpoth, Simon, Kovácshegyi -

Pávlicz, Bogáti, Simonetz, Söjtör, Buti, Kelemen összeállításban léptünk pályára. „Jó kezdés! Pávlicz remek formában, Vlaszák a mezőny legjobbjá” - írta a megyei napilap.

A második fordulóban nyertünk Fűzfőn 1-0-ra. A Zalai Hírlap tudósítása: „Buti a góllövő, Vlaszák megismételte előző heti teljesítményét!” Az Egerben elért 0-0 már a második helyet jelentette.

Eljött szeptember első vasárnapja, a fényesen sikerült Bányásznap, ahol 5-1-re vertük a Szekszárdot, Pávlicz Feri elemében volt, 3 gólt szerzett.

Kerekes mester stílusát kedvelték a játékosok, de bizonyos jelekből látni lehetett, hogy vissza fogunk esni. Így történt, hogy a hetedik fordulóban Kanizsán 1-0-ra kaptunk a Vasas Izzótól. A gólnál hibáztam, ritkán, de előfordult ilyen is!

A fiatal Balogh Attila is bemutatkozott a csapatban, később meghatározó játékos, majd kiváló edző lett.

A Felszabadulási Kupában először szerepeltem távozásom óta a MÁV NTE ellen. A rangadón 0-0-as eredmény született, nekem jól ment, 11-est is védtem.

A bajnokikon viszont nem szerepeltünk jól, a közönség kritizálta a játékosokat, a hangulat már nem a 2-3 évvel ezelőtti volt. Több sikertelen találkozó után a téli szünet előtt javítottunk, a MÁV DAC 4-1-es legyőzésével, így a 11. helyre kerültünk. A bajnokság első mérkőzései többet sejtettek, de hiányzott az edzői szigor, néhányan elkényelmesedtek. Páran magánéletbeli problémákkal is küszködtek ebben az időben.

Az én pályafutásomat tekintve viszont, 32 évesen, az egyik legjobb szezonom volt. Mind a 19 meccsen végig védtem, sérülés nem akadályozott, négy ízben a mezőny legjobbja címet is kiérdemeltem.

A koromat azért említem, mert az idő tájt a 30-on felüli játékosokat már „öregnek” titulálták. 1962-ben 17 évesen a legfiatalabb, 1977-ben 32 évesen a legidősebb voltam a csapatban. Tudtam, hogy néhány év múlva át kell adnom a helyem. A fiatal Megyimoreczet mindenben segítettem, de a mezőnyjátékosokat is támogattam. Ösztönösen figyeltem az edzők munkáját, megnyilvánulásait éreztem, ha befejezem a játékot, maradok a futballnál és edző leszek. Három év múlva ez be is következett, addig még sok minden volt előttem.

1978. Téli alapozás. Jó hír érkezett, László Lajos a mi játékosunk lett. Éveken át közönség kedvence volt, kitűnő játékos. (Kis időt a ZTE-ben is töltött).

Februárban ismét a Turbine Halle vendégei voltuk. Az ifiből feljöttek: Bodó, Horváth L, Beck és Beák is.

Az első bajnoki mérkőzésen az N. Olajbányász 2:1-re nyert Fűzfő ellen, Balogh, Bogáti, Kelemen a csapat erősségei voltak, László parádés góllal mutatkozott be.

Ezidő tájt a MÁV NTE közgyűlése Péter Ferencet választotta elnöknek, kompromisszumra törekvő, kiváló sportvezető volt.

A jó szereplésünket sérülések is akadályozták, de nagyobb problémát jelentett egyes játékosok fegyelmezetlensége, elégedettségük a viszonylagos jó fizetésükkel, emiatt kellemetlen vereségek értek minket.

A csapat: Zöldvári István pályaedző, Nagy Lajos, Belák József, Simonecz Ferenc, Palasics Antal, Bodó Rezső, Kovácshegyi Lajos, Beák Nándor, Simon József, Keszei Ferenc, Vránics László gyűrő, Kerekes Imre vezetőedző. Ülnek: Megyimorecz József, Takács Attila, Kelemen Sándor, László Lajos, Vlaszák Géza, Söjtör László, Balogh Attila, Savanyó István és Beck Ferenc.

Néhány mérkőzésen Megyimorecz is lehetőséget kapott, segítettem neki, hisz kollégák voltunk, de már „kicsit” edzőként is szorítottam érte, hogy jól védjen. Kanizsán 3000 néző előtt kikaptunk a Salgótarjától, akinek kispadján Dr. Lakat Károly ült, az ország egyik legjobb, rangidős edzője. Az eredmény 3-1 oda. Csalódás a nézőtéren, bosszankodás a vezetőknél. A keddi játékosértekezlet végén megjelent a városi párttitkár, aki hang-

zatos beszédben ecsetelte a „szocialista sporterkölcs” fogalmát, bár némileg beárnyékolta mondandója hitelességét, hogy közben Philip Morris szivarkát szívott! Hát így zajlott a mi „profi-amatőr” életünk.

Időközben a MÁV NTE az NB III-as bajnokságban 5. lett, így jogot nyert az átszervezett NB II-es indulásra. Az MLSZ a 20 csapatos NB II helyett, két 20 csapatos NB II-es csoportot indított, egy nyugatit és egy keletit. Nem kellett keletre utaznunk, sőt pesti csapat sem került ide. Alaposan felhígult ezzel a mezőny.

A nyári átigazolások folyamán került Kanizsára Belák (a KISTEXT-ből), Palasics (AURAS SE-ből), Csepregi A. és Beck F. az ifjúsági csapatból jött fel.

Bulgáriába utaztunk, Kazanlak testvérváros meghívására. Kazanlak - N. Olajbányász 2-0. A játék egyáltalán nem volt „testvéries”. Kemény, sőt, durva jelenetek játszódtak le a pályán, de a mintegy 8000 néző élvezte a küzdelmet. Nekünk ez a kemény harcmódor nem kedvezett, fiataljaink nehezen viselték ezt a légkört. Buganóban is játszottunk egy meccset, barátságosabb körülmények között nyertünk 2-0-ra.

Következett az őszi szezón, ahol – szokott módon – gyengén kezdtünk. Kaposváron 3-0, majd következett a városi rangadó, MÁV NTE - N. Olajbányász 1-0.

A vasutasok erősödtek a nyáron, az eredmény így is meglepetés. Nekünk kudarc, az újoncnak siker volt.

A 9. forduló után értük be őket, akkor a 9-10. helyen álltunk. Palasics, Bodó és több fiatal került be a csapatba, egyfajta korosztályváltás kezdődött el.

És jött az Ajka elleni meccs, ami balul sült el számomra. Egy kifutásnál elrúgtam a labdát, de az ellenfél csatára, Cserna tartott a lábamra, bokatörés lett a következménye. Véget ért az őszi szezonom. A tabella ezt mutatta a meccset követően: 10. N. Olajbányász, 15. MÁV NTE. A városi vetélkedés nem hozta a várt eredményt. Akkor és még évekig hallgathattuk a szurkolóktól, városi potentátóktól: „Miért gyilkoljátok egymást, csináljátok inkább egy jó csapatot!”

Több évre volt szükség, hogy ez megvalósulhasson, mert a „kivagyiság”, a rosszindulat a vezetők, játékosok és szurkolók között sokáig jellemezte a város labdarúgását. Pedig mindkét egyesületben kiváló játékosok szerepeltek annak idején. Az N. Olajbányászban Kovácshegyi, Simon, Balogh, Buti, Kelemen, a MÁV NTE-ben Dr. Füle, Englóner, Németh A, Karádi, Szélig voltak a legjobbak. Egy év múlva Englóner, Gondos, kicsit később Dr. Füle nálunk, míg Doszpoth, Söjtör már a Vasút pályán játszhatott.

1978-ban Városi Tanács Sportosztálya segédedzői tanfolyamot indított. Ez volt az alapfok. Elvégeztem, majd elhivatottságot éreztem az edzői pálya felé.

1979. januárban Kerekes, Mike, Zöldvári edzői stáb kemény edzéseket tartott. Hosszú, tartós futások, zalakarosi fürdők szerepeltek a programban. A bajnokság Dorogon folytatódott. Február 25-én havas, jeges pályán kellett játszánunk. Sérülésem után jó formába kerültem, speciális stoplis cipőmnek köszönhetően nem csúsztam el. 2-0-ra nyertünk. Hazafelé kellemesen ünnepeltük a Géza napot.

Újabb városi derbi: MÁV NTE - N. Olajbányász 2-2. a vasutas salakos pályán négy gól született, két kiállítás, durva, ellenséges hangulat a nézőtéren!

A bajnokság végére feljöttünk a 7. helyre, de a játékos keretet figyelembe véve dobogósak is lehettünk volna. A város másik csapata 11. lett, jó szereplés volt ez tőlük!

Az évadzárót követően NDK-s túrán vettünk részt. A túra után bejelentették az edzőváltást. Kerekes Imrét Madár Gábor követte.

A Kerekes Imre vezette csapattal eltöltött két bajnoki év részemről sikeres volt. A mérkőzések nagy részén védtem, jól teljesítettem. Imre bácsi végig bízott bennem, tiszteletben és barátságban váltam el tőle.

Madár Gábor első éve sikeres volt!

Segítője Viola Gyuri lett, akivel együtt kezdtük pályafutásunkat, még 1959-ben. Azóta nem voltunk egy csapatban.

Július 11-én indult a közös munkánk. Úgy terveztem, hogy ez lesz az utolsó aktív labdarúgó évem. Játékosok most is jöttek hozzánk, Harangozó a Ganz Mávag-ból, Papp II a ZTE-ből.

Dr. Füle és Englóner bejelentették, hogy az N. Olajbányászhoz igazolnának a városi rivális csapatból, de a Vasutas vezetők hallani sem akartak róla. A megegyezés után Englóner helyett Doszpoth és Söjtör került a MÁV-hoz. Dr. Füle csak hónapokkal később csatlakozhatott a keretünkhöz. A békés egymás mellett élésnek nem használtak ezek az akciók. Madár Gábor az első hat közé várta a csapatot. Németh Lajos, az NTE vezetője a középmezőnyt célozta meg, pedig jól igazoltak. Gondos Csepelről jött oda (később az N. Olajbányászban lett főszerplő), Csordás a fővárosból érkezett.

Az NB II színvonala jelentősen csökkent, Véménd, Körmend szintű csapatok kerültek az ellenfelek közé. Ennek ellenére beragadtunk a rajtnál: a 4 mérkőzés után szerzett 3 pont nagyon kevés volt.

A szeptemberi Bányásznapon csak a Fúvószenekear kapott tapsot a szünetben, kikaptunk a Körmendi Dózsától 2-0-ra. A 16. fordulóban kerültem vissza a kapuba, 1-0-ra vertük a Budafokot. A Zalai Hírlap újságírója szerint: „Vlaszák nyugalma, magabiztossága jó hatással volt a csapatra!” A következő rangadón sem tudtuk legyőzni a MÁV NTE-t, 1-1 lett az eredmény. Az izzó légkörben lefolyt találkozón Balogh Attila 11-est hibázott.

Az idény végi 6. hely elfogadható eredmény volt, a MÁV NTE 18. helye viszont gyenge szereplésnek számított.

1980. A tavaszi nyitó mérkőzésen már egy teljesen új összeállítással léptünk pályára. A Megyimorecz, Kozma, Englóner, Simonetz, Müller, Nagy, Balogh, Kelemen, Kormos, Bántó, Belák csapat 2-1-re nyert a MÁV DAC ellen. Nyertük a következő találkozót is, közben a vasutasok kiadták dr. Füle Lajost, akivel jelentősen erősödünk.

Nagykanizsán 7000 néző volt kíváncsi a hét végi rangadóra, amit a Kaposvár nyert meg 3-2-re. Várpalotai idegenbeli meccsen Megyimorecz megsérült, az 52. percben álltam be. Ezután az idény végig, az utolsó percig benn maradtam a kapuban. Közben 0-0-ra végeztünk a kani-zsai rangadón. De hiába szerzett pontot ellenünk, a MÁV NTE kiesett a szezon végén. Az évi befejező mérkőzésen N. Olajbányász - Sabaria 2-1.

Győzelemmel búcsúztam! Bronzérmes lett a csapat. Az a csapat, amely a gerincét adta a két év múlva bajnoki címet nyert gárdának, de nekem más feladatok jutottak akkor!

Egy kapuspályafutás mérlege

1962-ben kezdtem, 17 évesen, kapus pályafutásom. NB I-s, NBI/b-s, NB II-es bajnokságokban szerepeltem, magyar ifjúsági utánpótlás válogatott lettem.

Több, mint 25 edzővel dolgoztam együtt, akikre szívesen gondolok vissza, azokra is, akik nem adtak elég lehetőséget, hiszen kapus csak egy lehet a csapatban! Szakmailag, emberileg is figyeltem őket, emlékezem mozdulataikra, gesztusaikra.

Több száz játékos társa lehettem. Igyekeztem elfogadtatni magam fiatal koromban, de később is fontosnak tartottam a jó kapcsolatot a csapat tagjaival. A kapus a csapat „magányos játékosa”. Egyedüli poszt, a legnagyobb felelősség az övé!

A mérkőzéseken ugyan fizikailag kevésbé fárad el, mint a mezőnyjátékosok, ám idegileg nagyobb terhelésnek van kitéve.

Hálás vagyok a sorsnak, hogy olyan játékosokkal lehettem egy csapatban, mint a Bányászban: Kerkai István, Bányai Tibor, Lervencz József., Pécssett Danka, Rapp, a két Dunai, Tüske, Konrád, az Olajbányászban Hullman, Kománovics, Pávlicz, Simon, Füle, László.

Közülük már az égi gyepen focizik Balogh Attila, Bokán Gyula, Doszpoth Vilmos, Hullman Gábor, László Lajos, Lovkó József Müller Gábor, Savanyó István, Viola György, Ziegler Sándor. Az edző pedig Németh Lajos.

Az elismerés a búcsú alkalmából az Olajbányász SE részéről három soros köszönő levélben nyilvánult meg. Baranyai István megköszönte, hogy itt voltam és sok sikert kívánt. Megtisztelőnek éreztem, csak én részesültem ilyen elismerésben.

IV.

Az Olajbányász – edző szemmel 1980-2002

„A jó edző félig pragmatikus,
félig romantikus”
(Andy Roxborough)

1980 júliusa. Madár Gábor vezetésével megkezdte a csapat a felkészülést. Nyolc év után először nem a nevemmel kezdődött a csapatnévsor.

Madár felkért, hogy vállaljak egy előkészítő csoportot, mellette segítsem a kapusok felkészítését is.

Egy jellemző eset az akkori vezetők gondolkodásáról. Az egyik vezetőségi tag:

- Géza, szeretnénk, ha foglalkoznál a kapusokkal!
- Mit fizettek? – kérdeztem.
- Fizetni? Hiszen ezt te szereted csinálni....

Természetesen vállaltam a feladatokat, de azt addig is tapasztaltam, hogy az egyesület előjárói nem rajonghattak a régi sikeres futballistákért. Ezt a későbbiekben is éreztem.

Véglegesen elfoglaltam hát a munkahelyem a KÖGÁZ gépgyárában, ahova játékosként is bejártam (bár nem volt kötelező). Tehát nem lettem „megélhetési edző.”

Tanulmányaimat befejezve jó pozícióba kerültem, így kérhettem volna munkaidő-kedvezményt, de inkább 7 óra helyett 6 órára jártam be, hogy 14 órától már a pályán lehessenek. 1995-ig ezzel a feszített időbeosztással

dolgoztam, akkor is, amikor az NB II-es csapat edzője lehettem. De erről később...

A helyemre Szalai Zolit igazolták, tehetséges fiatalember volt. A MÁV-tól átjött Gondos is. László Lajos visszatért a ZTE-től, sőt az egerszegiek Kormos Kálmánt is kiadták. Kozma Lajos váratlanul Kaposvárra távozott, de a keretünk így is erős lett. A MÁV NTE kiesése után Németh Lajos Tapolcára szerződött. A megyéből a keszthelyi is NB II-es csapat lett, ahol a fiatal Gellei Imre, a későbbi szövetségi kapitány volt az edző. Hazai pályán simán győztünk ellenük a nyitó mérkőzésen. Sellye, Dombóvár, Tapolca voltak a következő ellenfelek. Ezek kiscsapatoknak számítottak hozzánk képest. Kanizsán még ellenük is 3-4000 néző volt kíváncsi a mérkőzésekre.

A MÁV NTE-nél Karádi Ferenc, aki tíz évnyi játékos múlttal a háta mögött vállalta az edzői feladatokat. A megyei bajnokságban indulhattak a Thury SE-vel együtt.

A Madár-Viola páros jól dolgozott, a kornak megfelelő edzéseket vezettek, a kapusokkal én foglalkoztam. Szalai került a kapuba, de Megyimorecz is kapott lehetőséget. A teljesítményük ugyan ingadozott, bravúrokra nemigen volt lehetőségük. Bebizonyosodott, amit tudtam, hogy két egyidős kapus vetélkedése nem mindig hozza az eredményt, hisz akaratlanul is egymásra koncentrálnak, ideálisabb, ha egy idősebb és egy fiatalabb kapus van a keretben. Az idő engem igazolt. Szalai Zoli két év múlva távozott, a MÁV-nál azonban sokáig kitűnően védett, majd eredményes edzővé vált.

Megyimorecznek más sors jutott! Az őszi bajnokságban egyetlen botlásunk volt, Szekszárdon 3-0-ra kikaptunk. Jó szezon után a 3. helyen várhattuk a tavaszi folytatást.

A télen az ifik közül Kepe Tibor és Kele Sándor csatlakozott a felnőtt kerethez. Az egyesület közgyűlésén úgy határoztak, hogy elektromos eredményjelző készüljön, és két salakos pálya épüljön. A lelátók átépítése is elkezdődhetett, kialakítva a mai stadiont!

Elindulhatott a Munkacsarnok építése is – a vasutas csarnokkal egy időben. A kérdés ma is aktuális. „Miért nem egy városi sportcsarnok épült?” Az Olajbányász SE-ben ebben az időben tíz szakosztály működött. Labdarúgáson kívül még: atlétika, kézilabda, torna, röplabda stb... Kiváló szakemberek tevékenykedtek, rengeteg gyermek ismerkedett meg a sporttal. A Péterfy iskolában már működött sporttagozatos osztály, Rezek Győző osztályfőnök vezetésével. Géza fiam is itt ismerkedett meg az alapokkal. Ő és osztálytársai közül sokan felnőttként vitték a város jó hírét szerte a világra!

A tavaszi bajnokság is jól sikerült László, Balogh, Füle dr. vezetésével. Elindult egy új karrier is Kanizsán, Belák Józsi remek balszélső játéka okozott sok örömet a szurkolóknak. Madár Gábor, aki játékos korában kitűnő ballábbal rendelkezett, rátalált a szintén ballábas szélsőre. Belák elfutásai, beadásai élményszámba mentek. A bajnokság végén: 1. Haladás, 2. Olajbányász, 3. Keszthely.

Az 1981/82-es idényben, két sikeres év után, maradt a Madár – Viola kettős. Fullér Attila 18 éves kapus és a szintén fiatal Mózsi Zoltán az ifjúsági csapatból jött fel.

A MÁV NTE-nél Pávlicz Feri váltotta Karádit a kispadon. Pávlicz, a legendás csapatunk kapitánya rengeteg gólt szerzett, jó közösségi ember volt. Ő sem kapta meg azt a megbecsülést, amit megérdemelt volna. Soha nem került vissza az egyesülethez!

Az Olajbányász kerete nagyon erős volt a mezőnyhöz képest. A negyedik forduló után már a 2. helyen voltunk. Megyimorecz az ősz folyamán végig jól védett. László, Belák, Kormos is sokat tettek azért, hogy őszi bajnok lett az Olajbányász, akit a Tapolca és a Szekszárd követett.

Újra kitört a futball láz Kanizsán!

Télen tovább erősödött a csapat. A Bp. Honvéd június 30-áig kölcsönadta Nyúl Istvánt. Belák kitűnő játékára Újpesten is felfigyeltek, részt vehetett egy Dél-Amerikai túrán is. Liviczky, Varga is átjöttek a MÁV-tól, Dr. Füle sérülése is rendbe jött.

A tavaszi nyitányon 7000 néző látta, hogy Belák 11-es góljával 1-0-ra legyőztük a Dunaújvárost. Remek indulás után bejött néhány pontvesztés, de szilárdan tartottuk az első helyet. Május 28-án, hazai pályán, 2-1-re nyertünk az örök rivális Kaposvár ellen.

A csapat: állnak (balról) Viola György pályaedző, Gondos Gábor, Kormos Kálmán, Müller Gábor, Belák József, Simonecz Ferenc, Kepe Tibor, Papp Zoltán, Megyimorecz József, Csima József technikai vezető, Madár Gábor vezetőedző. Guggolnak: Simon József, Balogh Attila, Nagy Lajos, Kelemen Sándor, László Lajos, Horváth Lajos, Savanyó István, Bántó Károly.

Bajnok lett az Olajbányász!

A városban eufórikus hangulat lett úrrá. A bajnoki kiírás szerint osztályozó mérkőzést kellett játszani a keleti csoport bajnokával, a Nyíregyházával. Az első mérkőzésre Nyíregyházára utaztunk. 22.000 néző leste, várta a nyír-ségiek diadalát. Végül 3-1-re nyertek a hazaiak. A játékvezető ténykedése erősen befolyásolta a végeredményt. A 9. percben 11-est ítelt ellenünk, majd a reklamáló Balogh-ot kiállította. 10 emberrel is nagyot küzdött, játszott a csapat, sajnos a vereséget nem tudtuk elkerülni.

A visszavágót nagy érdeklődéssel, bizakodva vártuk a szurkolókkal együtt. Mindenki bízott abban, hogy a kétgólos hátrány behozható. A mérkőzésen megjelentek a város, a megye vezetői is.

A 15 000 szurkoló tombolva köszöntötte a csapatokat. Több kihagyott gólhelyzet után az ellenfél szerzett gólt, így már három gólt kellett volna ledolgozni, amit már nem lehetett, sőt a vége 4-1 lett. Nagy csalódás a nézőtéren, rossz hangulat a városban. Az egyesület vezetői a játékosokban keresték a hibát, kikiáltották őket bűnbaknak. Madár Gábor a három év alatt harmadik, második, majd végül első helyet ért el a csapattal. Sikeres időszakot zárt Kanizsán, csak a az i-re nem tudta feltenni a pontot. (Pár év múlva azonban ismételtethet az Olajbányásznál.)

A MÁV NTE, mint megyei bajnok is osztályozót játszhatott a Sopronnal. Nekik sem sikerült, 4-0-ra kikaptak.

A balszerencés osztályozók utáni hangulat rányomta bélyegét a következő esztendőkre is!

Madár Gábor ezután Zalaegerszegre költözött, Viola György pályaedző munkahelyi elfoglaltságra hivatkozva visszavonult. Bemutatkozott az új edző, Jánky Miklós. A Várpalotáról érkező fiatalember segítője Kovácshegyi Lajos lett, a kapusok felkészítése továbbra is az én feladatam volt.

Az 1982/83-as bajnoki évben újra 20 csapatos lett az NB II Szalai Zoli Lentibe, Nyúl István a Volánhoz, Simonecz Nagyatádra igazolt. Martinkovics Komlóról, Fodor, Hozbora ZTE-től, Müllner kapus Várpalotáról jött hozzánk.

Kapusedzés, balra Müllner, jobbra Megyimorecz.

A MÁV NTE-nél továbbra is Pávlicz az edző, Söjtör Laci, Simon Józsi egykori kiváló Olajos játékosok visszavonultak.

Az első meccset megnyertük a Kazincbarcika ellen, de a folytatásban nem ment. A közönség még nem heverte ki a Nyíregyháza elleni kudarcot, sokan elpártoltak a csapattól, a játékosok körében sem volt minden rendben. Az ötödik mérkőzés után a mezőny végére kerültünk, de a negatív széria ellenére is adódtak öröme okot adó mozzanatok. Csepregi András játéka sokat sejtetett későbbi karrierjéből, évekket ezután a ZTE és a Honvéd kiváló játékosa lett. Fodor a védelemben, László a középpályán játszott jól. A kapuban Megyimorecz kezdett, később Müllner is szerephez jutott, a fiatal Fullér Attila pedig sokat fejlődött. Néhány alkalommal fellángolt a csapat, például a GANZ MÁVAG-ot 6-1-re vertük László Lajos nagyszerű játékaival. Közben egy izgalmas meccsen 4-3 a Szeged ellen hazai pályán, a 93. percben berúgott 11-sel nyertünk. Az őszi végeredmény 12. hely, 50%-os teljesítmény. A visszaesés kellemetlen, de várható volt.

A tél folyamán Megyimorecz is kiesett a csapatból, maradt Müllner és Fullér, de felhoztam az ifiből Csányi Attilát is, aki 17 évesen lett 3. számú kapus. Felső Attila, Hegedűs László és Keller József feljövetele jelezte, hogy az ifiknél jól dolgozott Róka Lajos és Czebei Tibor.

A Magyar Népköztársaság Kupában N. Olajbányász - Újpest 2-2 (1-1). A 7000 néző előtt játszott meccs a hosszabbítás is döntetlenre végződött, így, az akkori szabályok szerint 11-es rúgások következtek, az NB I élcsapata jutott tovább. A csapat jól küzdött, bizonyítva, hogy többre képes a bajnokságban, de a mérkőzéseken ez nem igazolódott be. Több váratlan vereség következtében a kiesés réme is fenyegetett bennünket. A gyenge szereplés miatt Jánky Miklós beteget jelentett, helyette Kovácshegyi Lajos egykori védőjátékos vette át a csapatot. Fullér Attila védte a kapunkat ebben az időszakban, de a fiatal kapus sem tudott segíteni. Izgalmas véghajrá után sikerült a bennmaradás, 16. lett az előző évi Bajnokcsapat. Jánky Miklós nagy reményekkel érkezett Kanizsára, tanáremberként igyekezett helyre tenni, felrázni a csapatot, de nem sikerült. Kovácshegyi Lajos jobban ismerte a játékosokat. Dicséretes, hogy megtartotta az NB II-ben az Olajbányászt.

Jánky után Szócs Jánost szerződtette az egyesület vezetőedzőnek a következő idényre, Kovácshegyi Lajos maradt a pályaedző. A kapusképzés továbbra is a feladatom maradt. Csepregi András átment Zalaegerszegrre, helyette Simon Károly jött hozzánk.

A „szomszédvárbán” is történtek változások. Németh Lajos három év után visszatért a MÁV NTE-hez. Szalai Zoli Lentiből végleg hazajött, Tompek, Felső és Puskás tőlünk került a területi bajnokságban induló vasutasokhoz.

1983 őszén jól kezdtünk, itthon nyertünk a Baja ellen, majd Békéscsabáról is pontokkal érkeztünk haza. Örülünk, hogy az ifi és serdülő korosztályainkkal elindulhattunk az NB-s bajnokságon. Czotter László lépett Fenyves János helyére, a szakosztály vezető pozícióba. Csapatunk jól szerepelt, több emlékezetes meccset játszottunk. A Szekszárd 2-1-es legyőzésében ismét László Lajos játszott nagy szerepet. (Két gól, az egyik fejesből!)

Szócs mester megkért, hogy leendő ellenfeleinket térképezzem fel. Tetszett a feladat, hisz ezeken az értékeléseken, konzultációkon sokat tanultam.

Az edző sikeres zalaegerszegi és pécsi évek után érkezett (közben egy mérkőzés a szövetségi kapitánnyal), taktikailag képzett, fegyelmezett tanárember volt. Az őszi idény végén a 7. helyen álltunk, ami jó eredménynek számított. A vasutasok a területi bajnokság hátsó régiójában végeztek.

Az 1984-es téli alapozást Vésén kezdtük, majd a Dunántúli Napló Kupa sorozatban jó ellenfelek elleni edzőmérkőzésekkel készültünk a folytatásra. Elkészült a Munkacsarnok, tovább bővültek az edzési lehetőségek, természetesen más sportágak számára is.

A tavaszi szezonban tovább javult a taktikai fegyelem, Fuisz Laci is bejátszotta magát a csapatba, később meghatározó játékos s egyben közönség-kedvenc lett! Müllner sérülése miatt a mester megemlítette, hogy újra álljak a kapuba. Köszöntem szépen! Leigazoltak ugyan, de nem akartam Fullér Attilát hátrányba hozni, így a kispadon ültem két meccsen. (Szegeden, és a Keszthely ellen itthon). 1984-ben nyerte meg Magyarország válogatottja a Moszkvában rendezett ifi Európa bajnokságot. Keller Józsi is tagja volt a Bicskei Bertalan vezette csapatnak. Czebei Tibor, Kovácshegyi Lajos, Zöldvári István, mind nevelőedzői dicséretet érdemeltek.

Mi a 1983/84-es bajnoki évet a 8. helyen fejeztük be. A MÁV NTE kiesett a területi bajnokságból, a Volán Dózsa⁷ megyei bajnok lett, így helyet cserélt a két kanizsai egyesület.

Az 1984-es júliusi játékos mozgásnál: Rumszauer Ferenc Mohácsról, Szirják Attila és Szőke László a Videotontól érkeztek, utóbbiak cserébe Fuiszért.

Most egy nagy felfedezésről írok! Még a tavaszi szezonban kiderült, hogy Fullér Attila bevonul katonának, s a Volán Dózsánál véd tovább. Csányi Attila pedig még ifi korú volt. A vezetőedző megkért, hogy nézzem meg a Tótszerdahely – Bottyán SE mérkőzést, mert a katonacsapatban van egy jó kapus, s mondjak véleményt róla, hogy érdemes-e leigazolnunk?! Csáki Laci volt a fiatalember, az ország másik feléből, Szabolcs megyéből vo-

⁷ A nagykanizsai Dózsa SK 1957.ben alakult, 1961-59 között, és 1988-1990 között volt NB III-as.

nult be katonának. Megnéztem a meccset és hétfőn beszámoltam Szócsnek. Meggyőztem, hogy igazoljuk le a fiút. A mester megnézte, vonakodott kicsit, „lassú, darabos...” – mondta, de elfogadta szakmailag megalapozott véleményemet! Igazam lett, félévi közös munka után Szócs János gratulált. Sokat dolgoztunk. Kitűnő fizikummal rendelkezett, technikailag is fejlesztettem tudását. Csáki a következő tíz év állandó kapusa lett az Olajbányásznak. Az NB I-ben is megállta a helyét. Az élet úgy hozta, hogy a leggyengébben az én edzőségem alatt, 1990-ben teljesített, az NB I-ben pedig Géza fiam vetélytársa volt!

Csáki érkezésekor Géza fiam, mint kezdő kapus.

Az 1984-es augusztusi rajton gólparádét rendeztünk, 3-3 lett a Szolnok ellen. Csáki a 6. fordulóban került a kapuba, októberben már stabilan tartotta helyét. A többi játékos beépítése nem ment ilyen könnyen, ezért visszaestünk a szezon végére a 12. helyre.

A Volán-Dózsa jól szerepelt a magasabb osztályban, a kapuban Fullér Attilával.

Az ősz folyamán sikerült megnyernem Simon Józsit az utánpótlásnak, – ő a Gépgyár autóvillamossági szerelője volt – hogy vállaljon egy serdülő csapatot, és végezze el az edzőtanfolyamot. A vezetőkkel ellentétben úgy gondoltam, hogy a régi futballisták igenis hasznos segítséget tudnak adni a nagyobb feladatokhoz is! Simon a példa, aki később már utánpótlásvezető lett, majd technikai vezető egészen 2002-ig, hűségesen és alázattal szolgálta Nagykanizsa labdarúgását.

1985. februári küldöttgyűlésen PRO URBE kitüntetését kapott az Olajbányász SE fennállásának 40. évfordulója alkalmából a kanizsai Városi Tanácstól. Ugyanebben a kitüntetésben részesült Dénes János a KÖGÁZ igazgatója is, megérdemelten. Az egyesület ekkor 10 szakosztályt működtetett, magas szinten: atlétika, kézilabda, röplabda, labdarúgás, torna, tenisz...

Ez idő tájt született szlogen: „Miről ismert Kanizsa?” „A sörről, a bútorról és az Olajbányászról...”!

A Dunántúli Napló Kupa országos hírűvé nőtte ki magát. A tornán osztrák, horvát csapattal is találkozhattunk. Az MNK-ban a Tatabánya látogatott hozzánk, a mérkőzést hosszabbítás után ők nyerték. Ezek a

mecsek salakos, sáros, vizes pályán zajlottak, sérülésveszélyesek voltak.

Ez idő tájt lett Kovács Laci (népszerű becenevén a „Barac”) FIFA játékvezető, Zalában elsőként. A Bányászban együtt játszottunk még 1959-ben, de a Vasútban is küzdöttünk egy csapatban.

A tavaszi idény az előzőhöz képest felemásra sikeredett. Pozitívum, hogy Csáki mellett Hegedús állandó csapattag lett.

Júniusban lejárt Szócs János szerződése, mint tapasztalt edző jól és eredményesen dolgozott Kanizsán. Helyére Teszler Vendel érkezett Szekszárdról. Kovácshegyi Lajos a Volán-Dózsa edzője lett, miután Keszei Feri távozott onnan. Czebei Tibor került a pályaedzői pozícióba Teszler mellé, tőle vettem át az ifi A csapatot. Ebben az évben végeztem a TF edzői szakán. Az évek során gyűjtöttem a tapasztalatokat. Tanultam az idősebb edzőktől is. A kapusképzés a szívügyem volt, Fullér Attila után Csányi Attila is fejlődött, átkerült a Volán-Dózsa csapatába.

Csapatunk, az Olajbányász a 14. forduló után a hátsó régióba került, az őszi idény végén már a kiesés réme is fenyegetett bennünket.

Az 1986-os tavasz nehéznek ígérkezett. Az első idegenbeli mérkőzésen győztünk a Ganz-Mávag ellen, viszont utána itthon kikaptunk a Komlótól. Sérülések, betegségek, s egyéb problémák is jelentkeztek. Egy váratlan siker azonban feldobta a csapatot: László Lajos nagyszerű játékaival Nyíregyházán nyertünk 2-1-re.

A tél folyamán hozzánk került Skublics Győző is, aki többször szóhoz jutott, és aki két év múlva az NB II gólkirálya lett. A gólerős játékos sokat fejlődött, de még kellett az a pár év, hogy jó játékosá érjen! A 11. helyen fejeztük be az 1985/86-os idényt. A Zalai Hírlap tudósítója így jellemezte a játékosokat: „A két kapus (Csáki, Müllner) megfelelt! A védelemből Miklós és Szőke teljesítménye érdemelt kiemelés. A középpályások közül Hegedüst és Lászlót lehet dicsérni, a csatároknak csak fellángolásaik voltak.” Az íróasztal mellől, vagy a sajtópáholyból ilyen értékelések, s hasonló vélemények íródtak, félretájékoztatva a szurkolókat. Szakemberként a kapusok teljesítményét természetesen másként láttam!

1986-ban, a nyári szünetben Hozbor Tibor befejezte az aktív játékot és technikai vezető lett, Csima Józsefet, – aki tíz éven át tisztességgel, alázattal szolgálta az egyesületet – váltotta ebben a tisztségben. Az utánpótlásnevelésben is voltak változások. 1981-től Kovácshegyi Lajos, majd 1984-től 1987-ig Vágó László irányította az SE utánpótlás edzőit. Mindketten igyekeztek tudásuk legjavát adni.

Kovácshegyi Lajos serdülőcsapata, középen guggol ifjabb Vlaszák, mögötte Kis Ferenc, serdülő válogatottak.

Vágó Laci, aki korábban ifjúsági kapusunk volt, majd testnevelő diplomát szerzett, kiválóan szervezte az utánpótlás csapatok működését, jó meglátásai voltak, ám a vezetőkkel több konfliktusa támadt, ezért elhagyta az egyesületet. Sajnáltam, mert tehetséges, sokra hivatott edző volt! Simon József vette át az irányítást, s egyben a serdülő csapatot is vezette. Ezekben az években ki kell emelnem Róka Lajos munkáját, a MÁV NTE-ből jött át hozzánk. Az 50-es években a Vasút kiváló kapusa volt. Varga László, Zöldvári István és Dominik Gyula is jól dolgozott. Később Kovácshegyi is visszatért, a serdülőket vette át Simontól.

Az NB II-es csapatunk gyengén szerepelt, a 17. hely nem volt megfelelő, ezért az SE vezetője közös megegyezéssel szerződést bontott Teszler Vendellel. 1987. januártól Kereki Zoltán, a Haladás és a ZTE labdarugójaként 37-szeres válogatott játékosa lett az edző, szerződése 1987. június 30-ig szólt. Ő több éven át Ausztriában futballozott, onnan jött haza a csapatot irányítani. Már decemberben munkához látott segítőjével, Czebei Tiborral. A kapusokért továbbra is én voltam a felelős.

A Városi Tanács is behatóan foglalkozott a labdarúgás helyzetével. Megállapították, hogy az 1982-es osztályozó óta tartós a visszaesés! Kereki szerződtetése is annak reményében született, hogy segítségével, tapasztalatával sikerült elkerülni a kiesést

A téli alapozásnak nagy szorgalommal, akarattal indult neki a társaság. Kereki Zoli személyisége, közvetlen stílusa és szakértelme jó hatással volt a csapatra.

Január 11-én már teremturnán vettünk részt, a zalakárosi edzőtábor is segítette a felkészülést a tavaszi idényre. A kapusok, Csáki és Müllner, és a két felnőtt mellett Géza fiam is igyekezett. A serdülő csapat kapusaként nagyon elhivatott volt, rövidesen a magyar serdülő válogatott tagja lett Szűcs Lajos, Babos Gábor, Sáfár Szabolcs társaságában. Ők pár év múlva a legjobb kapusok lettek az országban.

Visszatérve az első csapathoz: vereség, döntetlen, győzelem volt az első három bajnoki mérlege. Több héten át a kieső helyek egyike volt a miénk. Egyértelmű volt, hogy ez a csoport és az NB II jóval erősebb, mint az 1982-es, amelyikben bajnokságot nyertük.

Salgótarján elleni győzelmünkkel kezdtünk kapaszkodni (3-0). Szegedi pontszerzésünk is nagyon kellett (1-1), Szőke Laci fejesgólt szerzett. Minden meccs az idegek harca volt. 1973 óta szerepeltünk ebben az osztályban, és most álltunk a legközelebb ahhoz, hogy kiessünk!

A Volán elleni hazai volt a fordulópont. Esőben, sáros, mély talajon 2-1-es állásnál az ellenfél a 88. percben 2-2-re egyenlített, de a 91. percben László Lali remek indításából Szőke Laci belőtte a győztes gólt, 3-2! A közönség óriási ünneplésben részesítette a csapatot, a mérkőzés hőse Szőke volt. Az Olajbányász történetében az egyik legemlékezetesebb nap volt! Maradtunk az NB II-ben!! Kereki Zoli vállalkozása sikerült, rendezni tudta a sorokat. A játékosok tisztelték, elfogadták. A magam részéről kiváló kollégát ismertem meg személyében. Kár, hogy nem tudott maradni hosszabb ideig, mert a vezetőkkal nem tudott megegyezni.

A MÁV NTE a Dráva Csoportban 4. lett. Erősségük Balogh Attila és az NB I-et is megjárt Kozma Lajos.

A nyári edzőkeresés végén újra Madár Gáborral állapodtak meg az Olajbányász SE vezetői. Ezúttal is három évre szerződött hozzánk, ennek lejártá után én követtem, de erről majd később...

A játékosok közül Kelemen, Kormos, Lukács alacsonyabb osztályban folytatta. Jött Mózsi a MÁV-tól, Bernáth a ZTE-től, Horváth Zoltán Ajkáról. Az ifi csapattomból Popovics, Farkas és Vörös került a nagyok keretébe, Pesti Lajos kapust Gelsérről igazoltuk.

2-1-es győzelemmel rajtoltunk az 1987/88-as bajnoki évben, azután Diósgyőrtől, Salgótarjától is vereség idegenben! Az ország másik végében játszott mérkőzések után, pont nélkül, nem volt kellemes a hazafele tartó út. A rossz sorozat a 9. fordulóiig tartott, amikor hazai pályán nyerni tudtunk. A régi közhely beigazolódott: egyszer minden sorozat megszakad. Ez történt velünk is, szépen araszoltunk felfelé. A végén 4-0-ás diadal Eger ellen. Kepe, Iványi, Horváth L, László, Fuisz voltak a legjobbak. Végül a 15. helyen teljesítettünk.

A vasutasok 6. helye a Dráva csoportban a várt eredmény volt.

Január 4-én orvosi vizsgálattal kezdtünk. A leszerelő Csányi, Hegedüs és Bán is csatlakozott a kerethez. Biztos győzelem az első meccsen 3-0 Ajka ellen.

Ifjúsági csapattal márciusban részt vettünk a Georgikon Kupán. Hat országból érkeztek csapatok a tornára. Az Olajbányász az előkelő 3. helyen végzett, Popovics Lajos lett a legjobb magyar játékos. Itt emlékezem meg idősebb Popovics Lajosról, aki szívvel-lélekkel

segítette a munkámat, lelkiismeretesen végezte a csapat körüli teendőket, s nem jellemezte a szülői túlzott elfoglaltság az ifjú Lajossal szemben. (Azt tapasztaltam később is, ritka magatartás a szülő részéről.)

Nyolcadik éve dolgoztam már az utánpótlás vonalon, kialakult a futballról, nevelésről a filozófiám. Andrea lányom fordításai a „Fussbal – Training” című német lapból is sokat segítettek, de nem lehettem volna sikeres ifi edző az előző kollégáim: Róka Lajos és Czebei Tibor munkája nélkül. A kapusok képzésével is jól haladtam: a Fullér testvérek, Csányi, Kovács, Németh, Gyulai, Czigóth és fiam, ifj. Vlaszák is fejlődött, kialakult az a stílus, amit „Vlaszák-iskolának” neveztek. Örültem, hisz ezek a visszajelzések bizonyították, hogy jól dolgoztam.

Géza fiammal, ő már ifjúsági válogatott volt ekkor.

A felnőttek tavaszi szezonja nem volt a legsimább. Jellemzően az utolsó mérkőzés is zivatarosra sikerült. Budapesten a Volán 4-3-ra vezetett ellenünk, amikor a pályára hatalmas felhőszakadás zúdult, a mérkőzés félbeszakadt, a másnapi újrajátszás 4-4-re végződött. A szezonvégi 14. hely a közepesnél jobb volt, de a várakozástól elmaradt.

A sokadik MLSZ átszervezés következett el életemben: Egy 20 csapatos pontvadászat helyett újra 2 csoportos (nyugati és keleti) lett az NB II, 16-16 csapattal. A győzelem 3 pontot ért, döntetlen esetén 11-eseket kellett lőni.

1988 őszére Madár Gábor kerete megerősödött. Müllner Pál befejezte az aktív játékot, helyére Kovács került. Bocz, Domján, Vidóczy és Kiss István érkezett, utóbbi éveken át húzó emberré vált, sportszerűen élő, igazi csapatember volt, végig itt maradt Kanizsán. 15 év múlva vezetőtársam lett az UFC-nél.

Ezekben az években az Olajbányász kedvelt egyesület hírében állt. Jöttek-mentek a játékosok, ennek következtében egyre több nézetkülönbség alakult ki köztem és a vezetők között a saját nevelésű gyerekeink mellőzése miatt. Nem telt el sok idő, s jöttek az idegenlégiósok is.

Átalakult az utánpótlás-bajnokság is. Az A és B korosztály NB-s bajnoki mérkőzést játszhatott. A serdülők a megyei bajnokságban szerepeltek.

Jól indítottuk az őszi szezont. A 4. meccs után már az első helyen álltunk. Csáki, Csányi, Pesti kapusok szorgalmasan gyakoroltak. Ahogy korábban is, a jó szereplés hatására a nézőszám jelentősen megnőtt, 3000-3500-ra ugrott. Szeptemberben elkészült a Mindenki Sportpályája. A pályaaavatón Nagykanizsa válogatott (Olajbányász, MÁV NTE, Volán Dózsa játékosokkal) játszott a ZTE-vel. A vendégek 4-2-re nyertek, de ezúttal az eredmény másodlagos volt.

Az őszi szezon kiváló eredményeinek fő részese Skublics Győző volt, aki a BVSC ellen mesternégyest szerzett (4-0-ra nyertünk)! Az őszi záráskor kiderült, hogy három csapat: a Csepel, Oroszlány és Kanizsa esélyes a feljutásra. Ismét elérhetővé vált az áhított NB I

A tavaszi szezonban tartottuk a lépést a Csepellel, bár egy nem várt vereség itthon, a Sopron ellen (1-2) nem hiányzott!

Ismét egy sorsfordító meccs jött 1989. június 2-án, az utolsó előtti fordulóban, Kanizsán. 10.000 néző jött ki a stadionba, remélve a győzelmet, s ünnepelni szeretnék volna az NB I-be jutást. Csepel volt az ellenfél. Az eredmény döntetlen 1-1.

11-es rúgások következtek a szabályok szerint. Csáki kettőt kivédett. Részünkről Zrínyi és Fuisz belőtte, de Miklós, Vidos és Skublics kihagyta, utóbbi lövésénél a kapufáról pattant ki a labda, s abban a pillanatban óriási felhőszakadás zúdult a pályára, elsiratva az NB I-es álmokat! Csurgón játszottuk le az idényzáró meccset, 3-3 lett. Bronzérem. Pár év alatt a második feljutást is elbuk-

tuk, így érthető volt a szurkolói elégedetlenség. A városban megindultak a találgatások az eredménnyel kapcsolatban.

Az egyesületnél is eltört valami, a vezetők játékosokat, a játékosok a vezetőket hibáztatták. Baranyai István elnök a Zalai Hírlapban is cáfolta a mendemondákat, s mint az előző 1982-es sikertelenség, így ez a kudarc is évekre, egészen 1994-ig rossz hangulatot, szomorúságot hozott a város labdarúgásának.

A MÁV NTE-nél is történtek változások. Németh Lajos újra szakosztályvezető lett, az edzőséget Szalai Zoltán, a kiváló kapus vette át. Egy kis gyógyír: ifjú Vlaszák Géza és Kiss Ferenc magyar ifi válogatottként, Olaszországban tornagyőztes csapatban szerepeltek.

A következő idény bajnoki nyitánya Paks ellen 0-0. A ZTE kiesése miatt újra megyei derbi jött létre, ahol Skublics és Hegedűs találatával 2 gól Olajbányász-ZTE 3-0, kis öröm a 10.000 szurkolónak a nagy csalódások után.

A többi mérkőzésen látható volt a visszaesés, és két kiütéses vereség is ért bennünket, a Volán és a Dorog ellen is 4-0-ra veszített a csapat. Az őszi pontvadászat végén 10-ek lettünk.

Kis örömöm az év végére: 1989. december 24-én Géza fiam a magyar ifi válogatottal izraeli tornájára utazhatott.

A téli szünetben Madár Gábor edző próbálta rendezni a sorokat, de sajnos nem sikerült, sőt a viszály tovább élesedett. A januári Farsang Kupán a játékosok nem vettek részt, az SE nem biztosított étkezést. Így fejezték ki elégedetlenségüket a vezetőkkel szemben. A KÖGÁZ részéről távozott Dénes János vezérigazgató, ennek következtében a támogatás lényegesen csökkent. A bizonytalan helyzet egészen nyárig tartott. Ennek ellenére voltak sikereink is: a márciusi rajton 4-2-es győzelem a Paks ellen, majd Zalaegerszegen, a rangadón is nyertünk, 2-1-re. Kepe és Skublics bekerült a Nyugati Csoport válogottjába.

Az ifi csapatnál is beérett az a munka, amit kollégáimmal végeztünk. Az 5. hely egy erős bajnokságban, korosztályos válogatott lett Vlaszák és Kiss, mellettük Gyula, Németh, Matola voltak a legjobbak. A serdülőknél Zöldvári István keze alatt sokat fejlődött Czigót és Kericsmár.

Az NB II-ben sok gonddal-bajjal járó idény végén 11.-ek lettünk. Madár Gábor szerződése lejárt, ismét a ZTE-nél vállalt munkát. Czotter László hét év után lemondott a szakosztályvezetői tisztségről. Czotter kiváló munkahelyi vezetőként a futballban is megpróbálta a vezetői kvalitásait kibontakoztatni, de az más világ volt. Eredményes munkássága mellett kudarcokban is része volt.

A Zalai Hírlap sportrovatában ez jelent meg:

1990. június 18. Vlaszák Géza a Nagykanizsai Olajbányász edzője. „Az egykori jeles kanizsai kapuvédő 1992. június 30-áig irányítja a szakmai munkát.”

Vállaltam a feladatot, bár tudtam, hogy nem lesz könnyű dolgom. A munkahelyemet nem adtam fel, de Paláncsi Ferenc igazgató úr is támogató volt, így a délelőtti edzéseken is részt vehettem. Sajnáltam László Lajost, aki tíz éven át volt meghatározó játékosunk, de abbahagyta. Szőke, Mócsi, Góri is távozott az egyesülettől. Visnovics Lacit sikerült áthozni a MÁV NTE-től, későbbiekben kiderült, hogy jó igazolás volt, kitűnő labdarúgó lett belőle, majd jó edzővé vált! Az ifjúsági csapatot Bárdosi Gábor vette át tőlem.

A felkészülést kéthetes edzőtáborral kezdtük. Közben Kiss és Farkas leszerelt, és csatlakozott a kerethez. A játékosok vevők voltak a szakmai elképzeléseimre, éreztem, hogy bíznak bennem. Az új szakosztályvezető Somodi János üzletvezető volt. Szerette a labdarúgást, de először került ilyen pozícióba. Simon Józsi technikai vezetőként, Martinkovics Józsi játékosként a pályamunkákban volt segítségünkre. Az előkészületi meccseken jól szerepeltünk, sikerült kialakítani egy ütőképes kezdőcsapatot, a kispadon is bevethető játékosok ültek. Főpróbán 4-1-re nyertünk Madár Gabi csapata, a ZTE ellen. Bizakodva vártuk az előadást, az első bajnokit!

Kanizsán játszottuk az idénnyitányt 1500 néző előtt. N. Olajbányász – III. Ker. TTVE 0-0. Csapatunk így állt fel: Csáki – Iványi – Kepe – Kiss – Visnovics – Hegedűs – Zrínyi – Farkas – Bocz – Skublics – Fuisz (Domján). Vé-

gig támadtunk, de a helyzeteket kihagytuk, így nem sikerült győzelemre vezetnem a csapatot. Idegenbeli pontszerzés következett: Mohácson 1-1, itt is győzelmi esélyeink voltak. Harmadik fordulóban Dunaújváros jött hozzánk, 2-0-ra vezettünk, ám a vendégek kiegyenlítettek. Ismét 3-2 lett nekünk, de a végén kaptunk egy hátrítható gólt. 3-3 lett a végeredmény. Három meccs, három döntetlen, és nyerő pozícióból sem tudtunk győzni! Az eredménytelenséget többen nehezen viselték. De volt részem kárörömben is: „Ugye megmondtam!” A szakosztályvezetésben is volt olyan ember, aki finoman szólva nem nekem szurkolt! A prémiumrendszer sem kedvezett. Sajnos hibáztam, amikor elfogadtam egy olyan lehetőséget, amivel csak nagyon jó szerepléssel kereshettek volna sok pénzt a játékosok. Elindultak a susmusolások.

Így következett a BKV elleni budapesti mérkőzés a Knopp utcában. 500 néző látta, hogy – a játékvezető részrehajló bíraskodása mellett – 3-1-re kikaptunk. (Az öltözői hírek szerint egy korábbi vezető bizonyos összeggel tartozott neki!) Ezt újabb hazai döntetlen követte, az 1-1-el a Savaria vitt el pontot tőlünk.

A bajokat tetézte, hogy a soproni mérkőzés előtti héten Csáki Laci megsérült. A sors kegyetlen játéka, hogy Csáki az előző fordulóban több gólból is benne volt. Hét évvel ezelőtt én fedeztem fel, hoztam Kanizsára, sok munkát végeztem vele, s amikor segíteni kellett volna, nem ment neki, – akkor sem, most sem tudok másra gondolni, minthogy a görcsös akarás miatt védett gyen-

gében. Sérülése új helyzet elé állított. Géza 17 évesen készen állt, hogy betegyem a csapatba, de itt volt Kovács Zoli, aki idősebb, tapasztaltabb. Éreztem az egyesülethez közel állóknál bizonyos kétkedést, hogy oldom meg ezt a kényes kérdést. A fiam karrierjét elősegítettem volna, ha az NB II-ben véd, de akkor a „károgóknak” lett volna igazuk. Így Sopronban Kovács védett. 4-2-es vereség lett a vége, a védelmünk gyengén működött. A 7. fordulóban Kanizsán Paks ellen újabb döntetlen, 0-0. Dekoncentrált játékosok, gyanús kapcsolatok a vezetésben, ilyen hangulatban vártuk az éllovas Haladást, de addig történt más is!

A kanizsai tudósító által írt cikk címe: „Áll a bál Kanizsán!”... Olvasva alaposan meglepődtem. Az interjú Baranyai István ügyvezető elnökkel készült, a lényege, hogy „mi az oka a nyeretlenségnek, és miért Vlaszák Géza az edző?!” A válaszban benne volt, ha lett volna pénzünk, akkor más edzőt szerződtetünk. A cikket vasárnap délelőtt olvastam.

A délutáni Haladás meccsre érkezve a pályára, az első ember, akivel találkoztam Somodi, a szakosztály elnöke volt. Közöltem, hogy az utolsó meccsen megyek ma be az öltözőbe, de a játékosok nem tudtak semmiről. Lejátszottuk a mérkőzést: N. Olajbányász – Haladás 1-3. Utolsó felnőtt csapatom így futott ki a pályára: Kovács – Iványi, Kepe, Visnovics – Hegedűs, Kiss Martinkovics, Farkas – Domján, Skublics, Fuisz. Kilenc játékos, közülük pár év múlva az NB I-ben is játszhatott! A mérkőzés után bementem az öltözőbe, hozattam 3 üveg pezsgőt és elkö-

szöntem a csapattól. Lemondásom után Németh Lajos lett az edző. Akik várták, s tettek is érte, hogy ő vegye át csapatot, megnyugodhattak: a prémium másnap a duplájára emelkedett...

Az élet ment tovább, a pályára edzés után csak a fiamért mentem le, hogy edzés után hazavigyem.

Az eredményesség sem változott. A szezon végén állt meg a csapat a lejtmenetben.

Elemezve a ténykedésemet, nem volt lelkiismeret-furdalásom. Úgy éreztem, sőt tudtam is, hogy szakmailag sokat adtam a csapatnak, azt, hogy eredményben nem mutatkozott meg, annak több összetevője volt: a prémiumrendszer, a játékosok, a balszerencse, külső akadályozások, stb...

1991. tavasz.

Időközben felgyógyult Csáki kapus, aki az egész őszi idényt kihagyta. Vereség a nyitányon: III. Ker. – N. Olajbányász 1-0. Nem ment a csapatnak. Dunaújvárostól sima 3-0-ás verség. Csáki visszakerült a kezdő csapatba. Közben volt egy sikeres meccs is: 4-1-re legyőztük a Budafok együttesét Visnovics, Popovics és Farkas jó játékkal. 1991. június 1-én N. Olajbányász – Oroszlány 3-0, a 86. percben Csáki helyett Vlaszák állt a kapuba. Egy perccel a vége előtt bravúrral védett egy lövést, elindítva egy sikeres pályafutást. Apai és edzői öröm is feszítette a mellem, s örömet fokozta egy ifjúsági válogatott mérkőzés is, melyet nálunk, Kanizsán rendeztek. Magyarország – Horvátország 1-1. A magyar csapat összeállítása

nevemmel, nevünkkel kezdődött: Vlaszák – Tresó, Dudás, Petrók, Teleki – Lakatos, Forrai, Sándor T, Szatmári – Herczeg, Ruskó (Kovács Z) szövetségi edző: Piski Elemér.

Következett az 1991/92-es bajnoki év. Skublics Győző a Haladáshoz igazolt, Bócz Hévízre ment. Szekszárdon nyertünk 3-0-ra Vlaszákkal a kapuban. Négy meccs után is jó helyen voltunk, Páli Attilát is leigazoltuk. A 7. fordulóban 1-0-ás vereség Dorogon. A 8. meccsre Németh Lajos visszatette Csákit a kapuba, amit az edző így indokolt: „A rendkívül tehetséges, fiatal Vlaszák válláról szeretném levenni a terhet. Így a rutinos Csáki véd...” Akár dicséretnek is lehetett volna venni! Hazai pályán mindjárt egy győzelem Paks ellen: 5-0!

Az ősz folyamán Dortmundba utazhattam tanulmányútra. Egy hetet töltöttem ott, tanulmányozhattam a Borussia edzéseit. Ottmar Hitzfeld-el konzultálhattam, láthattam egy profi klub működését, és a látottak megmutatták, hogy szakmailag jó úton járok. Tapasztalataimról beszámoltam a zalai edzőknek egy Letenyén tartott konferencián. Az edzőbizottság felkért, hogy vezessem a Zala megyei ifjúsági válogatottat. Természetesen elfogadtam, és két éven át szövetségi kapitány lehettem. Velem együtt a serdülők kapitánya Horváth Ferenc (*Mákos*) lett, aki a kiskanizsai Sáska csapat utánpótlásában dolgozott hosszú éveken át.

SPORT ● SPORT ● SPORT

Labdarúgás

Vlaszák Géza

Kanizsai edző tapasztalatai Dortmundban

Nem is olyan régen még NB II-es csapatnak dirigált, ma viszont „munkanélküli” Vlaszák Géza, az Olajbányász volt játékos, majd tréner. A fiatal mester aktív ténykedése idején bátran szölt nézeteiről, s ezeket a gyakorlatban is igyekezett megvalósítani. Különösen az ifjúságiakkal ért el sikereket, míg a nagyoknál gyorsan elfogyott a türelme.

Nézetei, álláspontja igazolására az elmúlt időszakban saját költségén Németországba utazott, hogy a nálunk eredményesebb futballt játszó csapatok felkészülését tanulmányozza. Tulajdonképpen arra volt kíváncsi, mi az, ami megütölte a stadionokat? Persze azt is szeretete volna megtudni, hogy milyen szervezeti keretek között működnek ezek a vezető klubok és emberközelségből tanulmányozhassa az edzés módszert.

– Kinti kapcsolat révén

sikerült Dortmundban a szakmai munkát tanulmányoznom. Ami az edzéseken látottakat illeti: ezek maximum 90 percek, ez idő alatt a játékosok rendkívül fegyelmезettek. A gyakorlatok nagyon gyorsak és jól kivitelezettek. Itt a különbséget a hazai gyakorlattól elterében az intenzitásában látom. Az edzéseket néhány száz néző is megtekinti és nagyon nagy szeretettel viséltetik a játékosok iránt. Az edzések első időszakában a játékosok öndóli munkát végeznek, 30 percig az edző mintha nem is lenne közöttük. Érdekeség volt, hogy a kapusok csak hetente egyszer végeznek speciális kapusedést. Ez azért is előemutató, hisz az új kapusztábaly miatt már a hálóőrök is részben mérőnyjátékosnak számítanak – kezdte beszámolóját Vlaszák Géza.

– Az edzéseken látottak meggyőzték-e arról, hogy hazai viszonylatban helyes módszereket alkalmazott eddigi munkája során?

– Örömmel tapasztaltam, hogy magam is jó úton járok. Természetesen a hazai munka hatékonysága elmarad a kintitől, ennek oka a körülményekben, a céltudatosságban kere-

sendő. Több gyakorlat semmi-ben sem különbözött attól, mint amit mi gyakoroltattunk a csapattal. Az eredmény mégis „más”, mert más az „anyag” is.

– A hazai élemezőnyben kinek vagy kiknek a munkája felel meg a korszerű követelményeknek?

– Érdekes módon azok nevé tudom felsorolni, akik minden oldalról a legjobb támadást kapják. Ide sorolom Mezei György, Bicskei Bertalan és Verébes József tevékenységét.

– Két mérkőzést látott a helyszínen.

– Mindkét találkozó lényegesen volt a hangulat, ott nem is lehetett akarat nélkül, gyengén játszani. A szurkoló és a játékosok egymásra hatása

delem. A legnagyobb versen-gés a „C” csoportban van, itt az Ipartestület áll az élen, de szorosan a nyomában van az ÁFÉMSZ, a Tubifex és a Progresso csapata. Ók valamennyien egy mérkőzéssel kevesebbet játszottak.

A küzdelemsorozat január 12-én folytatódik, majd négy versenynap után február 1-én elődli, melyik csapat érdemelte ki a város legjobb teremlabda-rugó csapata bízské címet.

olyan erős, hogy nem vélele-nül Németországban van az egyik legerősebb bajnokság. Mindkét mérkőzés játékszínvo-nala közép volt. Rengeteg volt az eladott labda, de ál-landóan látktetett a játék és az iram kiváló volt. A közönség elégedetten távozott, egyetlen egy dörmögő embert nem lát-tam, pedig az eredmény 0-0 volt. Szakmailag a legényeseb-b tapasztalat az volt, hogy egyik csapat sem állt be vé-dekeztésre, hogy majd a másik hibájára építve a kontrát erőltesse. Minakét csapat már a középső harmadban letámad-tott, s ez a játéktud garancia a futball szintenartására – mondta befejezéstül Vlaszák Géza.

– kápolnás –

„B” csoport

1. Flamingó Bof 8	25- 5 15
2. TIP-TOP	7 27- 2 14
3. Holsten	7 16- 8 11
4. KÖGÁZ	8 15- 8 11
5. Dóza Piccoló	7 19- 9 10
6. MINI FITT	7 12-10 9
7. Zóna	7 11-14 7
8. Bátorgyár II.	8 10-15 5
9. YGV	7 15-24 4
10. TOBELO	7 3-22 4
11. CHEMOTOX	8 12-19 3
12. ROTARY	7 9-17 3

Az Olajbányász házatáján az 1992-es tavaszi bajnokikon sem történt előrelépés.

Az 1992/93. bajnoki év előtt hangzott el Baranyai István jajszava: „A megszűnés határán vagyunk, a KÖGÁZT privatizálták. A fiatal Vlaszák Géza és Koller Zoltán a Videotonhoz igazoltak. Csáki, Kepe hezitáltak az újabb szerződés kötésnél, természetesen kaptak újabb lehetősé-

get. Közben a Vidinél kiderült, hogy Géza fiam egy rejtett sérüléssel érkezett Fehérvárra, a jobb csuklójában a sajkacsont tört el még Kanizsán. Kellemetlen helyzet alakult ki, hisz a fehérváriak visszaléptek a nevezési térítéstől, az Olajbányász elég szép pénztől esett el. Gézának fél évet kellett kihagyni, s csak a tavaszi szezonban védhetett, majd a nyáron katona lett Keszthelyen.

Nehezen indult be az őszi idény. Németh Lajos fiai igencsak bent ragadtak a rajtnál, az 5. forduló után a 13. helyen szerénykedtek. Nekem örömet jelentett Popovics, Gyulai és Kiss Feri biztató játéka. Skublics Győző visszatért egy súlyos sérülésből a szombathelyi kitérő után. Az 1988/89-es gólkirály komoly erősítést jelentett, Domján Józsival kitűnő csatárpárost alkottak. Az ősz végén 50%-os teljesítménnyel a 7. helyre kerültünk. Németh Lajos edző szerint az előrelépés még várat magára.

A télen jelentős változás nem történt, a stáb is maradt, Simon Józsi technikai vezető, Buti László gyúró /pályaedző/ segítette a vezetőedzőt.

1993-ban, a tavaszi nyitányon győzelem a ZTE ellen 1-0, a szerencse is mellénk állt ezen a meccsen, elértük a 6. helyet. Áprilisban már leszálló ágba kerültünk. Skublics és Németh Lajos közötti nézetkülönbség miatt Győző Keszthelyre igazolt, ahol Keszei Ferenc volt az edző. Egy újabb tehetséges tanítványom, Czígóth Szabolcs kapus is bekerült az NB II-es csapatba, igaz, csak egy mérkőzésre, ahol kitűnően helytállt. Németh Pista a következő hazain

mutatkozott be. A felnőttek között csereként beállva 2 gólt szerzett, ezekkel a gólokkal lett 4-0 az Ajka ellen.

Májusban Barátság Kupa Nemzetközi Ifjúsági Torna zajlott Nagykanizsán és Zalaegerszegen. Zala megye ifjúsági válogatottját Madár Gáborral együtt vezettük. A közös munka eredményes volt, a 2. helyet szereztük meg horvát, szlovén és osztrák csapatok előtt.

Az 1993-as bajnoki évet itthon zártuk: N. Olajbányász – ESMTK 2-2. Ez volt Németh Lajos utolsó mérkőzése, aki a 68. percben felállt és otthagya a kispadot. A Zalai Hírlapban így nyilatkozott erről: „Azért álltam fel a kispadról, mert ehhez a játékhoz én nem adtam a nevem.” 9. hely lett a vége, ennél csak jobb jöhetett. Jött is!

Az 1993/94-es bajnokság már Keszei Ferenc edző vezetésével indult. Keszei tagja volt 1973-75 között a csapatnak, a játékos pályafutása után több helyen bizonyította edzői rátermettségét is. Július elején munkához is látott.

Popovics Dunaújvárosba igazolt, a sajátjaink elhagytak minket, nekem ez nem tetszett! De a vezetők másként látták.

A szakosztályvezetés is lecserélődött. Lemondott a teljes vezérkar Somodi Jánossal együtt, aki szerint az új modell kialakítását kívánták ezzel segíteni. Horváth Sándor, a ZALAHÚS kanizsai gyáregységének igazgatója lett a szakosztály új elnöke. „Konkrét elképzeléseim vannak, a labdarúgást csak az tudja irányítani, aki ért is

hozzá.”– mondta „székfoglalójában” az újdonsült futballvezető!

Az új bajnoki mezőnyben három csapat is képviselte Zalát. Kanizsa és a ZTE mellett a Keszthely is résztvevő volt. Nálunk az erősítéseket Svélecz, Pécsi jelentette, de nagy reményekkel adtam fel az ifiből Kovács Tamást és Kericsmár Balázst, Fazekas Gyulával együtt. Keszei kérésére dr. Füle Lajos lett a csapat orvosa. A Magyar Kupából gyorsan kiestünk (Barcson 2-3), de a bajnokin jól indultunk, 2-0 itthon a Dorog ellen, majd győzelem Dunaújvárosban 2-0. A ZTE meglepetésre kikapott Keszthelyen (0-1). A Keszthely kapusa, fiam, Vlaszák Géza bekerült a Dunai (II.) Antal vezette olimpiai keretbe. Közben szeptember 17-18-án Brüsszelben, a NATO által szervezett hadsereg válogatottak tornáján nyolc keszthelyi futballistával szerepelt együtt.

Keszei jól dolgozott, kitűnően motiválta a játékosokat, melynek eredményeként a 9. forduló előtt már három pont előnyünk volt. A városban ismét kezdetét vette az NB I iránti vágy, sokan tudni vélték, hogy nemsokára tényleg NB I-es csapata lesz Kanizsának, de erre júniusig kellett várni. Az őszi megyei rangadón Olajbányász-Keszthely 1-0. 6500 néző előtt az ellenfél kapujában az ifjú Vlaszák Géza védett. A mérkőzést egy balszerencsés öngól döntötte el, a győzelemnek örültem. Géza jó védesei is megdobogtatták a szívemet. (Évek múlva a ZTE-nél és az MTK-nál is sok ziccert védett. Ezekon a mérkő-

zéseken nem mindig tudtam a szakmára figyelni, sokszor elérzékenyültem).

Ezt követően újabb rangadó, de ez már nem sikerült, Zalaegerszegen 2-0-ás vereséget szenvedtünk. A Kanizsa Sörgyár szervezésében az FTC látogatott ekkor Kanizsára, mely 3-1-re nyert az Olajbányász ellen. A sikeres őszt 0-0-ás döntetlennel fejeztük be. A Budafok vitte el az egy pontot. Havas, ledöngölt pályán játszhattunk. Keszthelyen és Zalaegerszegen nem is tudták megrendezni a meccseket a rossz talajviszonyok miatt, s tavaszig halasztották azokat. 15 forduló után az Olajbányász vezette a bajnokságot 22 ponttal, 23-7-es gólkülönbséggel. A kiváló szereplés főszerelői: Kiss, Kepe, Farkas, Tóth, Iványi, Domján, Visnovics, Gyulai végig jól teljesítettek. Keszei nyilatkozta is, hogy vele nem történhet botlás az NB-I küszöbén! Így vártuk a 1994-es tavaszt.

Februárban kéthetes rovinji edzőtáborba utazott a csapat, az új szakosztályvezetés lendületbe jött a szponzoroknak is köszönhetően. Komoly edzőmérkőzések követték egymást, köztük MTK-val Kanizsán (1-2), fizetés-emeléseket adtak a játékosoknak, emelt prémiumokat állapítottak meg a tabellán elfoglalt helyezés alapján, és a feljutásért jelentős juttatást ígértek. Így indulhattunk neki a nagy „menetelésnek”. Egy nagy igazolással megszereztük Almir Filipovicsot a BVSC-től kölcsönbe. Dorogi 2-0-s győzelmünk megadta az alaphangot, majd itthon kiűtöttük a Dunafert.

Közben fiam a Keszthelyben védett. Ők Baján 5-1-re nyertek, azután a ZTE-t is legyőzték 1-0-ra.

A tudósítás szerint Vlaszák megbabonázta az Egerszegieket.

Visszatérve a kanizsai csapathoz: kellemetlen vereség következett Veszprémben (2-3), de még négy pont az előnyünk, bajai vereség, már csak kettő. Vidóczi Józsi is leigazoltuk. Horváth Sándor bizakodott a feljutásért illetően, bejelentette, hogy két jeles kanizsai vállalkozó is csatlakozott a szponzori körhöz: Targuba János és Bicsák Miklós, mindketten sokat tettek a labdarúgásért.

Az időszak legjobban teljesítő játékosa Filipovics, muzulmán vallású, bosnyák állampolgár volt. Rövid idő alatt a szurkolók kedvence lett. Később jöttek mások is, de nem túlzok, ha azt mondom, hogy Filip volt minden idők legjobb légiósa Kanizsán. Szekszárdon 4-0-ás győzelem, az ő remek játékával két gólt szerzett kiváló mezőnyjátékkal. Újabb szakvezetői bravúr: sikerült megszerezni a MALÉV-től Szalai Zoltánt, a kiváló védőjátékost. 4-1 a Pénzügyőr ellen Filipovics jóvoltából, két gól a mezőny legjobbjától, de ezen a meccsen Farkas Józsi egykori ifi játékos is kitűnően játszott. Menet közben Vasziljevics szerb játékost is leigazolták, aki a következő zalai rangadón gólt is szerzett. Keszthely: 5000 néző, Kanizsáról 2-3000-en jöttek át fantasztikus drukkolásokkal, még Horváth Sándor is vezényelt. Keszthely – N. Olajbányász 1-2, gólszerzők: Filipovics, Vasziljevics; egy bosnyák és egy szerb.

Ez a győzelem a bajnoki cím szempontjából fontos volt, reális eredmény született. Másik zalai rangadón Olajbányász – ZTE 2-0. Nagy lépés az NB I felé, a 10.000 néző már ünnepelte a feljutást, ám ez csak két hét múlva vált biztossá. A Paks 5-0-ás legyőzésével bajnok lett, és az NB I-be jutott a Nagykanizsai Olajbányász.

A bajnoki címet ünneplő csapat.

Keszei Feri megköszönte a vezetőknek az új igazolásokat. Filipovics, Vidóczi, Vaszilijevics, Szalai sokat tettek azért, hogy futballtörténelemnek legyünk tanúi Nagykanizsán, hisz 1949/50 óta nem sikerült egyszer sem az NB I-be jutni. Az ünnepelt bajnokcsapat a Mohács 5-0-ás legyőzése után vehette át az aranyérmeket 6500 néző ünneplése közben, a következő összeállításban futott akkor ki a gyepre: Csáki, Szalai, Kepe, Kiss,

Iványi, Farkas, Vidóczi, Hegedűs, Svélecz, Filipovics, Fuisz.

Az 1993/94-es bajnokság Nyugati csoportjában az Olajbányász mögött a ZTE végzett, harmadik a Dunaferre lett a Keszthely az 5. helyen zárt.

Az idényben a MÁV NTE is megnyerte a bajnokságot, feljutott újra az NB III-ba. Szalai Zoltán edző azonban felállt a kispadról. Szőke László vette át a csapatot.

Az NB I-ben először szerepelhetett két zalai csapat, miután a ZTE túljutott a Siófok együttesén, osztályozó mérkőzéseken.

Az Olajbányásznál Keszei Ferenc edzővel két éves szerződést írtak alá (fél év lett belőle). Szabó Imre jött Lentiből pályaedzőnek. Az utánpótlásvezető és ifi „A” edző: Vlaszák Géza!! Baranyai István elnök úgy nyilatkozott a Zalai Hírlapnak az átigazolásokról, hogy Filipovicsot sikerült megtartani, s jött egy újabb bosnyák játékos Agics Sabahudin személyében. Dudás Péter a Dunaferrről, Fehér Csaba az ESMTK-tól került Kanizsára.

Az ifjabb Vlaszákról is szólt: „A Videotontól kell átigazolnunk.” Géza Keszthelyi katonáskodása alatt kiválóan védett, sok pontot szerzett csapatának. A Videoton-Parmalattal volt a hosszú távú szerződése bevonulása előtt, de ő az Olajbányászt választotta. Éreztem, hogy másképp kellett volna döntenie, de nem voltam könnyű helyzetben, mint a pályafutásom során annyiszor!

Egy távozó játékos volt. Visnovics Laci, aki úgy nyilatkozott, hogy Keszei edző nem igazán számít rá, ezért Hodosánban (Horvátországban) folytatja amatőrként. Sajnáltam, hiszen 1990-ben én hoztam ide, és ő szívvel-lélekkel küzdött az Olajbányászért, jól játszott, fontos gólokat szerzett.

Változott a NB I versenykiírása is: ettől az idénytől kezdve 3 pontot ért a győzelem, 1 pontot a döntetlen.

A Baranyai-Horváth vezetópáros kiválóan alakították a feltételeket a jó szerepléshez, szponzori szerződést írtak alá a DKG EAST KFT és a SÖRGYÁR RT vezérigazgatójával.

1994. augusztus 5. NB I-es futballmérkőzés Nagykanizsán! Nagykanizsai Olajbányász-Debrecen VSC 3-1. 9000 néző! Góllövők: Farkas J, Vidóczi Z. Jó játék, biztató kezdet. Keszei mester különösen Vidóczi, Szalai és Agics játékával volt elégedett! Csáki és Vlaszák vetélkedéséből Keszei Csákit hozta ki győztesnek, így ő védett.

Vácon már nem ment ilyen jól. Sima, 3-0-ás vereség. Csepel ellen itthon: 1-0, góllövő: Filipovics. Pécsről is vereséggel jöttünk haza. Filipovicsot kiállították, négy-meccses eltiltást kapott! A szakosztályvezetés értékelt: 4 mérkőzés, 2 győzelem (itthon), 2 vereség (idegenben) 50%!

Hazai pályán 2-1-re legyőztük a Vasast. Keszeinél beindult az átigazolási hév, többek közt Kajdi Györgyöt hozta Kanizsára.

A jónak tűnő akciók veszélyt is rejtettek, hisz a játékosok között feszültség keletkezett, főképpen azokban, akik kiharcolták a feljutást.

Nem nézték jó szemmel a „jöttéket.” A helyzetet a vezetők, edzők sem tudták kezelni, pár hónap múlva Keszey Feri állásába került.

Szeptember 18. Sopron – N. Olajbányász 7-2 (2-1)

A 25. percben Csáki ütközött védőjével, Iványival, mely következtében megsérült, az állás 2-1 volt. Helyére a kispadról Vlaszák Géza bemelegítés nélkül ugrott be az NB I-es cserére. (Hála Isten követte még 399!) Kiszolgáltatott helyzetbe került, a soproniak tetszés szerint érték el góljaikat. Egy édesapának, aki edző is, és egyazon poszton játszott a fiával, öröm és szomorúság volt ez a mérkőzés, de kellett a lélektani, apai támogatás, hiszen három nap múlva jött a Ferencváros.

Olajbányász – FTC 0-2. A csapat egyértelműen zavart volt a soproni sokk után. A védelem többször kinyílt, ezt a rutinos, jó futballisták ki is használták. Géza a Népsporttól 7-es osztályzatot kapott, de beindultak a Csáki „hívők”, s nehéz időket éltünk át. Aztán a hét végén Fehérváron 1-1 a Parmalat ellen, a meccs hőse az ifjú Vlaszák! De újabb hazai fiaskó következett, a Stadler FC 5-1-re legyőzte csapatunkat, a védelem folytatta gólképességét. Vlaszák 11-est is védett, de Kepe és Fuisz öngóljával nem tudott mit kezdeni. Lassú védők, kiállítások: Svélecz a 46., Iványi a 90. percben kapta meg piros lapját.

A közönség feledve a két hónappal ezelőtti hősokeket, a „gyertek le” rigmust skandálták. Időközben Kajdi (akit SOS igazoltunk le annak idején) miatt óvott a Vasas a 2-1-es veresége miatt.

Jött egy olyan mérkőzés, ami igazán történelmi volt. Zalában először játszott két város csapata I. osztályú futballmérkőzést.

ZTE – N. Olajbányász 3-0. Sima vereség a megyeszékhelyen. A megyei lap szerint: „Az Olajbányásznál Vlaszák a gólokról nem tehetett, több bravúros védeése volt.” A következő mérkőzésen Keszei visszatette Csákit a kapuba, Géza mivel nem védett, eltávolodott attól, hogy az atlantai olimpiai keretbe bekerüljön. (Sáfár, Babos, Szűcs rendszeresen védtek a csapataikban.) Keszei: „Úgy döntöttem, visszatérek a régi NB II-es csapatomhoz!”

1995. Zajos tavasz, kiesés az I. osztályból.

Január 5-én kezdtük az alapozást napközis rendszerben. Valóságos igazolási dömping vette kezdetét. Keszeg István Siófokról, Fodor László Keszthelyről, Szócze Csaba Tapolcáról, Balogh Csaba Lentiből, Hornyák Vendel, Szedlacsek István Vácról. Egy fél csapatra való új ember. Ennek később súlyos következményei lettek, többek között Keszei bukása is!

Megkezdte munkáját Farkas Zoltán volt alpolgármester szakosztály igazgatóként. Feladata elsősorban az együttes menedzselése, közvetlenül az edzők és az utánpótlás tartozott hozzá. Utánpótlás-vezetőként végig korrekt kapcsolatban voltam vele.

A vezetés tíz napos rovinyi edzőtábort biztosított a csapat számára. Célként jelölte meg Keszei Feri az új játékosok beépítését az új csapatba.

A későbbiekben kiderült, hogy ez nem sikerült!

Az előkészületi meccsek eredménye sem jót sejtetett. Kipattant a Svélecz ügy, aki felemelte szavát a légiósok miatt. Hodošanba (ma Horvátországba) távozott Visnovics Laci után. Eljött a tavaszi rajt, Debrecenben 3-1-es vereség. Balszerencsénk volt, hisz két gólnál is Kepe lábán pattant meg a labda, így lett gól. Hazai pályán nem tudtuk legyőzni a Vác csapatát: 0-0. Csepeltől 2-0-ás vereséggel megindultunk a tabellán lefelé. Keszeit felmentették!

Március 20-án ült össze a szakosztály elnöksége, három órás vita és a tavaszi mérkőzések eredménytelensége

után (nem álltunk kieső helyen!!) az edző és a játékosok között kialakult ellentét is előkerült. Az értekezleten én is ott voltam, mint utánpótlás-vezető. Egyedül én nem támogattam Keszei eltávolítását.

Véleményem Keszeiről: kiválóan képzett edző, tanult ember. Több helyen bizonyította alkalmasságát. A jó eredmények ellenére hozott, hozatott játékosokat, akik miatt a közösség megbomlott, és ő ezt már nem tudta kezelni.

A nem hozzáértő vezetőkkel való vitái felőrölték. Akkor is, ma is állítom, hogy nem kellett volna felállítani a kispadról! Az elkövetkező évek folyamán többször dolgoztunk együtt, egymást tisztelve, szakmai egyetértésben.

A vezető-edzői tisztséggel a pályaedző Szabó Imrét bízták meg. Egy érdekes nyilatkozat! Kérdés: „Csinál-e valamit másképp, és ha igen, tudja már, hogy mi lesz az?”

Szabó Imre válasza: „Alapvetően más lesz minden, hiszen az én egyéniségem, az én munkamódszereim mások, mint Keszei Ferencé voltak...”

Keszei távozása után újra dr. Ruttner Pál lett a csapat (és a város) sportorvosa, és ő volt ettől fogva a csapat mellett mindvégig! Később is dolgoztunk együtt, edzői munkámban sokat segített, a mai napig nagyon jó barátságban vagyunk.

A fiatal edző debütálása felemásra sikerült. Itthon nem tudtuk legyőzni a Pécs együttesét: 0-0. Ezután gyenge játék Pesten, a Vasától 2-0-ás vereség. Még mindig nem

kieső helyen voltunk, 14.-ek a 16-ból. Filipovics újabb kiállítása (3 meccs) tovább rontotta a benmaradási esélyeinket.

Az utánpótlásnál, 1995-ben, már a második koncepciót tervet tettem a vezetők elé. Ilyenek szerepeltek benne: az iskolákkal való kapcsolat felvétele, a Volán – Dózsa pálya használatba vétele.

Egyelőre nem sokat tudtam megvalósítani ezekből a tervekben, mert mindenkit lekötött az I. csapatra való figyelés. Szélmalomharcot vívtam.

Közben visszavágtunk a Sopronnak a 2-7-ért, Kanizsán 2-0-ra.

A folytatásban 2-1-es vereség a Fraditól az Üllői úton. Ez várható volt. De a létfontosságú találkozón is kikapunk, Kanizsán 4-1-re a Videoton ellen, így kerültünk a 15. kieső helyre, de még a 7. forduló hátra volt. Akasztón 0-0 döntetlen a Stadler ellen.

A feltámadt Vasas és a Videoton is elénk került a táblázaton. A megyei rangadón a ZTE ellen nyernünk kellett volna, de majdnem tízezer ember előtt 1-1-et értünk el. A játék képe alapján nem érdemeltünk győzelmet, a helyzetek kimaradtak, a tűz sem lobogott a fiúkban. A kieső hely – úgy tűnt –, demoralizálta a társaságot, ám még bizakodhattunk öt héttel a befejezés előtt. Azután egy csúnya meccs következett, ami után az edzőnk is kibukkott. BVSC-N. Olajbányász 1-0. Szabó Imre: „Szégyellem magam, elnézést kérek valamennyi szurkolónktól. Ez a játék és mentalitás az NB I-ben nagyon kevés!”

Hát így álltunk 1995. május 22-én! A nézőszám is visszaesett, a Békéscsabát „csak” 3000 néző látta, amint 3-0-ra legyőzték a Kanizsát. Szabó edző bevetette az eddig mellőzött játékosokat (Gyulait és Szóczét), de sajnos ők sem tudtak segíteni.

A szurkolók hiányolták (a „mindig az a jó, aki nem játszik”-elven) Filipovicsot, Iványit, Fuiszt. A helyzet egyre rosszabb lett. A megyei lap sommás véleménye: „Van egy olyan minőség, hogy NB I, és egy olyan, hogy Olajbányász SE”. Ez is mutatta, hogy a csapatot elkönyvelték kiesőnek. Időközben Keszei megnyerte a pert az SE ellen, kártérítésként jelentős összeget kapott, ez is csak olaj volt a tűzre a vezetőség ellen.

A szerencse is elpártolt tőlünk, hiába küzdöttünk hősiessé. Újpesten kikaptunk 1-0-ra, és már nem is volt remény a bennmaradásra, de itthon győzelemmel búcsúztunk a mintegy 2000-2500 néző előtt. 1-0 a Győr ellen. A záró meccsen vereség Kispesten: Kispest – N. Olajbányász 3-1.

Tisztességgel helytálltunk, de mégis kiestünk az NB I-ből. A Vác és Fehérvár Parmalat megnyerte osztályozóit, mi és az utolsó Sopron búcsúztunk az NB I-től. Az 1995/96-os idényben így az NB II-ben folytathattuk. „Egymással kibékíthetetlen ellentétben álló érdekcsoportok edzettek, tusoltak, öltöztek, dolgoztak, éltek egymás mellett. Klikkek, melyek a pénz, a juttatások mentén szerveződtek meg.” – írta a Zalai Hírlap. Volt benne igazság, a kiesés törvényszerűvé vált. Ennek ellenére a 93-95 közötti évek az aranykornak számítottak Nagyka-

nizsa labdarúgásának történetében. Néhány év múlva újra NB I-es csapata lett a városnak.

Csáki, Fuisz, Kepe, akik éveken át erősségei voltak az Olajbányásznak, távoztak.

Fehér Szombathelyre, Agics Győrbe, Hornyák Tatabányára igazolt, de máshol folytatta pályafutását Dudás és Róth is. Visnovics és Svélecz viszont visszatért Hodosánból, Hoffman Tamás az ifitől lett kerettag. A vezetők meghosszabbították Szabó Imre szerződését. Magyar kupamérkőzésekkel indultunk Balatonlellén, 2-1-es győzelem, majd kivertük a Győr FC-t is 1-0-ra. Vlaszák bravúros védései is kellettek a sikerhez. A szakosztály Szabó edzővel egyeztetve az 1-5. helyet tűzte ki célul, természetesen a visszajutás elsőbbségével. A rajt sikerült, Budafokon 4-3-as győzelem Vidóczi három góljával. Veszprém itthon 2-0, Kaposváron 4-0-ás vereség itthon. Érd ellen javítottak 3-0-ra, majd Balatonfüreden 1-1, itthon BKV 1-0. Mindössze 1500 néző előtt játszottuk itthon, az ellenfeleket nézve nem voltak patinás csapatok a csoportban. A 3. helyen voltunk, amikor rendkívüli értekezletet tartott a szakosztályvezetés. „Új vezérkar alakul az Olajbányásznál! Poprádi Zoltán, Bicsák Miklós, Németh Tibor, Németh Zoltán lemondott!” – írta szalagcímében a Zalai Hírlap. A Dunaferri elleni hazai vereséget, csak 700 néző látta. Az Magyar Kupa szereplésünk is véget ért, a Salgótarjannal szemben 1-2, ill. 0-0 volt az eredmény.

Közben Czigóth Szabolcs is szerepet kapott a kapuban, s egy újabb légiós érkezett a csatárgondok enyhítésére: Szlobodan Storics. 12 mérkőzés, 6. hely.

A szakosztályigazgató bizakodó volt, hiszen a pontok számában nagyon nem szakadtunk le, a szezonzárásig ledolgozhatónak tűnt a hátrány. Egy itthoni meccs következett. Olajbányász-Sopron 3-4. Bár az ellenfél már 4-0-ra is vezetett, de feltámadtunk, és sikerült kozmetikázni az eredményt. A 800 nézőből a végén csak néhányan maradtak. Gyógyír volt Keszthelyen a 3-1-es győzelem. A szezonzáró pikantériája az volt, hogy a Siófok kispadján Keszei Feri ült. 1-1 lett a vége, felejthető játékkal. „Mindenkinek jól jön a tél!” – mondogatták Kanizsán.

1996 januárjában a KÖGÁZ a német Bayernewerk EVN konzorcium tulajdonába került, s ez megváltoztatta a város sportjának támogatási rendszerét, különösen a labdarúgást érintette érzékenyen!

„Újra NB I-ben az Olajbányász.” – olvasták a kanizsaiak a sajtóban. Kivételesen nem a felnőtt, hanem az ifi „A” korosztályról volt szó. Csapatom kitűnően szerepelt, a Dunaújvárossal és a BKV-val versengtünk az első helyért. Előttem Faller Zoltán a Zrínyi iskolában, Czebei Tibor pedig serdülőként foglalkozott a gyerekekkel. Kiemelkedett Horváth Gábor kapus, Balogh Attila, Szűcs László, Fehér Zsolt, Gazda Ferenc, akik közül többen stabil NB II-es játékosok lettek, de szerepeltek NB I-ben is.

De vissza az első csapathoz: az őszi értékelésénél Svélecz Laci csapatkapitány érdekesen vélekedett a helyzetről. Szerinte az őszi gyengébb szereplést nagyban befolyásolta bizonyos fejtelenség a vezetők részéről. Elmaradtak a szerződés-kötési juttatások is. Szabó Imre úgy vélte, hogy a feljutás nem lehet reális cél.

A téli átigazolási időszakban ifjú Vlaszák Géza elfogadta a ZTE hívását és a megyeszékhelyre költözött. „NB I-es kapus akarok lenni!” – mondta, én áldásom adtam rá. Ezután a ZTE-ben, MTK-ban és Újpesten védett, évekig vitte Nagykanizsa jó hírét. Az ország egyik legjobbja volt a posztján, méltán viselte a címeres mezt a magyar válogatottban is.

Helyette három játékost kaptunk a ZTE-től. Kópicz László kapus, Molnár Attila és Szőke Péter jött hozzánk. A márciusi bajnoki rajton 2-1-es győzelem Budafokon Filipovics góljával, aki magasan a mezőny fölé lőtt. Szőke Péter is jó igazolásnak bizonyult. Az előző négy mérkőzésen jól szerepeltünk, szervezeten védekeztünk, ennek volt köszönhető az említett két játékos produkciója.

A Volán-Dózsa pályán lejátszott találkozón a bosnyák támadót nem lehetett tartani, a 4-0-ás győzelemben három gól volt Filipovicsé, a negyediket Szőke Péter lőtte. Filipovicsnak még egy nagy meccse volt, 2-1-es góljával megnyertük a Paks elleni mérkőzést. Májusban már osztályozós helyen voltunk.

Czigót Szabolcs, szintén a tanítványom, többször is kiválóan védett. Még egy jó eredmény ebből az időszakból: az ifik 1-0-ra legyőzték a BKV csapatát, Balogh Attila

góljával. Sajnos becsúszott egy váratlan vereség is, 2-1-re veszítettünk Sopronban.

Az 1995/96-os bajnoki év zárásaként Siófokon TV-s meccset játszottunk, a Duna TV közvetítette a 3-2-es vereséget. Ez volt Szabó Imre búcsúmeccse. Gazda Feri, aki korábban, az ifiknél 30 gólt szerzett, itt fejjel volt eredményes! A tavaszi jobb szereplésnek köszönhetően a 4. helyen végeztünk.

Szabó Imre edző Hévízre távozott. Korrekt nyilatkozattal búcsúzott, véleménye szerint számára is hasznos volt a két év, amit Kanizsán töltött, és a maximumot is kihozta a csapatból. Baranyai elnök és Farkas szakosztályigazgató is elégedett volt a 4. hellyel.

A 1996/97-es bajnoki éveknek már Madár Gáborral vágtunk neki. Filipovics eligazolt a Vidihez, – érzékeny veszteség volt -, de anyagilag megérte a klubnak. Keszeg István védő is távozott Siófokra, s akik jöttek: Agics visszatért Győrből, Balogh Csaba, Pécsi Attila, Heinzinger Imre érkezett még, és sikerült leigazolnunk Gordián Oragbut is Kistarcsáról. A nigériai fiú népszerű játékos lett Kanizsán. Czigóth mellé Gelencsér Csaba jött a kapuba. Egy Magyar Kupa meccsel kezdtünk, ahol hazai pályán 1-0-ra kikaptunk az MTK-tól.

A bajnokágban Pakson kezdtünk 2-1-es győzelemmel. Vidóczi Józsi a csapat húzóembere volt ebben az időszakban. Egy balszerencsés verség után itthon, a Gázszer ellen, Balatonfüreden bemutatkozott Gordián is. Ő és Csörnyei kitűnően futballozott, 4-0-ra nyertünk.

Csörnyei Veszprémben is bizonyított, 2 góljával nyertünk 2-0-ra.

Négy forduló után stabil együttes körvonalazódott.

A kapuban Gerencsér Csaba bemutatkozott, Czigóttal jó párost alkottak. Mindketten fogékonyak voltak a tanulásra, nekem is jó volt velük dolgozni, de már a fiatal Horváth Gabi is velünk gyakorolt, aki az ifi csapatban folyamatosan jól védett, s része volt abban, hogy a kitűnő szereplésük az ifi NB-I-re aspirálhatott.

Kiváló szakmai kapcsolatom alakult ki Madár Gáborral a kapusok edzőjeként, mint ifi edző is. Több szakmai konferenciára eljutottam, ahol neves külföldi szakemberek tartottak előadásokat, olyanok mint: Andy Roxborough az UEFA technikai igazgatója, Carlo Ancelotti, aki akkor a Párma edzője volt (aki később a Real Madrid edzője lett), Popovics Sándor magyar (keszthelyi) származású holland tréner, Mezey György, Bicskei Bertalan és Both József jelentette a szakma elitjét.

A Mezei – Both páros a következő évben behozta az új rendszert, az UEFA képzést, amelyben aktív szerep jutott nekem is. Kanizsán én honosítottam meg a labdarúgó csapatnál az atléta-erőnléti edzői szerepkört. Stendl Józsefet kerestem meg és kértem fel erre a feladatra, aki kiváló versenyző volt, majd atlétaedzőként számos versenyzőt nevelt. Vállalta a munkát, s koordinációs erőnléti edzőként alkalmazta az egyesület. Fontosnak tartottam sport- és emberi kvalitásait, s hála Isten éveken át sikeresen dolgozhattunk együtt, s két év múlva már az NB I-ben is!

A felnőtt csapatnál bekövetkezett a várható visszaesés, ami természetes volt a sok fiatal játékos miatt. Több vereség után a gárda a középmezőnyben találta magát. Győzelmek és vereségek váltották egymást. Szemezgetve: hazai pályán kikaptunk a Soprontól 2-0-ra, majd győztünk a Matáv pályán 1-0-ra. Eme időszak legeredményesebb játékosa Pécsi Attila volt.

Az őszi zárás nem sikerült. 4-1-es vezetés után 4-4 lett Kanizsán az állás, ami keserű szájízűt hagyott bennünk a 97-es évre.

1996-ban a város labdarúgását rajtunk kívül három csapat jelentette: a megyei bajnokságban szerepelt a kiskanizsai és a miklósfai csapat és a MÁV NTE is, amely akkor ünnepelte a 130 éves fennállását.

A focisták a sikeresebb szakosztályok árnyékába kerültek. () Üde színfolt volt a Miklósfai szereplése. Balogh Attila egykori kiváló Olajos játékos lett az edző, Karádi Ferenc, a volt NVTE, majd a MÁV NTE játékos a technikai vezető. Idősebb, valamikori olajbányász játékosok: Csáki, Skublics, Lovkó, Pozsgai segítségével esélyesek voltak az NB III-ba bekerülni.

1997. A változások éve

1997-es év az Olajbányász történetében a nagy változások éve lett.

A nagykanizsai önkormányzatban elhatározták, hogy feltételekhez kötik a támogatást, amit az egyesület elnöksége el is fogadott.

Baranyai István 23 év után távozott az ügyvezető székéből. 1972-ben került az Olajbányász élére fiatalemberként. Agilis, jó szervező volt. KÖGÁZ alkalmazottként elnyerte Dénes János és Kiss László bizalmát, akik megszemélyesen biztosították a feltételeket. A KÖGÁZNÁL történt változások után azonban már nem kapott támogatást. A rendszerváltás sem kedvezett neki, egyre többen kritizálták és burkoltan követelték a távozását. Egyes vállalkozók ahhoz kötötték a támogatásukat, ha Baranyai távozik. Ő elment, de a szponzori kör nem bővült...

Két évtizeden át sokat tett Nagykanizsa sportjáért. Természetesen követett el hibákat, mint mindenki más. 1990-ben a felnőtt csapat edzőjeként nem kaptam meg tőle azt a bizalmat, amit az elődeim, és az utánam következő kollégák megkaptak, de ő akkor úgy gondolta, hogy jól döntött. Később megváltozott a véleménye. Megbeszéltek a történeteket, folyamatokat, és barátságban váltam el tőle. Az Olajbányász Sportegyesületben ekkorra önálló klubok jöttek létre: atlétika, kézilabda, tenisz.

A labdarúgás Olajbányász FC néven működött tovább, Sipos Gyula, a Gyümölcskert RT vezérigazgatója lett az elnök. Helyettesei: Sabján Imre iskolaigazgató, Böröcz Tibor vállalkozó. Ezen túl öttagú elnökség segítette a munkáját; Dr. Baumgartner Imre, Koszorú Ferenc, Ferencz József, Horváth Gyula és Papócsi György.

Februárban főállású utánpótlásvezető lettem. Kidolgoztam egy rövid és egy hosszú távú tervezetet, amely magába foglalta a korszerű utánpótlásnevelés alapjait korosztályokra lebontva, az életkori sajátosságokat figyelembe véve. Elindítottam a gyermekkorosztályokat, szervezett formában először Nagykanizsán. Három korcsoportban szerveztünk iskoláknak bajnokságot: a Kománovics György Kupáért a III-IV-esek, a Kovács Győző Kupáért a V-VI-osok, és a Csöngei Pál kupáért a VII-VIII-osok játszottak. Csöngei Pál az 1940-évek legendás gólvágója, később edző volt. Ő volt az egyetlen nagykanizsai származású egerszegi edző!

A gyerekek játszottak az NB II-es meccsek előtt is mérkőzéseket. Több iskolás fiú került hozzánk, köztük a legismertebb Burucz Barna lett, aki Rozgonyis diák volt.

Az NB II-es csapat gyengébb tavaszi kezdés után magára talált, és egy 13 hetes veretlenségi széria után a 4. helyen fejeztük be a bajnokságot. Szükség is volt a jó helyezésre, mert az ősszel induló NB I-es bajnokságra így volt esélyünk. A vezetés és a szurkolók elégedettek voltak.

Az 1997/98-as telet ismét jobb, színvonalasabb csapattal kezdtük. Madár Gábor újabb egy évet vállalt az FC-ben.

Balogh Attila jött pályaedzőnek és vette át tőlem az ifi „A” korosztályt. Sipos elnök úgy indokolt, hogy az I. csapat pályaedzője legyen az ifi „A”-nál és Vlaszák Géza pedig az ifi „B”-től az összes korosztályt felügyelje.

A következő év a 16 évesek sikereiről szóltak.

A lelkesen dolgozó vezetők észrevették Stendl Jóskát is, máris vitték az első csapathoz. Ezt az akciót is sikerként könyveltem el.

Az átigazolások során jöttek-mentek a játékosok. Kovács, Horváth, Petrók, Gersics, Horváth, Pálffy, az utóbbiak Sopronból jöttek. Távozók is voltak: Gazda, Páli Hévízre, Vidóczy, Balogh Szombathelyre, Koller, Heicinger Sárvárra, Panghi Diósgyőrbe igazoltak.

A szomszéd Ady Endre utcában játszó MÁV NTE-nek sikerült ismét felkerülni az NB III-ba a Dráva csoportba!

Az őszi rajt nem sikerült, Dorogra tartottunk autóbusszal, ami elromlott, s egy órás késéssel érkeztünk. Sportszerűek voltak Dorogon, aztán jól elverték minket 4-1-re. 1974-ben is hasonló körülmények között indult a bajnokság.

Gyorsan javítottunk, itthon 3-1-re legyőztük a Pécs csapatát. Továbbiakban vegyes eredmények váltották egymást. Farkas, Visnovics a középpályán, Kiss és Pálffy a védelemben játszottak jól. Gelencsér és Czigóth is helyálltak a kapuban. Komlói győzelmünk már a dobogót jelentette az ősz végén.

Az újrendszerű edzőképzésben több éven át fontos szerep jutott számomra. Az IFI „B” csapatom remekül

szerepelt, a bajnokság felénél már az élen álltunk. Pályafutásom egyik legkedvesebb csapata: Horváth Gábor (Csörgics, Lajkó) kapusok, Szmodics, Keszthely, Besenyei (Bagonyai), Dömötörfy (Nagy A), Marczin, Cs. Horváth (Majtán), Martinecz, Füzesi (Domján), Bene, Ferencz.

14 ZALAI HÍRLAP

Egy fiatal kanizsai gólvadász

Az N. Olajbányász FC labdarúgója, *Bene Gábor*, aki 1983-ban született, így kora szerint még az U 14-es korosztályhoz tartozik, de *Vlaszák Géza* edző nyáron már felvette saját csapatához, az ifjúsági B-korosztályba. Ez az együttes nem akármilyen, hiszen 94 adott és mindössze 9 kapott góllal, 49 ponttal vezeti az NB I/B-s tabellát!

Ebből a 94 gólból a 14 éves Bene Gábor egymaga 36-ot szerzett a 18 mérkőzés alatt. A meccsenkénti kétfoldos átlagot produkáló fiatal csatár így beszél a kezdetekről:

— Sportos családba születtem, apukám atléta volt, jelenleg testnevelő tanár. Az ő kezdeményezésére kerültem a Péterfy iskola testnevelés tagozatára, ahol Rezekes Győzőtől kaptam meg az alapokat. 5. osztálytól a Zrínyi futball tagozatára jártam, ott Faller Zoltántól nagyon sokat tanultam a labdarúgás alapjából.

— *Eredményességed azt bizonyítja, hogy jól sikerült az átállítás.*

— Örültem ennek a váltásnak, számomra zökkenőmentessé tették a csapattársak és az edző is, ez nagy szerepet játszott az én teljesítményemben.

— *Mivel küld edződ, Vlaszák Géza a pályára?*

— Legfontosabb feladatom a gólrá törekvés — mindenáron. Védőfeladatom az azonnali visszatámadás és a labdakihozatal megakadályozása. Mindennek a rengeteg munka az alapja, amit heti öt edzésen végzünk rendszeresen. A technikai képzésen és a gyorsaság fejleszté-

sén túl az edzőm egyénileg is foglalkozik velem, ilyenkor a gólhelyzetek minél jobb százállékban történő kihasználását gyakoroljuk.

— *Mit szeretnél elérni?*

— A közelebbi: tavasszal is hasonló teljesítményt nyújtani, majd felkerülni nyáron az A-korosztályhoz. Távlatbbi: nagyon jó felnőtt labdarúgó szeretnék lenni. A családomtól minden segítséget megkapok ahhoz, hogy a tanulást — a Batthyány gimnázium 9. osztályosa vagyok — és a sportot magas szinten össze tudjam egyeztetni.

Gábor edzőjétől, Vlaszák Gézától megkérdeztük, miben kell még fejlődnie a fiatal csatárnak:

— Természetesen a labdarúgás minden elemében — kezdte a tréner. — Azonban abban amit nem lehet tanítani — akarat, gólrézkénység, gyorsaság —, Gábor nagyon jó. Fontosnak tartom a felkészítést a konfliktushelyzetekre, minden edző segítséget meg kell adni neki hogy igazi gólvadászá váljon.

Kelemen Valéri

Szükségesnek tűnt egy „keresztelő”, hisz két Horváth Gábor is volt a keretben, az egyik tehetséges kapus, a másik kiváló középpályás támadó, az utóbbi kapta a Cs-t, mivel a családi melléknevük „Cseme” volt. Mindketten az NB I-ig jutottak.

Kiváló szereplésünkből Bene Gábor is kivette a részét.

Ez volt a folyamatos továbbképzések időszaka is. 1997 szeptemberében részt vehettem az UEFA Edzőképző Instruktori Konferenciáján.

Novemberben Zala megyét képviseltem, Czigola Zsolt kollégámmal részt vehettem az MLSZ által szervezett olaszországi tanulmányúton.

Tapasztalhattuk, hogy a labdarúgást meghatározó három összetevő: gazdasági helyzet, szervezés és vezetés, szakmai munka terén Itália jól áll. Élmény volt nézni, látni a szakmailag felkészült, elegáns edzők munkáját. A felzárkózás lehetőségét az edzőképzés új rendszerében láttuk a kollégákkal. Tapasztalataimról a Zalai Hírlapban is beszámolhattam:

Utánpótlás-nevelés olasz módra

Zalai labdarúgó szakemberek bergamói tapasztalataikról

Szakágvezetők és edzők a közelmúltban itáliai tanulmányúton vettek részt, melyen teszt-középből figyelhetők meg az olasz labdarúgás utánpótlását. Zala megyéit *Vlaszák Géza*, az N. Olajbányász szakágvezetője és *Czigola Zsolt*, a Zalahús ZTE FC ifjúsági „B” korosztályú csapatának edzője képviselte.

— *Milyen körülmények várták a magyar küldöttséget?* — kérdeztük először Vlaszák Gézát.

— Az olasz serie A csoportban szereplő Atalanta utánpótlás központja — a „Zingonia” — Bergamótól körülbelül 20 kilométerre fekszik, öt kitűnő füves pálya, egy 20x30 méteres palánkkal kerített dühögő és egy salakpálya áll a 8—18 éves korosztályok rendelkezésére. A korosztályokban folyó munka egymásra épül, 14 éves korig a gyerekek egyéni képzése dominál. Ők minden gyakorlatot labdával végeznek, a feladatok között „pihentetőül” lábbal vagy fejvel, de állandóan a levegőben kell tartaniuk a labdát. Miután technikailag szinte tökéletesek lesznek ezek a gyerekek, elkezdődik a fizikai képességek fejlesztése. 18 éves kora elérik, hogy posztoktól függetlenül technikailag és taktikailag magasan képzett, gyors, kész játékosok kerülnek ki tőlük.

— *Mutassa be az egyik korosztály edzését!*

— Egy időben folyik a pályákon 3 korosztály foglalkozása, most az 1979-80-as ifi „A” edzését ismeretlem. Már a tréning megkezdése előtt a játékosok has-, hát-, derek- és lábizom erősítést végeztek az erősítőteremben, ezután mentek ki a pályára. Ott 30 percben különböző létszámokkal és megkötésekkel játékok folytak, egyik edzőkö-

Vlaszák Géza

légám ekkor mérte egy játékos futómennyiségét, aki a fél óra alatt körülbelül 3000 métert futott. Ezalatt egy másik pályán az atléta edző bójákkal, gátakkal, karókkal terепet alkotott a gyorsasági feladatok elvégzéséhez, amelyen később teljes erővel dolgoztak a labdarúgók. Később felpályás játék következett, ahol az intenzitás megközelítette a gyorsasági munka előtti 30 percét, ez szenzációs. Összefoglalva: élmény volt nekünk nézni ezt az edzést!

— *Összegezze olaszországi tapasztalatait, és mondja el, mi ben látja a hazai utánpótlás fejlődésének lehetőségét!*

— A labdarúgást meghatározó 3 összetevő — a gazdasági helyzet, a szervezés és vezetés, a szakmai munka — Itáliában szorosan összekapcsolódva megtalálható. Én külön kiemelném a szakmát: náluk az edzők állandó labdaközlemben vannak a pályán, bemutatnak, hibát javítanak és gyakoroltatnak. A felzárkózási lehetőségét én az edzőképzés új rendszerében látom, abban, hogy csak a fizikailag,

Czigola Zsolt

szakmailag és morálisan megfelelő, legmagasabb szintű edzők taníthatassanak Magyarországon labdarúgás, valamint — és ez már szervezési és vezetési feladat — a körülményeket jobbra kell tenni!

□
Czigola Zsolt, hasonlóan kollegájához, a feltételekben látja az óriási különbséget a magyar és az olasz utánpótlás-képzésben. No és másban is...

— Az edzők rendkívül felkészültek, s rendkívül tudatos munka folyik a gyerekcsoportoknál — kezdte beszámolóját tapasztalatairól Czigola Zsolt. — Mi csak az Atalanta együttesénél vendégeskedtünk, ám megtudtuk, az egész országban vannak megfigyelők. A kiválasztásban is tapasztalunk néhány újdonságot. Például ötezer gyerekből csupán átlagban nyolc kerül be az Atalanta valamelyik gyerekcsoportába. Vannak bizonyos felmérések, s lehet bármennyire is jó a gyerek fizikai adottsága, mégis, a legfontosabb szempont az, hogy a játékból mennyit tud a fiatal.

— *Gyakorló edzőkén mi véleménye: másképp dolgoznak az olaszok hani kollégáinknál?*

— Több új dolgot is tapasztaltunk, ám különlegességét mégsem. Mi is arra törekedtünk, hogy próbáljuk a munkát és a képzést úgy megvalósítani, hogy azok egymásra épüljenek. Ahol viszont valóban égből látó a különbség, az a feltételek terén tapasztalható. Odakint egy edzőnek minden a rendelkezésére áll és a klubok ezt bizottságok is számkra, hisz tudják, csak az alapfeltételek megléte mellett lehet eredményesen dolgozni.

— *Fordítsuk meg: egy olasz utánpótlás-edző hatékonyabban tudna dolgozni itt Zalaegerszegen mint Önök?*

— Szerintem nem, hisz a feltételek nem ugyanazok, s a klublasztás sem, mint Olaszországban. Az elvek terén biztos, hogy van mit tanulnunk a külföldi edzőktől, ám megvalósítani már sokkal nehezebb lenne ezeket idehaza. Például, Bergamó körülbelül négyszázezer lakosú város, ám 300 labdarúgó klubbal rendelkezik. Persze ebben a számba beletartoznak az amatőr egyesületek, de akkor is jóval nagyobb a futball művelők töbora, mint idehaza.

— *Érdemes volt kiutazni? Tüdjük-e hasznosítani a tapasztalataikat?*

— Nem volt hiábavaló az út több dolgot is tudunk hasznosítani majd a napi munkában. Adig nem szabad például tovább lépniük, amíg a gyerekek nem sajátítanak el bizonyos elemeket, később ugyanis ezeket már nagyon nehezen tanulják meg. No és nekünk szakembereknek is állandóan képezniük kell magunkat, ez is alapvető dolog. (Kelenen — kerü

A téli szünetben Pulai Géza érkezett Csornáról, Horváth József pedig Csepelre igazolt. A 7. helynél mindenki jobb szereplést várt, a vezetők igyekeztek megteremteni a szükséges feltételeket. A csapat kemény alapozó munkát végzett, melyben január 26-tól február 4-ig Rovinji edzőtábor is szerepelt. Horváth Gábor fiatal kapus is csatlakozott az első csapat keretéhez.

Az utánpótlásról: Az Olajbányász 1982/83-as születésű korosztálya teremtorna győztes lett Kaposvárott, a legtöbb gólt Bene Gábor szerezte. Az ifi „A”-hoz sikerült áthozni edzőnek Csepregi Lászlót, az egykori kitűnő Honvéd és ZTE játékost, akiknek a játékos pályafutása 1968/69-ben még a MÁV NTE-nél kezdődött. Válogatott kerettag is volt. 1974-ben nálunk szeretett volna játszani, de akkor a ZTE-hez kellett mennie. Az utánpótlás stábom erősödött. Faller Zoltán és Sneff Ferenc testnevelők is bekapcsolódtak, majd az Olajbányász egykori játékosa, Bántó Károly is vállalt edzői feladatokat nálunk.

Az első csapat számára a tavaszi idény jól indult. Hat mérkőzésen gólt sem kaptunk, s ekkor, mint lenni szokott, egy hazai vereség jött közbe. Hazai pályán a Paksiaktól szenvedtünk vereséget (1-2).

Áprilisban lezajlott Zalaegerszegen az első UEFA „B” licencet adó edző tanfolyam, ahol kitűnő eredménnyel végeztem, s a következő években a kapusedző lehettem a kurzusokon.

A Mezei György – Both József vezette edzőtestület elismerte a kapusedzői tevékenységemet is, a következő években meghívást kaptam az „A” licenc kapusanyagának az összeállítására: Andrusch, Géczi, Szendrei, Szarka, Veréb társaságában.

Időközben itthon rossz irányt vettek a dolgok, a nagy bukás a Dorog elleni hazai vereség volt, mintegy 500 néző zúgolódott a meccs végén. A gyenge szereplés megviselte Madár Gábort, egészségi állapotára való tekintettel felmentést kért a munka alól. Madár három alkalommal dolgozott az Olajbányász sikeréért, munkássága elismerést érdemelt. Az itt eltöltött nyolc évben beírta nevét az egyesület aranykönyvébe.

Balogh Attila pályaedző irányította a következő mérkőzéseken a csapatot, amely az 1997/98-as bajnoki évben váltakozó sikerrel szerepelt, ami a 7. helyhez volt elég. A MÁV NTE futballistái a 9. helyet szerezték meg az NB III-as Dráva csoportban. Szalai Zoli együttesében több kettős igazolással is rendelkező játékos is szerepelt.

1998. június 29-én Sipos Gyula bejelentette, hogy Keszey Ferenc visszatért a klubhoz és, ha sikerült az anyagi feltételeket biztosítani, megcélozhatjuk az PNB-t (Professzionális Nemzeti Bajnokság, akkor ezen a néven szerepeltek az NB I-esek. Visszaemlékezésemben a továbbiakban NB I-nek nevezem, mai nevével.)

A klub KFT formában működött, Farkas Zoltán került a társaság élére. 75% önkormányzati rész mellett 25% volt a futballklub része.

Július 27-én elstartoltunk az 1998/99-es bajnoki évre, melynek végén ismét örülhetett a város futbalszerető közönsége. Az első mérkőzéseken még foghíjasak voltak a lelátók, mintegy 1000 néző látta, hogy a 2-0-ás vezetés után 2-2 lett a Komárom elleni találkozó. Nehezen lendültünk bele, aminek részben az is oka volt, hogy a felkészülési időben valóságos „játékosvándorlás” történt. Hat játékos igazolt ide: Himics (Ukrajna), Mitrovics (Szerbia), Kenéz (Balatonlelle), Balogh (ZTE), Horváth Z. (Kaposvár). Öten távoztak: Szalai Z, Csörnyei, Gersics, Horváth L, Somogyi I.

Keszeinek idő kellett, míg sikerült összekovácsolnia a legütőképesebb együttest. A harmadik fordulóban kapust is cserélt. Horváth Gábor kapta meg a lehetőséget a bizonyításra. Serdülőként és ifi korban is segítetttem, sokat dolgoztam vele, vevő volt a speciális kapusmunkára, szorgalmával kiérdemelte, hogy az ifi válogatott keretbe is meghívták, s pár év múlva NB I-ben is védett Nagykánizsán, és Kispesten is. Amint az várható volt, belekezdett a csapat, jöttek az eredmények, a nézőszám is emelkedett.

Utánpótlásvezetőként is nyitottam. Megszerveztük a gyermekszakosztályok képzését 7-11 éves korig. Faller Zoltán és Király Endre vezette a foglalkozásokat. Faller tanár úr 1991/92-ben született gyerekeiből álló csapata volt a 2003-ban alapított UFC „zászlóshajója”.

Keszei legénysége egyre jobban összerázódott, Visonovics is felgyógyult lábtörése után.

Mitrovicsnak volt egy nagy napja, 4-0-ás komlói diadalából 3 góllal vette ki a részét. Feljöttünk a 3. helyre.

Novemberi esemény: újjáalakult a Zala Megyei Edzőbizottság. Kovács Jenő elnök lett, én a titkár. Emellett a 14-15 éves fiatalok felkészítését is koordináltam. A szezonzárón 3-3-as döntetlen Pécsett, így reménykedve várhattuk a tavaszt.

Decemberben részt vettünk az először kiírt műfüves teremlabdarúgó tornán Zalaegerszegen, és megelőzve a NB I-es csapatokat torna győztesek lettünk. Így jogot nyertünk a következő év januárjában a Budapest Csarnokban lejátszott döntőn való részvételre.

Számomra az év vége is szép lett. December 5-én Budapesten átvehettem a *Magyar Labdarúgásért Emlékérem* bronz fokozatát. Kitüntetéssel ismerték el játékos pályafutásomat, nevelő, edzői munkámat. Az indoklásban szerepelt a gyermeklabdarúgás nagykanizsai megszervezése, elindítása, a Zala Megyei Szövetségben végzett munkám, valamint a kanizsai kapusképzés országos elismertsége.

1999. január. Jól szerepeltünk Budapesten a műfüves teremtorna négycsapatos döntőjében. közönségsikerünk volt. Az Újpest volt az ellenfél a döntőbe jutásért. Jól játszottunk, 2-2 lett a vége. Büntetőrúgások következtek, ebben a fővárosiak 3-2-re nyertek.

A játékosmozgásnál újabb szerb játékost igazoltunk, Crnamarkovics, Mitrovics után Marinkovics is a mi játé-

kosunk lett. Kovács Zoltán visszajött a MÁV-tól, Horváth Gábor kettős igazolással ott is, itt is védhetett. Zahorecz Krisztián zárta az érkezők sorát. Balogh Z. és Kenéz L. elmentek. Sajnos a sajátjaink közül több fiúra nem számítottak: Gyulai Cs., Czigóth Sz., Borda N., Pongrácz L., Korpics K. is máshol folytatták, vagy kölcsönjátékosok lehettek. Czigóth kapust sajnáltam, hogy nem tudott megegyezni a vezetőkkel. – Ez volt a hivatalos tájékoztatás. Az idegenlégiósokkal mindig sikerült megállapodni, pedig nagymértékben terhelték a klubkasszát. A félévente cserélődő játékos politika nem mindig vallott koncepció elképzelésre. Bene Gábor tehetséges fiatal támadónk az MTK-hoz igazolt.

Március 1-én már bajnoki pontokért játszottunk. Két győzelemmel indítottunk Békéscsabán, majd Hajdúszoboszlón is nyertünk, s a 2. helyre kerültünk. Néhány kellemetlen pontvesztés is belefért, a kecskeméti győzelem viszont a legjobbkor jött. Kiss Pista kiváló fejjátéka pontokat ért. Komlón Szócze Csaba is megtalálta „göllövő cipőjét”, kétszer volt eredményes, majd Érden is ő volt a nyerő ember mesterhármásával (3-0). A sikeresen megvívott mérkőzéseknek örültek a szurkolók, a vezetőknek azonban nem kis fejfájást okozott a prémium fizetések előteremtése. Nehéz heteket éltek át a játékosok, akiknek jelentős összeggel tartoztak. Farkas Zoltán volt a békítő-összekötő, ideiglenesen rendeződtek is a gondok. Az anyagi problémák miatt felmerülő negatív vélemények, – „Minek NB I, ha itt sem tudnak fizetni?” – erősködtek. Tiszakécskei győzelmünk (2-1) biztosította a feljutást, öt

év után ismét első osztályú labdarúgó csapata volt Nagykanizsának. A zárás nagyon nem sikerült, itthon kikaptunk a Péctől, de a közönség így is ünnepelt a játékosokkal együtt. 1. Tatbánya, 2. Olajbányász.

Általános vélemény volt, hogy támogatás, és a vezetők, edzők, játékosok maximális hozzáállása nélkül „átszálló jegyű” lesz a csapat az első osztályban.

Szereplésünk az ezredforduló bajnoki idényében

A sikeres év után maradt az edzői stáb: Keszei a vezetőedző, Balogh Attila pályaedző, Stendl József erőnléti edző, Vlaszák Géza kapusedző.

Célként határoztuk meg a keret együtttartását, és néhány igazolással a megerősítését. Így jött egy évre hozzánk Kovácsevics Árpád rutinos kapus, Pécs és Dunaújváros voltak előző álláshelyei. A jó képességű, bravúrokra is képes kapus igazolta a várakozásunkat. Svélecz öt év csáktornyai szereplés után ismét kanizsai játékos lett. Kerekes Zsombor délvidéki játékos jött, Mitrovics ment. Kónya László baloldali védőjátékos is hozzánk szerződött.

1999. augusztus 8. Bemutatkozás az NB I-ben: N. Olajbányász – ZTE 0-0. Nagy várakozás előzte meg a megyei rangadót, számomra különleges élményt jelentett, hogy az ellenfél kapuját Vlaszák Géza védte. Az Olajbányász kispadján ültem, édesapám jutott eszembe, mit gondol-

hatott odafönt egykori ZTE kapusként. Keszei kérdezte is: „Hogy érzed magad?” – A végén elmondom. – válaszoltam. Nehéz 90 percet éltem át, a fiam ellen nem drukkolhattam, ugyanakkor a csapatomért is szorítottam.

A meccsen Bicsák Miklós könyvkötő mester, vállalkozó, a kanizsai futball támogatója, végezte el a kezdőrúgást.

A mérkőzés végén örültem a döntetlennek, a 10.000 néző is jól szórakozott. Illés János, a Siófok korábbi elnöke is segítette a vezetőket, külső kapcsolattartás, rendezvények szervezése és a szponzori kör bővítése volt a feladata.

Váci vendégszereplés következett, izgalmas meccsen a forduló meglepetését okoztuk, nyertünk 4-0-ra. Horváth Gyula eredményessége és Kovácsévics kitűnő kapusteljesítménye döntőnek bizonyult ezen a napon. A jó rajt

feldobta a csapatot, a szurkolók is mellénk álltak, így fogadtuk hazai pályán az MTK együttesét. Henk ten Cate edzővel a kispadon az eredmény 1-4 lett. Horváth Gyula volt a gólszerző, Bicskei Bertalan szövetségi kapitány behívta a válogatott keretbe!

Dunaújvárosban kikaptunk 2-1-re, de a csapat jól játszott, bizakodhattunk a jövőben. Itthon következett a Nyíregyháza elleni meccs, Horváth Gyula góljával nyertünk 1-0-ra. A 18 csapatos bajnokságban 5 forduló után 7. – kitűnő – helyen álltunk, szépnek is tűnt a világ, de sötét fellegek is közeledtek.

Szólnom kell arról is, hogy működött a juniorbajnokság. Lukácsnak, Cs. Horváthnak, Kőszeginek, Pongrácznak és a többi fiatalnak remek játéklehetőséget biztosított. Nagy létszámú szurkoló kíséretében utaztunk Siófokra. A sereghajtó Balatonpartiak megleptek minket, Kovácsevics hiába védett kiválóan, 2-0-ás vereség lett a vége. Ezt követően fogadhattuk a Fradit telt ház előtt, és akárcsak fél évtizeddel ezelőtt, 2-0-re kaptunk ki. Ezután Kispesten léptünk pályára, ahol szereztünk ugyan egy pontot, de a visszaesésünk láthatóvá vált. Erre utalt Keszei nyilatkozata: „Oroszlánként küzdöttünk, igaz, így is játszottunk.” Utalva az elodázott lehetőségre és a kihagyott helyzetekre. Eljött a november vége. Az időjárás alakította a „műsort”, a Szeged elleni hazai meccset nem tudtuk megrendezni, olyan sok hó hullott a városra, hogy még az edzők és játékosok is hólapátot fogtak, de hiába.

A következő héten Szombathelyre szolt a sorsolás, még ekkor is havas, latyakos pályán játszottunk. Sajnos a Haladás jobb volt, 2-1-re nyerték a mérkőzést. December 1-én pótolhattuk az elmaradt meccset, amikor, balszerencsés körülmények között, a Szeged elvitte a három pontot, és hogy még rosszabb legyen a helyzet, a Vasas is győztesen hagyta el az Olajbányász Stadiont. Az őszi szezonunk Székesfehérváron zárult, a Gázszer is nyert ellenünk 1-0-ra. A gyenge szereplés miatt eluralkodott hangulat nem tett jót senkinek, anyagi problémák is tépték a gondjainkat.

Az önkormányzat, mint a KFT tulajdonosa, Farkas Zoltánt felmentette az ügyvezető munka alól. Helyére Kápolnás Zoltánt nevezte ki.

Farkas, nehéz időben, Baranyai István távozása után került vezető pozícióba és jól alkalmazkodott a megváltozott körülményekhez. Diplomatikusan közvetített a játékosok és az edzők között, szívügye volt az utánpótlás. Sajnáltam a távozását.

A vasutasok is nehéz időket éltek. Hiába szerepeltek jól a Dráva csoportban, a nagy múltú egyesületnek is anyagi problémái jelentkeztek. Előfordult, hogy a tapolcai mérkőzésre Szalai edző költségén tudtak csak elutazni. A város labdarúgásának a jövőre nézve súlyos problémákkal kellett megküzdeni. 2000 januárjában tartozások miatt több játékos is bejelentette távozását. Keszei Feri is felajánlotta lemondását, hiszen, ha a jobb játékosok távoznak, nem tudja benntartani a csapatot az NB I-ben. A

vezetés elfogadta lemondását és Balogh Attilát kérték fel, hogy velem együtt ideiglenesen vegyük át a csapatot. A zalaegerszegi teremtorán ketten álltak a csapat mellett, közben az események óráról órára változtak.

Váci különítmény is járt a városban: Nagy Tibor és menedzsere, játékosai is tárgyaltak a kanizsai vezetőikkel, de megegyezés nem történt.

Kápolnás reménytelennek látta a helyzetet, s lemondott. Balogh kollégámmal próbáltuk a lelket tartani a játékosokban, nem voltunk könnyű helyzetben. Az áldatlan helyzetet az önkormányzat oldotta meg, megfelelő anyagi segítséget nyújtottak a KFT-nek és új ügyvezetőt neveztek ki. Grabant János 31 évesen került a klub élére, annak idején játszott az NB II-es csapatunkban, a MÁV NTE-ben is több éven át szerepelt. Németh Lajos volt az edzője. Jó kapcsolatban volt az akkor 67 éves mesterrel, és őt szerződtette edzőnek. „Balogh Attilával és Vlaszák Gézával irányítjuk a szakmai munkát.” – nyilatkozta! Közös ténykedésünk nem tartott sokáig, eltérő futballfilozófiánk miatt kiszálltam a stábból. A továbbiakban Buti László gyúró edzette a kapusokat, akik közül Kovácsévics Árpai már eltávozott. Kobra György marketingmenedzserként, Szabó Csaba könyvelőként segítette Grabantot, így konszolidálódott a helyzet.

A mezőnyjátékosok közül Horváth Gyula Kispesten folytatta, de Himics és Horváth Zoltán is eligazolt tőlünk. Leigazoltuk Catalin Azoitei-t, Szabó Zoltánt, Purt Tibort, Nagy Csabát.

A fiatal vezetés névhasználati támogatást is szerzett, a továbbiakban Nagykanizsa-LINAIR FC. néven szerepelhettünk.

Természetesen az utánpótlást nem hagytam el a kapusedző-képzésében, pedig fontos feladatomból volt a Mezei György vezette edzőképzésben. Az „A” licenc kapusanyagának összeállításában kaptam szerepet.

Március 26-án ZTE – N. LINAIR FC 0-0. Elmaradt az igazi csata, a megyei rangadó unalmas mérkőzést hozott. A folytatásban győzelem a Vác ellen, vereség az MTK-tól (0-3). Kovácsevics (a népszerű kapus) feljelentette a klubot tartozás miatt. Az április két érdekes mérkőzést hozott, Kerekes Zsombor 3 góllal „fizetett”, hogy fél év alatt felhoztuk, de már a Debrecen színeiben. Szerdán pedig az Újpestet fogadtuk. 0-0-ás állásnál becserélték Cs. Horváthot. A fiatal játékos serdülő és ifi csoportban számtalan gólt lőtt. Jó helyzetbe került és szemtelen gólt szerzett, megszerezte a vezetést. A 83. percben egyenlített a vendég csapat, 1-1 lett a vége. A 13. hely nem volt megnyugtató, Győrben 4-0-ra kikaptunk, ám Kanizsán, a kiesési rangadón legyőztük a Siófokot. Ezután kikaptunk a Fradi pályán 3-0-ra, majd itthon a Kispest is elvitte a pontokat, Kerekes után Horváth Gyula is megverte régi csapatát.

Pesten sikerült nyerni a „gyengélkedő” Vasas ellen 4-1-re. Bennmaradtunk az első osztályban (PNB-ben, amit ősztől ismét NB I-nek neveztek)!

Összességében bonyolult, zaklatott évet zártunk.

A bennmaradást bravúrnak tekintettük.

A 2000/2001-es év úgy indult, hogy Kobra György marketing menedzser távozott a Klubtól, Grabant János az önkormányzattal való egyeztetés után pozíciójában maradt. Bejelentette, hogy a LINAIR céggel kötött egy éves szerződés lejárt, ezután Nagykanizsa FC a klub hivatalos neve. Németh Lajos után Mihalecz István az edző, pályaedző Iványi Lajos, aki kiváló játékosa volt az Olajbányásznak, tíz éven át játszott Kanizsán, sikerekben és kudarokban is volt része.

Mihalecz Pista a ZTE aranycsapatának tagja, kiváló fej-játéka mellett eredményes játékos volt. Zalaegerszegen, Szombathelyen dolgozott eredményesen. Kapusedzőként számított rám, így csatlakoztam a stábhoz.

Ezúttal is jelentős volt a távozők és az érkezők száma. Szalai Cs., Szabó Z., máshol folytatták pályafutásukat. Érkezett egy macedón védő Stefan Toleski, és egy horvát fiú, Usvát. Továbbá érkezett még Búza, Kocsis, Nagy, Bognár.

Az MLSZ minden eddigi átcsoportosítása túltett az eddigieken, kiírták a kvalifikációs bajnokságot.

A 16 csapatot megfelezték 8-8-ra, az első 6 maradhatott az NB I-ben. A 7. és 8. az NB II-ben folytatta. Így alakult ki a 12 csoportos NB I MTK, Újpest, Vasas, Videoton, Debrecen, Pécs, ZTE, Nagykanizsa alkotta a mi csoportunkat, ebben az erős mezőnyben nem sok esélyünk volt. Mindenesetre megpróbáltuk. Videotonnál kezdtük 2-0-ás vereséggel, majd itthon nem bírtunk a ZTE-vel, 0-0 lett az eredmény. Budapesten következett az MTK, a

nyáron igazolt Vlaszák Gézával a kapuban. Ismét „családi meccs”: én a kanizsai kispadon, Géza az MTK kapujában. Esélytelenek voltunk, 6-0-ra kikaptunk. Viszont gratulálhattam a fiamnak. Debrecenben a felével megúsztuk, itt csak 3-0 lett a végeredmény. Aztán jött az első győzelem, hazai pályán a Pécs ellen, Nagy Csaba mesterhármásával 3-0. Az első TV-s meccs Kanizsán 4-2-es újpesti győzelemmel ért véget. A Vasas visszavágott a tavaszi verségért 4-0-ra, a kapuban Horváth Gabi állhatott. Kitűnően védett, a gólokról nem tehetett. Közben Grabant János mégis lemondott, helyére az önkormányzat Marton István képviselőt nevezte ki.

Fordult a sors. Az első forduló vereségéért visszavágtunk a Videotonnak 2-1-re. Zalaegerszegen 2-2 lett a végeredmény, egyik fél sem volt elégedett.

A Debrecennel nem bírtunk itthon sem, 3-1-re kikaptunk. Kerekes ismét elemében volt, két gólt lőtt nekünk. Következett az MTK kanizsai vendégjátéka. (Ami a további történések okozója lett.) A fővárosiak a sikeresen megvívott CSZKA Szófia Kupa győzelem után érkeztek, kitűnő állapotban voltak, abban az időben az ország legjobb csapata volt. Jól játszottak, érvényre jutatták nagyobb tudásukat. 5-0-ra nyertek, Vlaszák Gézának most sem tudtunk gólt rúgni.

A mérkőzés után Marton ügyvezető feldúlt állapotban rontott be az irodába, „Megbüntetjük a csapatot!” - harci kiáltással! A stáb tagjai próbálták csitítani, hisz az ország legjobb csapatától kaptunk ki. Marton hajthatatlan volt, s

millió nagyságrendű pénzbüntetést helyezett kilátásba. Az egyébként is rossz idegállapotban lévő játékosoknak inkább nyugalomra lett volna szükségük, mert a kiesett Pécshez utaztunk. Nekünk még volt némi esélyünk. Az események hatására sajnos egy lelkiileg megviselt társaság lépett pályára a Mecsekalján, a pécsiek már az első félidőben 3-0-ra vezettek, a vége 3-1-es vereség lett. A kispadon a kínok kínját álltuk ki. Mihalecz elkeseredetten nyilatkozott a meccs után. „Jobb, ha alszom egyet, s holnapig alaposan átgondolom a mondanivalómat.”

A folytatásban másnap a vezetőedző: „Megvan az edzők és játékosok felelőssége, ám a klubnak vannak vezetői is, a teamhez tartoznak, a végeredmény őket is minősíti. A mi vezetőink az elmúlt héten dilettáns módon nyúltak a problémához, elmondtam, hogy nem értettem egyet a büntetéssel, mi egy Debrecen, MTK-t nem azért nem győzünk le, mert lélektelenül játszunk, hanem azért, mert ezek a csapatok egyszerűen jobbak.”

Marton szerint a büntetés jogos, az nem állapot, hogy a csapat sorra bukja el a meccseket, és az edző nem büntet! Az ügyvezető makacsul ragaszkodott a véleményéhez és felmentette Mihaleczet a vezetőedzői munka alól. A hátralevő két mérkőzés levezénylésére Iványi Lajost nevezte ki. A magam részéről sajnáltam Mihalecz Pista távozását. Jól dolgoztunk együtt, nem rajta múltott, hogy jobb csapatok ellen nem sikerült a kvalifikációs bajnokság. Újpesten jól játszottunk, de nem tudtuk megakadályozni a vereséget, 2-4-re kikapunk. Az utolsó mérkőzésre Kanizsán került sor, a Vasas volt a vendég. Gyászszünettel

kezdődött a találkozó, László Lajosra emlékeztünk egy percre, minden idők egyik legjobb Olajbányász játékosára pár nappal azelőtt hunyt el. A Mezei György vezette Vasas simán győzött 4-0-ra. Iványi kollégámmal a kispadon szomorúan néztük az utolsó NB I-es mérkőzést. Nagykanizsán: Horváth, Farkas, Pálffy, Toleski, (Kovács) Koller, Popovics, Buza, Nagy, Svélez, (Bognár) Usvat, Gordián (Lukács) összeállítással játszottunk.

A következő héttől már 12 csapat folytathatta az NB I-et. Kiesésünk után Marton István Iványit bízta meg az őszi mérkőzések levezénylésére. Az egyhetes átigazolási időszak örült helyzeteket teremtett, szükség volt határozott, gyors döntésekre.

Az NB I B-ben folytattuk: Kaposváron játszottunk november 5-én, de az őszi rivális 4-1-re győzött. Iványi: „Még nem heverték ki a fiúk a kiesés okozta sokkot.” Sajnos igaz volt!

A MÁV NTE bejelentette, hogy megszüntette az NB III-as labdarúgó csapat működését.

A következő játéknapon is vereséget szenvedtünk. A Hévíz is nyert Kanizsán 4-2-re. Marcaliban már győzelemnek örülhettünk 2-1-es sikerrel. Csaknem két hónapnyi „vesszőfutás” ért véget. Így zártuk a 2001-es évet!

2001. január első hetében ülésezett az önkormányzat, június 30-áig meghosszabbították Marton István megbízatását, munkáját Böröcz Tibor klubmenedzser segítette. Edzőkeresésük sikerrel járt. Szabadkán rátaláltak Szlobodan Kusztudicsra, azonnal szerződtették, és Nyári József pályaedzővel megkezdték a munkát. Iványi is ma-

radt. Így, velem együtt a stáb erősnek tűnt. A rovinji edzőtáborban szorgalmasan dolgoztak edzők, játékosok, miközben a városban váratlan események történtek.

A legnagyobb meglepetést az okozta, hogy a MÁV NTE lett a tulajdonosa a KFT-nek. Olyan hírek is elterjedtek, ha Károlyi a MÁV NTE elnökeként átvinné a csapatot, a szurkolók tüntetést szerveznek. A jó szándékot nem lehet kétségbe vonni, de az ez után történtek bizonyították, hogy hibás döntést hoztak a városatyák. A játékosok közül Cs. Horváth Lentibe került, Szabó Balázs Hévízről érkezett hozzánk. Kusztudics elégedett volt a csapat hozzáállásával.

Százhalombattán kezdtük a tavaszt, 1-1-es döntetlent értünk el. Toleski fejes góllal egyenlített. A siófoki 2-1-es vereség után legyőztük a PMFC-t. Gelencsér Csaba nagy napja volt, parádés kapusteljesítménye sokat jelentett. Kocsis István és Lukács István voltak a gólszerzők. Az NB I.b 12 csapatos mezőnyében 9. hely volt a miénk, s érkezett a Verebes József edzette Pápa. 1-0-ra győztek. A meccs után Verebes azt mondta, „Kanizsáról győzelemmel távozni nem kis siker.” Szombathelyen is vereség, majd itthon 300 néző előtt a REAC is nyert 2-1-re. A drasztikusan lecsökkent nézőszám is jelezte, hogy a szurkolók sem értettek egyet a tulajdonváltással. Április 18-án lemondott Szlobodan Kusztudics és Nyári József. „Nálunk az a szokás, hogy három vereség után az edző felajánlja lemondását. Ezt megtettem, a vezetés pedig elfogadta.” A klubnál történt események is befolyásolhatták döntésében, hisz őt Marton István szerződtette.

Károlyi Csaba nem bízott megyén belüli edzőben, és Bözsöny Jánost szerződtette Kaposvárról. Bözsönyt decemberben váltották le, helyére Őze Tibor került, aki több héten át Kanizsán tartózkodott. Nézte az edzéseket, tájékozódott, s úgy döntött, hogy a Rákóczi ajánlatát fogadja el. Károlyi Csaba szerint a bennmaradás a cél, de hosszú távon számolunk az edzővel. A sorsolás szeszélye folytán éppen a Kaposvár volt az ellenfelünk. Bözsöny még nem ült le a kispadra etikai okokból. Iványi Lajos pályaedzővel meccseltünk, a vendégcsapat Őze irányításával 1-0-ra nyert.

A következő héten debütálhatott a kispadon. Kudarccal kezdett, hisz Hévízen komoly verést kaptunk. A Pusztai László vezette legénység leiskolázott bennünket 4-1-re. „A problémák sokkal komolyabbak, mint hittem,“ – mondta az új vezető edző. Az igazi rossz sorozat csak ezután kezdődött, a Marcali is nyerni tudott az Olajbányász Stadionban. Az a csapat, amellyel edzőmérkőzést szoktunk játszani, ha volt időnk és kedvünk. Celldömlőkön már a döntetlennek is örültünk.

A sorozatos vereségek miatt elmaradtak a szurkolók is. Néhány száz néző látogatta a mérkőzéseinket. (A rossz nyelvek szerint nem tudták elfogadni, hogy az Olajbányász stadionban a MÁV NTE lett a KFT tulajdonosa.)

Végre győztünk is, hazai pályán 4-2-re sikerült nyerni a Siófok ellen, Szabó Balázs és Kocsis István két-két góljával. Pécssett már nem ment ilyen jól, csak Gerencsér kapus bravúrjai mentették meg a csapatot a súlyosabb verségtől. 2-0 lett az eredmény. Nehezen győztünk a

rangadón Dorog ellen 1-0-ra. Pápán a szerencse is elpártolt tőlünk, az éllovas otthonában jól játszottunk. Sajnos az utolsó percben figyelmetlenség miatt gólt kaptunk, így 1-0 lett a vége, bizonyítva azt, hogy a csapatot görcsös akarat, dekoncentrálttság jellemezte. Az edzői stábunk nem találta meg az ellenszert, néhány játékos kóros önbizalomhiányban szenvedett, az igazolások sem jöttek be. A külföldiek sem tudtak olyan mértékben segíteni, ahogy elvárták tőlük.

A Haladás vendégjátéka alkalmával kicsivel több néző jött ki. Mintegy 300 főre lehetett tenni a számukat. Szurkolásról már nemigen lehetett beszélni, általánosan, rezignáltan figyelték az eseményeket. A Szombathelyiek 2-1-es győzelme nem is volt meglepetés. Ez évben Keszei Ferenc dolgozott a Haladásnál, természetesen örült csapata győzelmének, a kanizsai futball helyzete azonban őt is meglepte. A szezon végi REAC vereség azt jelentette, hogy osztályozó mérkőzéseket kellett játszani. A hétfői sorsoláson az alföldi Csongrád jutott nekünk. Kedden el is utaztunk az első mérkőzés színhelyére. Szerdán játszottunk kánikulai melegben. Küzdelmes mérkőzésen sikerült 0-0-át elérni, nagy eséllyel várhattuk a visszavágót. Aztán jött a fiaskó: 2001. július 1. KÖGÁZ-Nagykanizsa – Csongrád 1-2 (0-1).

A mérkőzésen csalódást okoztunk a mintegy 800 nézőnek, de magunknak is, egy görcsös, ideges csapat szenvedett a pályán. Gelencsér Csongrádon nagyszerűen védett, most hibázott, le kellett cserélni, az öltözőben sírógörcsöt kapott. Kikaptunk és kiestünk! Bözsöny a

mérkőzés után: „Lezártunk egy fejezetet Kanizsa labdarúgásában.” Nekünk Kanizsaiaknak különösen fáj, hogy 1973 óta végig NB I-es, vagy NB II-es csapata volt a városnak. Végig benne voltam. Átélttem sikereket, kudarokat.

Ez az időszak keserűen telt, és még nem volt vége!

Az önkormányzatban is foglalkoztak a futballcsapattal, akadt olyan képviselő, aki úgy gondolta, hogy nem szabad milliókat adni e gyalázatos szereplés után. Bicsák Miklós képviselő - a labdarúgás barátja és lelkes támogatója – is elmondta véleményét a kialakult helyzetről. „ Új alapokra kell helyezni Nagykanizsa labdarúgását” – vélte a képviselő, „az adófizető polgároknak sem mindegy, milyen produkcióra adják a forintjaikat.” Mint futballista és mint szakember én is egyetértettem a véleményével. Az új alapok lerakása – a teljes összeomlás után – egy év múlva következett be, amikor megalakult a UFC.

NB I B ? NB II ? vagy amit kaptunk....

2001 nyara a bizonytalanság ideje volt a klubnak. Július 10-én megkezdtuk a felkészülést, – bár még nem tudtuk, hogy az NB I B-re, vagy NB II-re.

Ránk mosolygott a szerencse, mert a BVSC nem nevezett. Klubunk vezetői vállalták, hogy benevezünk. Kiestünk az NB I B-ből, viszont maradhattunk a másodosztályban. Felmerült, hogy jobb lenne az NB II-ben új csapatot építeni, kanizsaiakból. Nem így döntöttek. Arra persze nem gondoltak, hogy egy év múlva csak megye III-as csapatunk lehet. Folytattuk tehát Bözsönnyel és a stábbal. A kaposvári kölcsönjátékosok visszamentek. Az érkezők: Dragen Crnamarkovics kölcsönbe a Fradiból, Józsi György a ZTE-től (a hajdani kanizsai, egerszegi kitűnő futballista fia, aki a későbbi években szép karriert csinált, a Fradiban is játszott.)

Teljesen átszervezett csapattal indultunk Pápára, az „ajándék” NB I.B-s meccsre, a 2-2-es döntetlen jó eredmény volt. De aztán sorba jöttek a nem kívánatos eredmények. Tatabányán a 7-1-es vereség már „előrevetette árnyékát” az őszi rossz szereplésünknek. Bözsöny hazájában, Kaposváron is megverték minket, s jött Mihalecz Pista a Bük csapatával hozzánk. „Tüske nélkül jöttem, kanizsai edzősködésem idején úgy érzem tudásom legjavát adtam, tehát nyugodt a lelkiismeretem” – mondta a mérkőzés előtt. A végén pedig 2-1-es győzelemmel távozott. „Vesszőfutásunk” még nem ért véget, gyenge játékkal Marcaliban 0-6-os vereséggel.

Következmények: bércsökkenés, szerződésbontás! Fenygették a játékosokat, míg ők hangoztatták, hogy ennyi vereség után edzőt szoktak váltani!

Az meg különösen érdekes volt, hogy a 70-es, 80-as, 90-es évek kanizsai labdarúgói közül csak Keszei, Iványi, Vlaszák vállalta az edzői feladatokat, Simon Józsefen kívül a vezetésben sem kaptak szerepet régi kiváló futballisták. A téli szünet előtt a 11. helyen álltunk, 2 győzelemmel, 2 döntetlennel és 10 vereséggel.

2002 januárjában Károlyi Csaba visszahívta Grabantot ügyvezetőnek. Megpróbáltunk erősíteni, Kriska, Labanics érkeztek Kanizsára. Kenéz, Ruppert is visszajöttek, Tetec, ismeretlen horvát játékos is gyarapította a játékosok számát. Közben elment tőlünk Gordián, aki 6 évig állt a klub szolgálatában. Könnyen kezelhető, de kicsit érzékeny futballista volt. Pápán nyugodtabb körülmények között játszhatott tovább. Józsi Gyurit pedig visszarendelte a ZTE! Nehezen alakult ki a keret, a bizonytalan játékosok az őszi, gyenge szereplés után hitehagyottá váltak.

A közelmúltban KÖGÁZ-Nagykanizsa néven játszott a csapat, az utánpótlásban a MÁV NTE edzőkkel közösen dolgoztunk. Tőlük Karádi Ferenc, Harcz Lajos, Kozma Lajos, tőlünk Kiss István, Buda Péter, Sneff Ferenc voltak a stáb tagjai. Ebben az időszakban Kütsön, Kisharmadás, Újvári, Burucz, Péntek és a többiek bontogatták szárnyaikat, s adtak reményt a jövőnek. Grabant János szerint a

költségvetésünk messze a legkevesebb az NB I B-ben lévő csapatoknál. Az önkormányzat segínyt utalt. Tavasszal egyszerűen nem tudtunk kilábalni a hullám-völgyből, vereség után vereség! A két csapat leszakadt a többiektől, de csak az utolsó esett ki, még osztályozót játszhatott. Még mindig volt remény.

Pápai színekben Gordián is lőtt nekünk gólt. Pápa-Nagykanizsa 1-0, és egy Zalai Hírlap szalagcím: „Korona a vergődésre”-, amikor kikaptunk a Dorogtól 1:0-ra, itthon.

Az igazi tragédia az utolsó mérkőzésre maradt. Mi Bükre utaztunk, pontszerzés esetén osztályozóra mehetünk volna. A Dorog Hévízen szerepelt, és kikapott 4-1-re, de a mi csapatunk is kikapott 6-1-re. A vezetők úgy tudták, (tévesen) hogy egyenlő pontszám esetén az egymás elleni eredmény számít. Kiderült, hogy a több győzelemmel rendelkező csapat jutott osztályozásra. Mi pedig végleg kiestünk.

Szomorú véget ért a három évtizedes aranykor.

Játékosként, edzőként, kapus specialistaként, utánpótlásedzőként átélhettem diadalmas napokat, de az utolsó két év kudarcait is végig kellett szenvednem.

V. Új futball-club Nagykanizsán!

„A futball megtanít olyan dolgokra, amire a világon semmi más. – Méltósággal győzni, emelt fővel veszíteni, tisztelni az ellenfelet, küzdeni önmagadért, a csapatért, egyszerűen értéket ad.”

A 2002 tavaszi utolsó bajnoki vereség Bükön azt jelentette, hogy Nagykanizsa kiesett az NB I B-es bajnokságból. A csapat indulhatott volna az NB II-ben, de a kassa üres volt. Három vállalkozó segített volna, de a tárgyalások nem vezettek eredményre. Különböző fúziókról lehetett hallani, a játékosoknak jelentős összegekkel tartoztak.

A MÁV NTE, mint tulajdonos mindent, ami mozgatható volt, átszállított a Vasút pályára, az Olajbányász Stadion magára maradt. Az utánpótlás korosztályok is átkerültek, Kozma Lajos kollégám megköszönte a közös munkát. Gyorsan kiderült, hogy a két éve megszüntetett MÁV NTE NB III-as csapat nem indulhat az NB III-ban. Károlyi ugyan szüneteltetésről nyilatkozott, ez a fogalomzavar volt a végső lökés arra, hogy Nagykanizsán megszűnjön a minőségi labdarúgás! A MÁV NTE felnőtt gárdája résztvevője lehetett a város környéki bajnokságnak, abban az időben ez volt a legalacsonyabb szint!

Az utánpótlás korosztályos csapatai az NB II-es és NB III-as bajnokságban szerepelhettek. Július végén már 20

cm-es fű borította a stadion centerpályáját, - ez az áldatlan állapot tartott egészen 2003 tavaszáig.

Amikor néhány Olajbányászt irigylő, s utáló „vasúthívó” úgy gondolta, hogy az Olajbányász írmagját is kiirtották, történt, hogy az U II-es korosztályunk Faller Zoltán és Szarka Sándor vezetésével nem kívántak a Vasúthoz igazolni, inkább a Volán-Dózsa pályát választották, a szülők költségeivel működtek és tornákon szerepeltek. Itt működött a Nagykanizsai Labdarugó Klub Horváth László vezetésével. Kiss Istvánra sem volt szükség az Ady Endre utcában, így csatlakoztunk az NLK-hoz, ahol Czebei Tibor kollégám volt a felnőtt csapat edzője. Híre ment, hogy létezőnk, s hamar csatlakozott annyi gyerek, hogy szerepeltethettük az U 7–9-es korosztályt is. A történelmet író 11 évesek: Szép Dávid, Nagy Máté, Árok Roland, Béli Milán, Szarka Tamás, Kovács Máté, Nagy Gergő, Munkácsi Gyula, Faller Máté, Szakmeister János, Kovács György, Horváth Csaba, Gerencsér Attila, Berta Szilárd, Kahotek Kristóf, Markek Tamás, Cseresnyés Zoltán. Nagy szülői segítséggel indultunk, Szarka Sándor fogta össze a csapatot, jelentős anyagi részt vállalt a továbbiakban is.

Munkáját segítette Nagy Bálint, Dr. Bányai Tamás, Markek Vilmos, s a többi szülő is. Cseresnyésné Bedő Györgyi a könyvelést vállalta magára.

Kiss István csatlakozott hozzánk Váradi Gábor után, majd a fiatal Németh Ferenc is, aki most is megszakítás nélkül a klubot szolgálja. 2002 őszén már három korosztállyal vehettünk részt az először kiírt „Bozsik program-

ban.” A 7 éveseket Váradi Gábor vezette, a 9 évesek edzője Kiss István, a 11-es korosztályt Faller Zoltán edzette. Kollégáimmal leültünk, s beszélgetni kezdtünk a hogyan továbbról. Tudtuk, hogy a következő év nyarán 12 évesek lesznek a gyerekeink. Szerettük volna, hogy NB-s bajnokságban szerepeltessük őket, mivel ez az NLK-val nem volt lehetséges, ezért megkerestük Horváth László elnököt. Szarka Sándorral, Dr. Bányai Tamással megköszöntük az eddigi segítséget, s együttműködést. 2003 márciusában megalapítottuk a Nagykanizsai Utánpótlás Labdarúgó Egyesületet. (UFC). Előtte még ifj. Vlaszák Géza, az Újpest válogatott kapusa javaslatunkra alapítója lett a Nagykanizsai Gyermekek és Ifjúsági Labdarúgásért Alapítványnak, melyek elnöke Dr. Bányai Tamás lett. Ifj. Vlaszák: „Igazából nem én vagyok az ötletgazda, de amint szóba jött az alapítvány létesítésének lehetősége, azonnal igent mondtam, remélem, az alapítványhoz mások is csatlakoznak, hogy támogatni tudjuk a térség utánpótlás csapatait, s ne sorvadjon el ez a szép sportág.” Az Újpest kapusa nem felejtette, honnan indult a pályafutása, és, hogy mit köszönhetett Nagykanizsa városának. Az alapítványra is támaszkodva jöhetett létre az UFC!

Ezután költözhattünk az Olajbányász stadionba. Óriási segítséget kaptunk a ZTE-től. Együttműködési megállapodásunk értelmében egy évig adták az U – 15 éves korosztályt. A bajnoki mérkőzésekre Kanizsára utaztak, vidéki mérkőzéseinkre is utaztatták a csapatot Jandovics Jenő edzővel. Lang József egyesületi elnök és Kovács

Jenő utánpótlásvezető segítségével bérbe vehettük a pályát és az öltözőket az E.ON-tól, amely ebben az időben a ZTE-et szponzorálta. Elkezdhattuk a pálya felújítását. Többszöri fűkaszáással és rengeteg öntözéssel sikerült olyan állapotba hozni, hogy a 2003/2004-es U15 és U13-as bajnokságot meg tudtuk kezdeni.

Részlet a Zalai Hírlapból:

„Augusztus 27-én ismét középkezdéshez állhattak fel a csapatok az Olajbányász Stadionban, az U15 és U13 korosztály két együttese és a Tatabánya mérkőzhetett, a nagyobbaknál (3-3), míg a kicsiknél (5-2) lett a végeredmény, de talán ezúttal a hangsúly nem csak az eredményeken volt.” Ezek a napok sok embernek okoztak örömet, nekem és a gyermekeimnek a gyász és fájdalom jutott. Elvesztettem a feleségem, aki 36 évig társam volt, gyermekeim édesanyja. Labdarugó pályafutásom, majd edzői munkám során biztos háttérrel nyújtott. Pótolhatatlan űrt hagyott maga után.

A futball segített át a nehéz napokon, az új egyesületi munka lekötötte minden időmet.

A sors kegyetlen volt! Alapítottam egy klubot és „elvesztettem” a feleségemet!

Az őszi idényben már a 7-9-11 éves korosztályoknak is rendezhettünk mérkőzéseket. Faller Zoltán 13 évesei a dobogón végeztek, és bizakodva vártuk a tavaszi idényt.

2004 januárjában névváltozás történt az NTE-nél, az egyesület neve NTE 1866 MÁV RT-re módosult. Károlyi

Csaba hét év után leköszönt tisztségéről, helyére a sikeres kanizsai edző, Keszei Ferenc került az elnöki székbe. Az új vezető változtatott az edzői stábon is. Elindult egyfajta szakmai vetélkedés, ami hasznára vált a város labdarúgásának. Ekkor a Miklósfa és Kiskanizsa megyei I. csapatai jelentették a legmagasabb szintű futballt.

Májusban vendégül láthattuk az olasz Chievo 13 éves csapatát Pünkösdi-torna keretében. Szép számú közönség jött ki az Olajbányász Stadionba, a centerpálya szépen zöldellt, erőnkéből telve az öltözőket is sikerült felújítani. Vendégünk volt a ZTE csapata is, Chievo-ZTE 9-0, Chievo-UFC 1-0. Az olasz fiúk bemutatták a korszerű védekező játékot, emellett fegyelmezettségből is kitűnőre vizsgáztak. A legjobb játékosnak Vittman Ádámot választották, akit Becsehelyről igazoltunk, később Zalaegerszegre került, ahol NB I-es játékos lett.

ZH nyilatkozat: „Nem mostanában zajlott ilyen szintű mérkőzés ezen a pályán, – külön örülök, hogy sokan voltak kíváncsiak ránk. Dicséret illeti a fiainkat is, remekül küzdöttek.” – értékelte Vlaszák Géza, az UFC elnöke.

Ezen a napon még egy nemzetközi meccs volt a pályán. A Kiskanizsa 15 évesei 4-0-ra legyőzték a német Würinger hasonló korú csapatát.

2004. Júliusi történet.

Keszei vázolta terveit:

1. A város indulási jogot vásárolna, így jutva a futball NB-s szintjére.
2. A legalacsonyabb osztályból évről-évre feljutni.

Az elnök szorgalmasan kereste a kapcsolatokat, lehetőségeket, sajnos nem járt sikerrel.

Keszei: „Helyi cégektől, vállalkozóktól egyetlen forint támogatást sem tudtam gyűjteni.” Aztán fordulat jött az ügyben: Balogh István, az INTERFRUCT helyi áruházának vezetője két fővárosi üzletemberrel együtt vállalta volna a város 20 millióját kiegészíteni, ami Nagykanizsa város NB II-es csapatának előző évében kellett volna. Az önkormányzati képviselők érthetően óvatosak voltak, s a korábbi évek tapasztalatai alapján – az üzlet nem jött létre. Balogh István dicséretére legyen mondva, továbbra is támogatta az egyesületet. Az UFC 13 évesei az őszt még az első helyen zárták, a végén kitűnő eredménnyel második lett a Faller – Azoitei edző páros csapata.

A 2004/2005-ös bajnokságot ismét a 13 évesek között kezdhették. (Most nőttek bele a gyerekek.) Ezt a bajnokságot már bajnokként zártuk. Jól szerepeltünk a Bozsik programban is.

Vonzó volt az Olajbányász pálya, szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy személyem és az edzőkké vált egykori játékosaim is tettek azért, hogy így legyen. Vol-

tak megjegyzések, persze, mert a pálya közelebb van, mint a Vasút pálya stb....

Keszei elnök így reagált: „Jó helyen, jó szakmai munka folyik.”

A 2005/2006-os bajnoki évet már az U15-ös Délnyugati csoportban kezdhettük, – sikerült a 13 éves korosztályt már saját erőnkől szerepeltetni, s indulhattak ők is Németh Ferenc – Buda Péter edzőpáros vezetésével. Fallerék az őszi idény végén csoportelsők: 14 meccsből 14 győzelem, 181-3-as gólarány! FANTASZTIKUS!!!

2006, elnökváltás a NTE 1866-nál.

Keszei Ferenc elnököt megkeresték Pécsről, és felajánlották az NB I-es csapat vezetőedzőségét. Az „edzői véna”, hivatás győzött. Keszei ment, s jött Bobai Jenő, aki így nyitott: „A városban működik még egy jól működő egyesület, szeretnénk jó kapcsolatot ápolni velük is, a felnőtt csapat a megyei II. osztály első helyén áll, szeretnénk, hogy feljebb kerüljünk.”

Nagy sikert értünk el május 17-én, megrendezhettük a Magyarország – Horvátország U20-as mérkőzést az ADRIA-KUPA keretében. A pályát sikerült olyan állapotba hozni, hogy az MLSZ és ZMLSZ illetékesei alkalmasnak találták a mérkőzés lejátszására. Az E.ON és az önkormányzat is segített, úgy éreztük, hogy ekkor fogadtak el igazán bennünket.

Magyarország-Horvátország 3-0 Nagykanizsa 1200 néző.

Magyarország: Kozma, Kiss, Kovács, Varga, Fodor, Hauser (Kecskés), Zsidai, Szakály, Szabó, Ladóczy (Bergman), Priskin.

Szövetségi kapitány: Várhidi Péter, gól: Priskin (2), Kecskés(1).

Szép délután volt, örömet, elégedettséget sugároztak az arcok. Jó volt az UFC vezetőjének lenni. Időközben megkeresés érkezett Csurgóról, hogy NB-s csapatot költöztetnének a városba, de az ötletet az önkormányzat nem támogatta, bölcsen gondolkodtak, így maradt a saját erőből feljebb kerülés, a csapat a megye II. bajnoka lett, s ősztől már a megyei I.-ben játszhattak Iványi Lajos vezetésével. Egy régi rangadó új kiadásában U15 UFC - NTE 2-0. Gól: Péntek Adrián, Antalics Levente, Jók: Markek, Béli, Péntek. Illetve Papp, Spolár, Nagy.

2007. június: az U 15 évesek ismét bajnokok lettek 100%-os eredménnyel, 310-8-as gólkülönbséggel – országos elismerés. Az NTE 1866 megnyerte a bajnokságot – feljutott az NB III-ba. Négy év kellett, hogy Kanizsa újra az NB-s térképre kerüljön.

Az UFC-nél remekül működött a többi korosztály. Gyulai Csaba is csatlakozott az edző stábhoz.

2007/2008-as idény. Faller Zoltán sikercsapata már az U17-es korosztályba került. Működtek az U15-U13 korosztályos csapatok is, Németh Ferenc, Sneff Ferenc, Gy-

lai Csaba, Buda Péter voltak az edzők. A gyerekeknél Váradi Gábor és Németh István.

Nyári történet: az NTE-nél Bobai Jenő lemondása után Tóth László képviselő lett az elnök, Kozma Lajos a szakosztályvezető pozíciót töltötte be. Iványi Lajos szerződése lejárt, az egykori Olajbányász játékos, majd edző 3 éven keresztül vitte feljebb csapatát. A szakosztályvezetés Tóth Attilát szerződtette Pacsáról, a pályaedzői feladatokkal Domján Lászlót bízták meg. Az önkormányzat az NB III-as működéshez úgy járult hozzá, hogy minden forint mellé az SE szerezzon ugyanannyit. Marton polgármester kijelentette, ha a költségek felét nem tudják előteremteni, alkalmatlanok. Ez a diktátum elég kemény volt, az előző elnökök sem tudtak számottevő támogatást szerezni. A vezetés a biztos bennmaradást jelölte meg célként, ami a 8-12 helynek felelt meg.

Öt év után az első NB III-as mérkőzés: NTE 1866-Balatonlelle 1-2. 900 néző látta a Vasútpályán a mérkőzést.

Ez a csapat játszott a történelmi mérkőzésen az NTE színeiben: Magyar – Boros, Farkas, Visnovics, Bagarus – Menczigány (Nagy M), Pozsgai, Iványi, Burucz – Ujvári, Cs. Horváth.

A rajt nem sikerült, három fordulót követően a 15. helyen szerénykedett az egyesület a 18-as mezőnyben. Nálunk tovább folytatódott az építkezés, a nevelő munkát helyeztük előtérbe. Nyolc edző irányította az edzéseket, magam kapusedzőként is tevékenykedtem.

Az edzőim tanultak: Kiss, Gyulai, Németh F., Váradi, Németh I., UEFA-B licencet szerzett, igyekeztünk a legkorszerűbb módszereket megismerni. Ki kell emelnem Szarka Sándort, aki már ötödik éve segítette a klubot. Hosszú pályafutásom során nemigen ismertem hozzá hasonló vezetőt, akinek jó meglátásai voltak, gazdaságilag is értett a dolgokhoz, emellett édesapaként is korrekt volt. Nélküle biztos, hogy nem jöhetett volna létre az UFC, és jelentős anyagi támogatása nélkül nem lettünk volna sikeresek. Faller Zoltánról is csak a legjobbat tudom mondani, a mostani 17 évesek 9-10 éves korukban kerültek hozzá, testnevelőként nagyszerűen értett a gyerekekhez, kitűnő sportember!

Időközben a kiskanizsai sáskák is a stadionban játszhatták a bajnoki mérkőzéseiket, minden ellenszolgáltatás nélkül, egyedül a pálya előkészítése volt a feladatuk.

2008 márciusában Karácsony József váltotta Tóth Lászlót az elnöki székben. Tóth Lászlóval kiváló kapcsolatot alakítottunk ki, sajnáltuk, hogy távozott az NTE éléről. Az NB III-as csapat a 12. helyről várta a folytatást. A játékosok mozgása nem volt számottevő. Horváth Gábor lett az első számú kapus, rajta kívül Visnovics, Burucz, Cs. Horváth és Pozsgai voltak a legjobbak a tavaszi idényben. Végül a csapat benmaradt az NB III-ban. Dicséret illette a vezetőket, edzőket, játékosokat a négy éves nehéz munkájukért.

Két Vlaszák újra Nagykanizsán!

Július 25-én a fiammal adtuk át a Móricz Kupa győzteseinek a díjakat. Az NTE-nél edzőváltás történt, Tóth Attila helyett Visnovics László vette át a csapat vezetését, pályaedzőként Domján László segítette őt.

2008/2009-es bajnoki év. A ZH nagy cikkben foglalkozott az UFC –vel „Teljes a paletta” – címmel.

Lokálpatrióták... Őrzik önállóságukat, de segítik a helyi „nagycsapatot.” Egyetlen célunk, hogy a kanizsai utánpótlásképzést a nálunk megszokott színvonalon folytassuk” – így az elnök. „Megőriznénk önállóságunkat, legnagyobb támogatónk, az önkormányzat jóvoltából, miközben a tőlünk kilépő 19 évesekkel segítjük a helyi NB III-as csapatot. A jövő dolgai között szerepel, hogy a tulajdonos E.ON ZRT-nél végre rendezzük a Stadion helyzetét, s titkon reméljük, hogy egyszer a labdarúgó csapat visszatérhet a másodosztályba, ahonnan 2002 óta hiányzik...”

Az U19-es korosztály beindításával lett teljes az a bizonyos „paletta”. Koller Zoltánt sikerült szerződtetni Bagoláról hozzánk. Toborzót tartottunk. Nagy sikerként könyveltük el, több, mint 30 ifi korú játékos jelentkezett. Koller játékosom volt a 80-as évek végi csapatomban.

A vasutasoknál a két fiatal edző nagy lelkesedéssel látott munkához, a szezonkezdést váltakozó siker kísérte. Bravúr, győzelem a Kaposvár II. ellen, de csúnya vereség a Paks II-től. A fiatal csapatokra jellemző formaingadozás után stabilizálódott a csapat, és az ősz végére felértek

a 3. helyre. Az UFC-nél bejött Bene Gábor is, aki Faller Zoltánnak segített a pályamunkában.

2009 januárjától Visnovics – Domján kettős már heti 5 edzéssel készülhetett a tavaszi szezonra. Az őszi értékeléskor Visnovics kiemelte Horváth Gabi kapus teljesítményét, Cs. Horváth gólerősségét, mindketten tagjai voltak a 93-94-95 Olajbányász ifi csapatának. Az utánpótlásedző nem a múltat, hanem a jövőt dolgozik, van, amikor évek múlva értékelhet, s örülhet, hogy játékosai közül milyen felnőtt válik. Nekem megadott, hogy több korosztályomból is sikeres futballisták váltak, ha nem is lett mindegyik első osztályú, vagy válogatott, de sportemberekké lettek. A tavaszt is győzelemmel kezdték, hazai mérkőzésen Újvári és Cs.Horváth góljaival, 2-0 a Bogád ellen.

A Beremendi vendégjáték is hozott pontot (1-1), Mohácson 1-2-ről fordítottak 3-2-re. A tavaszi évad befejezeként legyőzték a Komlót 3-0-ra, majd Pécsváradon is nyertek, így ünnepelni lehetett a 3. helyet, hazai meccsen „600” néző láthatta a Marcali elleni 6-1-es győzelmet.

Az UFC és NTE szakmai megállapodásáról

Szarka Sándorral együtt már hetedik éve működtettük az UTC-t. Szisztematikusan építettük fel a korosztályos rendszert. Elérkeztünk oda, hogy akik 2003-ban a 13 évesek bajnokságában szerepelhettek (a ZTE 15 évesei-vel), 2009-ben, 19 éves ifi korban léptek. Olyan eredményekkel büszkélkedhettünk, mint a 13, a 15 és a 17 évesek bajnoki címe, ezen kívül Nagy Gergő, Vittman Ádám, Markek Tamás, Péntek Adrián magasabb szinten is megállták helyüket. A filozófiánk szerint, ha gyerekeink kinövik az ifi kort, lehetőleg Kanizsa labdarúgásában játszanak felnőttként. Így került sor több forduló tárgyalásra az NTE 1866 vezetőivel, melynek eredményeként egy éves szakmai megállapodást, szerződést írtunk alá. Máté István és Kozma Lajos az NTE részéről, az UFC nevében pedig én írtam alá a megállapodást, amely tartalmazta: az NTE átadta az UFC-nek a gyermek és serdülő korosztályokat, akik az Olajbányász pályán működtek, míg a Vasút pályán, az NB III-as csapat mellett a 17 és 19 éves fiatalok edzettek és játszották mérkőzéseiket. Egy évig a korosztályok NTE-UFC néven szerepeltek az aktuális bajnokságokban. Szakmai igazgatónak engem neveztek ki.

Megkezdődött a közös munka, szinte súrlódásmentesen ment végbe a szakmai egyesítés. A gyerekek, akik eddig ellenfélként játszottak, a következőkben együtt készültek, és egymásért is küzdöttek. Az irányítással a fiatal edzők is egy hullámhosszra kerültek, az U19-et

Koller és Popovics irányította, a 17 évesek edzője Domján és Mutter. Az Olajbányász pályán lévő 15 évesek edzője Németh Ferenc, a 13-as korosztály edzője pedig Gyulai Csaba mellett Bene Gábor lett. Németh Ferenc, Váradi Gábor, Sneff Ferenc, Király Endre, Németh István a gyerekkorosztályokat felügyelték. Mint az UFC elnöke a Stadionban töltöttem időm nagy részét, de, mint a két klub szakmai igazgatója a Vasútpályán is volt feladatomban többször is, csak a sorompó akadályozott a munkám végzésében.

Mind a négy versenyző korosztály sikeresen szerepelt a bajnokságban!

2009 december 6-án bejelentették, hogy az Önkormányzatnak sikerült megvenni az Olajbányász Stadiont.

Zalai Hírlap: A VÁROSÉ A PÁLYA!

2010 januárjában átvették az UFC-től a Stadiont, így nem kellett tovább a bérleti díjat fizetni az E.ON-nak. 2003-2010-ig önerőből tartottuk fenn a létesítményt, nem volt könnyű időszak, de az érzés, hogy nem lett az enyészete, mindennél többet ér!!

Az NB III-as csapat ezután NTE 1866 Horváth-MÉH néven működött tovább. Kozma Lajos értékelése: A 3. helyen állunk, az önkormányzat sokat segít, Máté István elnök mellett jó pár támogatónk és névadó szponzorunk is volt. Sokat várunk az UFC-vel kötött szakmai együttműködéstől, miután az Olajbányász Pálya az önkormányzat tulajdonába került, egyeztetnünk kellett velük is a jövőt illetően. A tavaszt a 6. helyen zárta az NB III-as csapat. Az UFC-NTE korosztályai nagyszerű évet produkáltak, az U19 Koller csapat első helyen végzett, az U17-es Mutter-Domján első lett, az Olajbányász pályán játszó U13-as korosztály szintén bajnokságot ünnepelhetett a lelkes szülők társaságában, nekik az érmeket ifj. Vlaszák Géza és Bene Csaba adták át. Az egy éves közös szakmai munka nem várt nagy sikerrel zárult.

2010. július.

Az Olajbányász Stadionban szereplő U15-13-as és a gyermekkorosztályok nem kívánták folytatni a közös munkát az NTE-vel, külön neveztek az U15 – U13-as bajnokságra, időközben az NTE szakosztály vezetője szintén benevezte mind a négy korosztályt.

Veszélybe került a kanizsai futball jövője.

A helyzetet úgy oldottam meg, hogy lemondtam az UFC elnöki posztjáról, az UFC-nél maradtak a gyermek és U14-U15-ös korosztályok, az NTE-nél az U17 és U19-es korosztályok. (Másodszor mondtam le vezető pozícióról: 1990-ben az első csapat edzőségéről, egyik esetben sem bántam meg, ma is ugyanígy cselekednék.) Az NTE-nél folytattam szakmai vezetőként.

Az UFC közgyűlése Józsi Györgyöt, a Zala Megyei Labdarúgó Szövetség elnökét választotta meg vezetőnek. Az NB III-as csapatnál is történt változás, Visnovics szerződése lejárt, közös megegyezéssel nem hosszabbítottak, a fiatal edző eredményesen, jól végezte nem könnyű feladatát. A vezetés Koller Zoltánnal állapodott meg, aki addig az UFC, majd NTE-UFC fiataljaival dolgozott.

2010 júliusában megkezdték a felkészülést a 2010/2011-es bajnoki évre. Csepregi Pápára, Burucz Bajára igazolt, Freischmidt pedig visszatért a PMFC-hez, az érkezési oldalon szerepelt Markek Tamás kapus a ZTE-től, Kütsön András szintén Egerszegről, Szelei László Bagoláról, Budai Lajos kölcsönből vissza Semjénházáról. A közös utánpótlásból töltötték fel a keretet: Orbán Imre, Billege Ádám, Antalis Levente és Berta Szilárd. Szarka Tamás, Cseresnyés Zoltán és a többiek, egyetemen, főiskolán folytatták tanulmányaikat.

Ebben az időben csatlakozott az NTE 1866-hoz az addig AVANTGARDE női futball csapat Benedek József és Baloghné Munkácsi Andrea vezetésével, s az NB II-es

bajnokságon indulhattak. Az őszi idényt vereséggel kezdte a Koller csapat, Dombóváron kaptak ki 2-1-re. És egy történelmi esemény: először játszott az NTE 1866 tétmeccset az Olajbányász pályán.

MAGYAR KUPA: NTE 1866 – PÉCSI MFC 0-7 (0-3)

500 néző látta az összecsapást, a vendégek magasabb szintet képviseltek, s érvényesítették nagyobb tudásukat. A bajnokságon bennragadtak a rajtnál, a harmadik meccs után 1 ponttal álltak a tabellán, majd egy idegenbeli siker kozmetikázta az addigi szereplést. Balatonlelén sikerült 3-2-re nyerni. Koller Z.: „Egyénileg Markek és Cs. Horváth tett a legtöbbet a sikerért.” Következett a Szekszárd elleni hazai találkozó, mely a vendégek sikerével ért véget 0-2 állással. Itt már csak Markek kapus jeleskedett. A hazai pályán továbbra sem ment a csapatnak!

Egy jó hír Egerszegről!... – Vittman Ádám UFC nevelés bemutatkozott az NB I-es csapatban! Közben véget értek az őszi fordulók, az NB III-as csapat a 13. helyről várhatta a tavaszi folytatást. 2011. év elején a Zalai Hírlap közleménye: „Kozma távozik, Keszei érkezik!” Kozma Lajos a legnehezebb időszakban vette át a szakosztály vezetését. Négy év alatt építette fel a csapatot a város környéktől az NB III-ig. Ezen érdemei elvitathatatlanok, az egy éves szakmai együttműködésünk zökkenőmentesen jó volt. Nem tudta elfogadni, hogy az általa elképzelt koncepció nem valósult meg. Lemondott, javaslatára az elnökség Keszei Ferencet bízta meg a szakosztály vezetésével.

sével. Az én szerződéselem 2011 nyaráig szólt, így sokad-szorra kerültem össze Keszeivel, aki a Balatonlelle edzője is volt egy időben. Játékosként és edzőként többször is dolgoztunk együtt, ő NTE elnökként, én pedig UFTC vezetőként. Jó volt a kapcsolatunk, így rendezett az élet! Keszei most is nagy elánnal látott munkához, kereste a szponzorokat. A fő támogató továbbra is a Horváth-MÉH, mint névadó szerepelt. A szakosztályvezető kapcsolatai révén sikerült két brazil futballistát szerződtetni, rajtuk kívül Cserfő Lajos és Szép Dávid is itt játszott a továbbiakban. Fernandó és Rubens technikailag képzett játékosok voltak, erőnlétiileg volt egy kis lemaradásuk. Az U19 edzője, Mutter Attila, míg a 17 éveseket Popovics Lajos irányította.

A tavasz folyamán Markek Tamás és Ujvári Máté beke-rültek a Dráva csapat válogatottjába, a két fiú a bajnoki-kon is bizonyított, hisz Markek kiváló védesei és Ujvári gólja is kellett, hogy le tudtuk győzni a Bonyhád együt-tesét.

Következett egy „pikáns” meccs a Vasút pályán. NB III-as bajnokira érkezett a Balatonlelle, kispadján Keszei Ferencsel, aki egyúttal az NTE Szakosztályvezetője is volt. A nem mindennapi mérkőzést a Zalai Hírlap „*Keszei – Keszeiék ellen*” főcímmel kommentálta, említést téve az indulatoktól fűtött hangulatról is. Cs. Horváth korai kiállítása is befolyásolta a mérkőzés kimenetelét. Idő-közben Koller Zoli, Kovács József újonnan megválasztott UFC elnök hívására elfogadta az UFC szakmai irányítá-sát is. Keszei kérdésére: „Tudod-e mindkét feladatot el-

látni?” – így válaszolt: – „Ahogy Te tudsz itt is, Lellén is dolgozni, így én is tudok!”

Rossz érzések kavarogtak bennem!

A bajnokság folytatódott, néhány jobb eredmény is kicsúszott a télen megerősített stábnak köszönhetően, Stendli József a fizikális felkészítésben, Horváth Gábor a kapusokkal foglalkozott jól.

A végére sikerült a 6. helyet megszerezni, ami az őszi gyengébb teljesítmény után dicséretes volt. 2011. június 17-én Máté István elnök bejelentette, hogy az egyesületnél strukturális átalakítás folyik, az U19 és U17 átkerül az UFC-hez, így Keszei és Vlaszák munkájára nincs szükség. Keszei ment Lellére, én pedig a lelátóra, abban biztos voltam, hogy az UFC vezetése nem számít ránk. Keszei ugyan bízott benne, de nem hallgatott rám! Természetesen másnap ugyanúgy felkelt a nap, mint azelőtt, talán még jól is esett a pihenés (ami nem tartott sokáig), ezután három évig a lelátóról figyeltem a történeteket. A helyzet változott 2014-ben, amikor Kovács József elnök és Visnovics László utánpótlásvezető megkért, hogy segítsem őket a munkában. De! Addig is zajlott az élet, fontos és érdekes események követték egymást.

A 2011/2012-es bajnoki évben a tavaszi jó sorozat után Koller edző vezetésével új csapat formálódott. Markek, Benkó, Kütsön, Szelei, Farkas távoztak.

Az új igazolásokat Freischmidt, Béli, Rákhely jelentették.

Amit a vezetés az előző évben kérvényezett, most realizálódott, hogy a Dráva csoporttól átkerültek a Bakonyba. Az első forduló sorsolása Móra szótotta a csapatot. Az eredmény 0-0 lett, itthon a Haladás II. ellen is jó volt az 1-1-es döntetlen, ezután győzelemnek is örülhettek a szurkolók, Várpalotáról 3-1-es győzelemmel tértek haza Cs. Horváték. Hazai pályán nem ment ilyen jól, simán kikaptak a Csákvár-tól 3-1-re! Négy forduló után a 8. helyen álltak. Koller edző: „Jelenleg a középmezőnyhöz tartozunk, ami reálisnak tűnik, de, ha jobban figyelünk, koncentráltabban játszunk, bárkit megverhetünk.” A badacsonytomaji győzelem igazolta a fiatal edzőt. Megérdemelten nyerték a zalai rangadót. Hévíz ellen 3-0.

Nagy Tamás és Ujvári góljaival a következő hazai találkozón „zalai klasszikusoknak” nevezett Nagykanizsa-Zalaegerszeg (ZTE-nél a tartalékcsapat szerepelt) került sorra. Az érdeklődés elég gyér volt, még ha harmadligás meccs is volt, meglepően kevesen látták az eredményt. Kanizsa – Zalaegerszeg 1-0!

Kisebb visszaesés következett. Vereség Pápán, ingázás a 4. és a 6. hely között, így az 5. pozícióban várhatták a tavaszi szezont az Ady Endre úti Vasút pályán. Az UFC-nél jelentős visszaesés következett be, részint az ifi csapatokból kiöregedő játékosok – akik közül többen egyetemi, főiskolai tanulmányok miatt távoztak –, másrészt a legtehetségesebb gyerekek szülei úgy gondolták, hogy gyermekeiket más nevesebb egyesületekhez viszik.

2012. Január.

A brazilok távoztak, nem alkottak maradandót. A keretben is személyi változások történtek. Rácz, Béli Ausztriában folytatta, míg Pozsgai Miklósfára igazolt. Bozsoki Imre visszatért, Balajti pedig Hévízről került kölcsönbe Kanizsára. A március 10-i rajt előtt – Koller szerint – a felkészülést meghatározta az időjárás, két hétig fűtetlen teremben edzettek, műfüves pályára nem volt pénz. Ezek a mostoha körülmények is belejátszottak a rossz rajtba. A Mór 3-2-re nyert Kanizsán! Ezen a mérkőzésen debütált a 17 éves Szekeres Péter kapus, nem rajta múlt, de az első félidő 0-3-ra végződött, a második játékrészben Cs. Horváth két góllal szépített. Idegenben Szombathelyre utaztak, ahol a Haladás II. vendégeként 3-1-es vereség érte a Kanizsaiakat, s egy olyan esemény, amilyen Kanizsai NB-s csapattal soha meg nem történt. Mezőnyjátékos csere hiányában Freischmidt Roland kapusnak kellett pályára lépni, és, hogy még érdekesebb legyen a dolog, a csere (kapus) mezőnyben megszerezte a becsületgólt! Az eredmény is jelezte, hogy az SE-nél nincsenek rendben a dolgok. A fiatal edzőkollégák keresték a megoldást, – a Várpalota is nyerni tudott Kanizsán. Áprilisban sem tudott előrelépni a csapat sem játékban, sem eredményességben. Az egy éve működő TAO-s pályázatok révén anyagi problémák nem voltak. A gyenge bajnoki szezon Csornán fejeződött be, 5-3-as verességgel, 12. hely a lehetőségekhez mérten, gyengén!

2012. júliusában a gárda átköltözött az Olajbányász stadionba. Koller Zoltán maradt az edző, ezúttal is vol-

tak, akik Ausztriába távoztak, Szőke Ádám és Ujvári Máté választották a jobb anyagi körülményeket. Nagy Tamás és Cs. Horváth Gábor a két meghatározó játékos maradt. A keret tagjai lettek László Lajos és László Roland, a 70-es, 80-as évek kitűnő futballista László Lajos fiai. Döntés született, hogy a jövőben a felnőtt csapatot is az UFC működteti.

Az őszi pontvadászat során sem jeleskedtek a Koller fiúk, néhány mérkőzést megnyertek, de több volt a vereség oldalon, közte Dorogon egy 5-0-ás. Az idény végén a Bakony csoport 14 csapatos mezőnyében a 11. helyen a kieséstől veszélyeztetve végeztek. Az UFC-nél meglepetésre elküldték Váradit Gábort és Németh Istvánt, két B-licences edzőt, az addig sem acélos edzői stáb tovább gyengült. A lelátóról nézve nem sok öröömöm telt akkor, amikor az ifik, vagy a serdülők játékát néztem. A Bozsik alközpont jól működött, de igazán másfél év múlva lett hatásos...

2013. január.

Lemondott Koller Zoltán edző, az új-régi szakmai vezető Visnovics László lett. Érdekes, hogy 2010-ben éppen őt váltotta Koller. 2008/2009-ben a Dráva csoportban a 3. helyre vezette az NTE-t, de ez már más osztály és más csapat is volt. Februárban elkészült a műfüves pálya, a régi legendás, sok csatát megért salakos pálya helyén, s a hónap végén „felavatták” a világitást is a Balatonlelle vendégszereplésével. Az eredmény 1-1 lett. Ez a fejlesztés nagyon sokat jelentett az UFC-nek, elismerés járt a

vezetőknek, mindenkinek, akik tettek azért, hogy a gyerekek jobb körülmények között dolgozhattak. A felkészülési mérkőzések jól sikerültek, a vezetők és edzők is bíztak az előrelépésben. A kiesés szempontjából fontos első mérkőzések, hogy kikaptak a Mór-tól 2-1-re, újabb hazai fiaskó, a Balatonfüred is 3 ponttal távozott Kanizsárról. A csornai 1-0-ás győzelem után felcsillant a remény, de a 11. helyről nem tudtak előrelépni. Igyekeztek Visnovicsék, legyőzték a Pápát 2-0, a Sárvárt 3-0-ra, így megelőzték a rivális Hévízt. Ezután következett Hévízen a megyei rangadó, amelyik csapat nyer, nagy lépést tesz a bennmaradásért, amelyik veszít, az nehéz helyzetbe kerül. A mérkőzés folyamán a hazaiak erős játékvezetői támogatást kaptak. Kiállítottak egy kanizsai játékost, sőt a félidőben a reklamáló Visnovics edzőt is elküldték a kispadról. A második félidőben a 10 emberrel játszó Kanizsaiak ellen a hazaiak gólokkal érvényesítették fölényüket, és 5-3-ra megnyerték a mérkőzést. A további mérkőzéseken már nem tudott a csapat tudásához mértén szerepelni. A körmendi játék volt a legkirívóbb, 0-6-os eredmény született, de ahogy ez kialakult?! A cserekapus nélkül (aki lakodalom miatt hiányzott) elutazó csapat a sors kegyetlensége folytán a 30. percben vesztette el kapusát (kiállították), így mezőnyjátékos állt be a kapuba. Ez is bizonyította, hogy a csapat elvesztette minden önbecsülését, a vezetésben és az edzőben is megszakadt valami. A következő 5 mérkőzésen még gólt sem tudtunk szerezni, így andráshidai 3-0-ás vereséggel búcsúzott az NB III-tól.

Nagykanizsa 6 éves NB III szereplés után visszaesett a megyei bajnokságba. Mint nézőnek, nekem is rossz napjaim voltak emiatt. A vezetők jó szándékát ugyan elismertem, de NB-as szinten az már kevésnek bizonyult. Akik pozícióban, döntési helyzetben voltak, nem éreztek rá arra, ha egyszer kiesik a csapat a megyei bajnokságba, milyen nehéz lesz felkerülni...

De az élet nem állt meg, hogy Kanizsa ismét nincs a magyar labdarúgás NB-s térképén. A futballelles emberek örültek, akiket bántottak az események: azok a régi „legendás” futballisták, s a néhány száz szurkoló. A csapat hetekig bizonytalanságban volt, a vezetők támogatást vártak, a játékosállomány is változott. Többen távoztak, köztük kiváló játékosok is, mint Cs. Horváth, Cserfő, s akik érkeztek: Gyulai Attila, Pozsgai Albert, Hollender György. Már pályafutásuk vége felé jártak, a 90-es években az Olajbányász ifistái voltak.

2013/2014-es bajnoki év első mérkőzésén Szepetnek szerepelt Nagykanizsán, és nyert 3-0-ra. Hidegzuhany volt! Csáki László, egykori kiváló kapusom védte a szepetneki kaput, 50 évesen! Bizony felemás érzéseim voltak a lelátón. A következő bajnoki sem volt érdekesség nélkül. Tótszentmártonban játszott a csapat, a 2-2 jó eredménynek számított, a kispadon Keszei Ferenc egykori Olajbányász edző, majd NTE elnök (nemrég még szakosztályvezető) ült. Ha kedvünk lett volna nosztalgiázni, megbeszélhettük volna, hogy is jutott ilyen szintre

a kanizsai futball, – de nem volt!! Szeptember 9-e úgy vonult be a történelembe, mint a legszomorúbb, egyedülálló, gyalázatos vasárnap délután. Nagykanizsa – Kiskanizsa 1-1-es félidő után 1-3. A kiskanizsaiak lelkesen, jól játszottak. Megérdemelten győztek az Olajbányász stadionban, melynek gyepén olyan sok győzelem született, ahol pár éve majd tízezren szurkoltak. Nem tudom, hogy a vezetők, játékosok gondolták-e, hogy ezzel az eredménnyel meggyalázták a kanizsai „futball-szentélyt”?!

A mérkőzés után Visnovics Laci azonnal lemondott! Egyetértettem a döntésével. A vezetés a továbbiakban Gyulai Csabát bízta meg a klub szakmai vezetésével. Koller, Visnovics, Gyulai mindhárman játékosaim voltak, az edzői pályán is én indítottam el őket, most érezték, megtapasztalták, hogy mennyivel könnyebb játékosként, mint felelős edzőként. Gyulai 2-2-es döntetlennel debütált Galambokon, de még a tabella végén állt csapatával. A szezon második felében már győzelmeket is szereztek, így 12. pozícióban várták a téli szünetet. A Semjénháza 3. lett, Kiss István egykori Olajbányász játékos az edző, Szepetnek 6. lett, edzője, Iványi Lajos, szintén az Olajbányász erőssége volt hajdan. Ez volt a mélypont, innen, csak feljebb vezethetett az út.

2014. január-február.

A Téli-Kupa műfüves bajnokság egyik színhelye volt az Olajbányász pálya is. Az NLE (már így hívták a csapatot) döntőt játszhatott a Zalaszentgróttal, 0-0 lett az eredmény. Büntetőrúgások következtek, ebben a Zalaszentgrótiak 2-1-el jobbnak bizonyultak. A műfüves sorozat elérte célját, a mérkőzések jól szolgálták a felkészülést a tavaszi szezonra, különösen a kanizsaiaknak, akik az őszt nagyon gyengén játszották végig. Néhány poszton sikerült erősíteni, meg is látszott az eredményekben. Szepetneki pontszerzés után 3-0-ra legyőzték a Tótszentmártont szép számú közönség előtt. Zalaszentgróton is eredményesek voltak, majd a Kiskanizsát intézték el 4-0-ával Gyulaiék, visszavágva az őszi csúfos vereségért. Egyre jobb formába került a csapat, pontszámban is gyarapodtak. Kisebb visszaesés után két győzelem Zalalövő ellen (2-0), és a végén itthon 3-2 a Lenti ellen. Az őszi 12. után, tavasszal az 5. helyen voltak, összességében a 8. helyen zárták – az NB III-ból kiesés után –, a megyei bajnokságot.

Visszatérés az UFC-hez!

A 2014/2015-ös bajnoki évben, egy augusztusi délelőtt csörgött a telefonom, a vonal végén Visnovics László: - „Géza bácsi, beszéltem a Kovács elnök úrral, úgy gondoljuk, hogy tudna nekünk segíteni. ...és, ha lenne kedve délután jöjjön le a stadionba!” Természetesen ott voltam, és Kovács József elnökkel három perc alatt megegyeztünk. Koordinátori pozíciót ajánlott Visnovics utánpótlásvezetővel, újjáépíteni, megerősíteni a klub utánpótlásánál a szakmai munkát. Ennek a klubnak többemagammal alapítója, majd vezetője voltam hét éven át. Úgy éreztem, ha hívnak, jönnöm kell. Amíg távol voltam, figyelemmel kísértem a történéseket, szakmailag képpen voltam, az UEFA licencem is érvényes, akárcsak a filozófiám a futballról.

A labdarúgás szempontjából a legfontosabb: minél több gyermeket nyerjünk meg, és minél többet tartunk meg, azokat is, akik nem lehetnek élvonalbeli játékosok. Korábban a futballal kapcsolatos elképzelések a felnőttekkel kezdődtek és a gyermekeknél fejeződ be. Ma már tudjuk, hogy a gyermekekből kell kiindulni!!

Beindítottuk a városban az ovis focit, a műfüves programnak köszönhetően több óvoda is rendelkezik ilyen pályával. Az iskolákkal is sikerült a kapcsolatokat megújítani, erősíteni, a 17-es, 19-es korosztályok újra az NB II-es bajnokságban indulhattak a 14 és 15 évesekkel együtt. A Bozsik program egyik alközpontja is nálunk működött, Németh Ferenc kolléga vezetésével. A régió

egyik legjobb alközpontja lett a nagykanizsai, köszönhetően Németh Feri vezetői kvalitásainak is.

A klub vezetésében változás történt, Kovács József váratlanul lemondott, új elnökség alakult, elnöknek Kovács Tamást választották, aki addig az alapítvány vezetője volt. Az elnökségbe bekerült Váradi Gábor testnevelő is, akit Németh István edzővel együtt visszahívtunk. A felnőtt csapat edzője Gyulai Csaba maradt. A játékos keret némileg megváltozott. Érkeztek: Bene Gábor (Ausztria), Rákhely Martin (Tótszentmárton), Kőrösi Miklós (Letenye), Varga Zsolt (Gyulafirátót). Akik távoztak: Anger Tamás (Szepetnek), Kocsis Dominik (Semjénháza), Szabó István (Murakeresztúr).

Az első fordulóban nem bírtunk a Csesztreggel, elvittek a 3 pontot (1-3). Semjénházán javítottunk 2-1-es győzelemmel. Ezután becsúszott néhány nem várt verség. Gellénháza, Teskánd, Andráshida is legyőzött bennünket. A következő mérkőzéseken már jobban ment a csapatnak: Kanizsa – Letenye 7-0.

Bene Gábor megtalálta csaknem „20 éves góllövő cipőit” (1994-1995-ben ő volt az Olajbányász ifjú gólvadásza.). Váltakozó eredmények után az ősz végére a 8. helyre érteztünk. Gyulai Csaba nem volt elégedett, 6-8 ponttal többet várt csapatától.

A versenyző korosztályaink megfelelő teljesítményt nyújtottak.

2015 januárjában sikeres teremtnát rendeztünk a Russay csarnokban 9-12 évesek számára Visnovics Laci utánpótlás vezetővel.

A felnőttek téli felkészülése jól sikerült, több előkészületi mérkőzés alapján bizakodtak a jó tavaszi rajtban, sajnos a Csesztreg ismét megréft bennünket, s 1-0-ra nyertek ellenünk. Február végén Kiss János szervezésében szülőfalum, Nova vendége voltam Géza fiammal együtt. Jó érzés volt a rengeteg futballélményemet megosztani a novai futballcsapattal és az érdeklődőkkel.

Egy érdekes bajnoki meccs: Nagykanizsa – Szeptenek 9-1. Gyulai és Iványi csatája, melyet Gyulai Csaba csapata nyert meg.

Teskándon 4-1, András hidán 0-0, Letenyén 5-0 volt az állás. Közben a vezetőség Gombos Zsoltot szerződtette szakmai igazgatónak. A városi „rangadónak” minősített Nagykanizsa – Kiskanizsa 6-2-re végződött. A 2014/2015-ös bajnokságot vereséggel zártuk, a Hévíz 4-0-ra nyert Kanizsán. A 7. hely ezúttal is csalódást okozott, előre vetítette a változásokat, hogy elindulhasson a fejlődés a város labdarúgásában.

2015 ősztől már az újonnan megválasztott elnökség és szakmai stáb esélye a nagykanizsai labdarúgás magasabb szintre emelése. Bízom benne, nem kell éveket várni, hogy Nagykanizsa elfoglalhatja méltó helyét a magyar labdarúgásban. De erről majd mások írhatják tovább a történeteket.

Az edzői hivatás soha véget nem érő szolgálat. Ma is a klubhoz tartozom, mindennap ott vagyok az edzők, játékosok, szülők koordinátoraként.

Reménykedem abban, hogy a nagykanizsai labdarúgás mielőbb visszajut arra a szintre, ahol volt az NB I-es, NB II-es sikerek időszakában. Bízom abban, hogy a vezetők megteremtik a feltételeket a szakmai munkához,.

1955-től 2015-ig hat évtized telt el. E hosszú időszak alatt formáltam – lehetőségeim szerint – saját magam és csapataim sorsát, mindig szakmai felelősséggel és féltéssel. Ennek az időszaknak a zömét, több, mint 55 évet Nagykanizsa labdarúgásáért dolgoztam, küzdöttem, sokakkal együtt, és egyesek ellenére.

Gyerekként, ifjú játékosként, aztán felnőtt, sikeres futballistaként, majd utánpótlásedzőként, vezetőként élhettem át sikereket, kudarcokat, tragédiákat.

Köszönöm a sorsnak, hogy megadta nekem a kiváló memóriát, és az időt, hogy kézbe adhatom most olvasóimnak az életpályámról, Nagykanizsa labdarúgásában eltöltött éveimről írt soraimat.

Képek 60 évből

Díztárgy-emlékek: az UEFA torna dístányérja és Olimpiai kitűzőm. (Olvasható róla a 26. oldalon)

UEFA 1964-es tornájának zászlaja. A zászló részlete, olvasható róla a 26. oldalon)

A zászló közepének körében a tornán résztvevők felülről lefelé haladva: Árki Nándor orvos, Hoffer József kapitány, Kaposi Sándor edző, Takács József gyűró, Juhár István,, Fónyad Gábor, Vlaszák Géza, Vellai István, Bartalos János, Libháber Gábor, Stader István, Németh Miklós, Maróti Zoltán, Simon József, Noskó Ernő, Varga Zoltán, Kocsis Lajos, Bánáti László, Nyíró István, Kovács László

Fiatalon kapusként és idősebben edzőként, csapataim jelvényével.

Csányi Attila (balra), Gelencsér Csaba és Horváth Gábor.
Kedvenc kapusaim közül hárman.

Stendli József koordinációs és erőnléti erőnléti edzőm-
mel.

Csapatképeim

Az 1995-ös nagy csapat.

Az NB I-es csapat, 1999

1992

1993

1994

NAGYKANIZSAI OLAJBÁNYÁSZ IFJÚSÁGI 'A' KOROSZTÁLYÚ
 LABDARÚGÓ CSAPATA

1995/96. ÉV

NB II.
 NYUGATI CSOPORT
 2. HELY

NAGYKANIZSAI OLAJBÁNYÁSZ FC
 IFJÚSÁGI "B" KOROSZTÁLYÚ CSAPATA
 1997/1998 ÉV

**NBI/B NYUGATI
 CSOPORT**

**2. HELY
 94 pont, 195:27**

UFC

Az első csapatom, a kezdet kezdetén.

A „aranycsapat”.

Bozsik program (2014-15)

Nagyon nagy örömmel fogadtam a hírt, hogy könyv készül a kanizsai labdarúgás évtizedeiről, ráadásul egy olyan embertől, aki átélte a sikereket és a kudarokat is.

Nekem természetesen személyes öröm és büszkeség ennek a könyvnek a születése hiszen a szerző az édesapám!

Ez a kötet remek időutazás, sporttörténeti leírás egy pályafutáson keresztül tele kedves, aranyos történetekkel.

Azt mondják a régi edzők „a kapuból mindent látni, ami a pályán történik”. Szerintem még annál is többet!

Ajánlom ezt a kötetet a fiatalabb és idősebb generációnak, régi és mai játékosoknak, edzőknek, szurkolóknak. Jó, ha a múltat ismerni annak, aki a jelent és jövőt építi a futballban és a futballon kívül is....

ifj. Vlaszák Géza

